

S. N. Lazarev

ISKUSTVA PREŽIVLJAVANJA

deo I

Dijagnostika karne (druga serija)

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

DIJAGNOSTIKA KARME (druga serija)

ISKUSTVA PREŽIVLJAVANJA I deo

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkević

Beograd, oktobar 2016.

Naslov originala:

С.Н. Лазарев. Диагностика кармы (вторая серия).

Опыт выживания. Часть 1.

Санкт–Петербург, 2012

Copyright © Siergiej Łazariew, 2012

Copyright © Satja Juga, 2016

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

Sunčevi zraci su osvetljivali listove papira naslagane pred mnom na stolu. Na jednima su se nalazila odštampana pisma, a na drugima ona pisana rukom. U svakome od njih, sadržan je ceo život.

Nekada su osnovni sadržaj ovih pisama i beleški bile muka i nepodnošljiva patnja, očaj; slomovi, upropašćeni životi, smrt dece i rodbine, neizlečive bolesti. To su bila pisma sastavljana na samrtničkoj postelji, čiji je glavni motiv bio nada u čudo, u izbavljenje od neprestanih nesreća. Neshvatanje onoga što se dogodilo, osećaj sudbinske nepravde, zbunjenost zbog izdaje i poniženja koje su doživeli od bližnjih - to nisu samo pisma, već i snažan bol.

Prolazile su godine i smisao pisama se promenio. Sada skoro sva odišu konačno pronađenom srećom.

Ne pišu svi ljudi o ljubavi i veri. Ali ljubav i vera polako počinju da se naziru u svakom pismu. Reči kao što su „nesreća“, „katastrofa“, „izdaja“, „bezizlaznost“, skoro da više i nema. Zadržale su se druge reči: „zasad ne mogu“, „još uvek nisam uspeo“, „voljena osoba je načinila grešku, prevarila me je“.

Kada znamo ko smo, odakle smo došli i kuda idemo, onda strah, patnja i uninije postepeno iščezavaju i život postaje prelepa igra, a glavna nagrada u toj igri je - ljubav. Ovu nagradu s vremena na vreme dobijamo, a zatim je, zbog naivnosti i nemogućnosti da je sačuvamo, gubimo, da bismo je potom, prolazeći kroz iskušenja i nevolje, opet zadobili. I, postepeno naša duša prestaje da zavisi od vrednosti kojima smo se nekada klanjali.

Zamišljeno prelistavam beleške. Ukoliko bude izvodljivo, potrebno je ukloniti moje ime, očevo ime, izostaviti imena i prezimena, da ne bi došlo do vezivanja za ličnost, a reči zahvalnosti skratiti, kao i pohvale koje su mi upućene, da ne bi bilo previše slatkorečivo. Sama pisma je najbolje ne dirati.

U poslednje vreme pojavilo se sve više pisama koja govore o tome kako je neko promenio svoj karakter, izlečio se od bolesti. Ponekad se jednostavno dogode čuda. Treba ostaviti samo ona pisma u kojima se govori o kontinuiranim promenama, o prevazilaženju problema. Najbolje je da čuda ostavimo po strani.

Najveće čudo je promena karaktera i pogleda na svet. Kada umesto mržnje uspemo da osetimo sažaljenje prema onome ko nas je uvredio, kada se velikodušno odnosimo prema bližnjem, koji nas je nemamerno uvredio - to i jeste pravo čudo. Takođe je čudo ako nam je prijatnije kada poklanjamo, nego kada dobijamo. Da bi sve ovo bilo ostvarivo neophodno je da dovedemo u red svoju dušu. Tek tada će u nju pristići ljubav i čovek će biti srećan. A kada je duša zdrava, na horizontu se ukazuje budućnost; tada se popravljuju kako soubina, tako i fizičko zdravlje.

U sećanje mi navire nedavni razgovor s jednom ženom s kojom sam komunicirao preko telefona. Bila je to uobičajena konsultacija - doduše, distanciona. Nisam video tu ženu, niti sam znao ko je ona. Ali tako je i bolje, jer je tada lakše uočiti ono što je najvažnije.

Ispričajte mi o svom problemu - obratio sam joj se.

- Mom detetu je dijagnostikovana mentalna zaostalost.

Za trenutak sam se zapitao ima li smisla dijagnostikovati polje deteta. Prvo treba istražiti šta se dešava s majkom. Kada sam se prebacio na unutrašnje vizije, ugledao sam tužnu sliku: u njenoj auri se nalazila moguća smrt deteta. Ono nije imalo budućnosti i zato će mu život proticati uz minimalnu aktivnosti svesti koja je povezana s budućnošću. To može biti slepilo, gluvoća, mentalna zaostalost, cerebralna paraliza. Jedna stvar je bila jasna - bolest je morala da bude neizlečiva.

Kada bi lekari uspeli da pobede bolest, koja po svojoj suštini predstavlja mehanizam spasenja duše, dete bi umrlo. Bolest je uvek posledica. Ako pred nekim nema budućnosti, preostaju dve varijante - neizlečiva bolest ili smrt. Istina, postoji i treći put, koji je za većinu ljudi nekada bio skoro nemoguć. To su vera, ljubav i dobrovoljno spasenje duše. Ali, pre nego što se krene sa spasavanjem duše, neophodno je naučiti da se ona ne ubija. Kod ove žene situacija s dušom je bila katastrofalna. Rečeno u mom žargonu - delimično je bilo uništeno sedam slojeva duše. Ljubav teško može da se sačuva kada je duša u takvom stanju. Žena je posedovala dovoljno energije za sopstveno preživljavanje, ali za njeno dete više nije preostajalo energije. Čudno je što ono nije umrlo, i jasno je zašto medicina nije mogla da ga izleči. Pa ipak, šta se dešava s dušom ove žene?

Počeo sam da joj objašnjavam:

- Svaki greh predstavlja zločin protiv ljubavi, unutrašnje odricanje od Boga. Kada zaboravljamo da je istinska sreća daleko sveobuhvatnija od onoga što nazivamo životnim zadovoljstvima, isprva se odričemo ljubavi i prestajemo da težimo ka Bogu. Prvi gubitak ljubavi se dešava potpuno neprimetno, kada glavni izvor radosti za nas više nije ljubav, već energija, kada nam osnovni izvor sreće nije Bog, nego svet koji nas okružuje. Prestajemo da se suzdržavamo klanjam se životnim zadovoljstvima. Činimo ih sve raznovrsnijim, strasno ih konzumiramo, neprestano smo u potrazi za sve više i više zadovoljstva. Ispunjene želje, zadovoljstvo, radost i konzumerizam su dobri ukoliko se ne sputava ljubav. Da bi se spasila ljubav često je neophodno ograničiti sebe, nečega se odreći. Ali, da bi se to ostvarilo, vera i ljubav moraju da budu na prvom mestu. Kada se klanjam raznim idolima, kada izvor osnovne sreće pronalazimo u voljenoj osobi, porodici, poslu, ugodnosti u zadovoljstvima, tada uništavamo jedinstvo s Tvorcem i ljubav nam neprimetno napušta dušu.

Iza nesuzdržavanja slede najpre vezanost, a zatim i zločin protiv duše. Žena lako može da se podvrgne abortusu, da se odrekne voljene osobe zbog rasplamsale požude, da se prepušta seksualnim zadovoljstvima i alkoholizmu, što je naročito štetno za začeće deteta, kao i tokom trudnoće. Ona više nema snage da izdrži duševni bol i počinje da mrzi ili prezire onoga ko ju je povredio, usled čega gubi volju za životom. Odsustvo želje za potomstvom, misli o abortusu - isto je što i ubistvo, samo što se dešava na nivou osećanja. Ako se prva trudnoća okončala abortusom, žena podsvesno automatski ubija dete tokom svake naredne trudnoće.

Kada iz duše nestane ljubav, žena više ne oseća prisustvo Božje volje u svemu. I tada neprijatnosti i poniženja, koja bi trebalo da pomognu pročišćenju duše, dovode do suprotnog efekta - do nedostatka volje za životom, uninija, mržnje prema okolini. Čini nam se da su naša osećanja iluzorna, ali ona su isto toliko realna kao i naši postupci. Naše ponašanje samo učvršćuje naša osećanja, fiksira ih na ono što radimo; drugim rečima, ono proizilazi iz naših osećaja. Svakom spoljašnjem zločinu prethodi zločin na unutrašnjem planu.

Načinio sam predah, razmišljajući da li je potrebno da joj preciziram detalje. Iskreno, ni sam još uvek mnogo toga ne shvatam u toj oblasti, koja je povezana s takvim tajanstvenim konceptom kao što je naša duša. Ne želim da u nju vršim upliv pomoću dijagnostike, pa se zato ograničavam na pitanje:

- Da li vam se dogodilo nešto od onoga što sam nabrojao?
- Skoro sve - polako je rekla.

- Predstoji vam mnogo posla - odgovorio sam joj. - Najvažnije je da pred sebe ne postavljate cilj da dete izbavite od bolesti, jer će to na podsvesnom planu predstavljati poklonjenje budućnosti, i zbog toga će vaši napori biti bezuspešni. Ako za vas svrha molitve predstavlja ozdravljenje, to je neka vrsta magije. Osnovni cilj je probuditi u detetovoј duši ljubav i osećaj jedinstva s Bogom. Kada duša oživi, tada će dete ozdraviti. Još jednom želim da naglasim da su sreća i zdravlje - samo nusproizvodi. Najvažnija sreća je sjedinjenje s Bogom. Najvažnije zdravlje je zdravlje duše i to je ono čemu treba težiti. Privremeno zaboravite na bolest svog sina, a razmišljajte o svojoj duši i o tome kako da joj pomognete.

Prekinuo sam tok sećanja. Voleo bih da je nebo prekriveno oblacima, da pada kiša ili veje sneg. Međutim, na nebu nije bilo ni najmanjeg oblaka. Ono je bilo beskrajno, plavo i mirno. I to je takođe dobro. Vreme je da se otpočne s čitanjem pisama.

* * *

Dragi Sergeju Nikolajeviću!

Odlučio sam da Vam napišem pismo zahvalnosti za sve ono što ste uradili. Već dvanaest godina proučavam Vaše knjige i tri godine slušam audio izdanja. Postepeno dostižem ljubav, veru i dijalektički način razmišljanja.

Ko sam bio pre nego što sam Vas upoznao? Mračni paganin sa poluparalizovanim načinom razmišljanja, koji nije znao da voli i loše se odnosio prema ljudima. Kada sam prvi put uzeo u ruke Vašu knjigu i počeo da je čitam, imao sam osećaj da su me tresnuli toljagom po glavi. Otvorili ste pred mnom ogroman, neistražen svet, od kog, kako se

ispostavilo, zavisi 99,9% toga šta će sa mnom biti. Vaša istraživanja imaju neprocenjivu vrednost, bez obzira na to šta govore budale i zavidnici. Nauku, psihologiju i medicinu neću komentarisati, jer je besmisleno to o čemu oni govore.

Veoma mi je drago što ste se svojevremeno, kada Vas je sudbina šibala, samo molili i pitali: „Zašto?“, ne odgovarajući agresijom ili uninijem. Veoma ste pojednostavili živote nas, svojih poštovalaca. Vaše knjige se lako čitaju, kao brod su koji klizi na vodi. Tamo gde za ateistu ili paganina nastupa noćna mora - za nas je to samo mala korekcija. Osmehnem se, pokajem i nastavim dalje. Učinili ste da moj život postane sladak, kao medenjak.

Obično uključujem DVD s Vašim nastupima i molim se dok ih gledam. Imam blag osećaj da sam postao zavisnik od njih. Zapravo, Vaš sistem je postao moje oči i šablon koji funkcioniše na sledeći način: kratko treba razvući, predugačko skratiti, debelo treba spljoštiti ukoliko se ne uklapaju u sistem.

Još jednom Vam hvala za neprocenjivi rad. Želim Vam stvaralački uspeh i nacionalno priznanje.

S najdubljim poštovanjem...

I ja sam nekada bio mračni paganin bez ljubavi, sa ogromnom gordošću i neprestanim bolom u duši. Međutim, od detinjstva sam imao jaku i istrajnu želju da spoznam svet. Verovao sam da je to moguće i nikada u sebi nisam potiskivao ovu težnju.

U periodu odrastanja, deca se obično zamisle nad smislom života. A šta je to u načelu - smisao života? To je osnovni pravac kojim treba da se krećemo. To je ona bazična želja, kojoj se potčinjava sve ostalo. Nisam želeo da budem rob trenutnih želja i ciljeva. Traganje za smislom života još više je učvrstilo moju težnju da spoznam svet.

Obično se, uoči navršenih dvadeset godina, potraga za smislom života završava. Čak i ako ne pronađe taj smisao, čovek izabere neki manje-više prihvatljiviji cilj i počinje ka njemu da teži. Po pravilu, to su slava, bogatstvo i novac.

Moja potraga za smisлом живота nastavila se i kada sam imao dvadeset, trideset i četrdeset godina. Kada sam nakon navršene tridesete godine govorio kako težim da spoznam smisao života, ljudi su me gledali sa osmehom. Godine su prolazile, i počeli su da me posmatraju sa žaljenjem. Ali, ja nisam odustajao od svog cilja. I verovatno bih ga tražio čitavog života.

Kada sam imao oko četrdeset godina, počeo sam profesionalno da se bavim isceliteljstvom i video sam da se bolesti javljaju zbog narušavanja zakona Vasione. To je predstavljalo iskorak u novu dimenziju. Ispostavilo se da je bolest pomoć s Višeg plana, koja nam omogućava da oblikujemo precizniju sliku sveta. Kroz bolesti i neprijatnosti mi spoznajemo zakone sveta. Međutim, istinsko razumevanje dolazi kroz ljubav.

Isprrva sam doživljjavao čoveka kao mehanizam u kome nešto može da se odvrne i zavrne, a zatim sam shvatio da je u čoveku sve jedinstveno; da su telo, um i duša jedna celina i da nije moguće izlečiti telo ako ne ozdravi dušu. Beskorisno je lečiti čoveka - samo mu možemo pomoći da ozdravi. Potom sam shvatio da je najvažniji lek koji leči sve bolesti - ljubav. Zatim sam saznao da ljubav obitava u duši, što znači da je prvenstveno neophodno brinuti se o duši, a tek zatim o duhu i telu.

Shvatio sam da nijedan sistem ne može biti potpun, savršen i završen. Svaki sistem je povezan sa umom, a on je sporedan u odnosu na dušu i ljubav. Osnovni sistem je Vasiona, koju je stvorio Bog i koja predstavlja Njegov deo. Osnovna funkcija ovog sistema je ljubav. Moja težnja da spoznam svet; moje potrage za smisalom života, kao i težnja da pobedim bolesti, sve se na kraju sjedinilo u ovom konceptu.

* * *

Veoma bih želela da mi odgovorite na pitanje: „Šta ovo znači?“

Ukratko ću Vam ispričati svoju priču. Avanture su počele pre deset godina. Moja orientacija u životu nije bila baš prikladna zbog čega su sa Višeg plana odlučili da me koriguju: obolela sam od dijabetesa. Uzela sam da čitam Vaše knjige, zakazala konsultaciju kod Vas i otpočela rad na sebi. Dijabetes se povukao i ja sam se udala (pre toga sam se s mužem zabavljala sedam godina). Zatim sam prestala da čitam knjige,

zapostavila rad na sebi, potonula u ovozemaljske stvari i dijabetes nije oklevao s povratkom.

Ono što je dalje usledilo bilo je još gore: neprestano sam bila nezadovoljna suprugom, osuđivala sam ga, imala gomilu zamerki. Usledila je saobraćajna nesreća kada su mi s Višeg plana poslali nesreću; dve nedelje sam provela u komi, a lekari nisu znali da li će preživeti. Zatim je usledila dugotrajna rehabilitacija. Otputovala sam s majkom na selo i tamo smo se nastanile, odnosno provodila sam tamo po šest meseci, čak i duže. Ljudi je bilo vrlo malo, nije bilo televizije, radija, niti kompjutera. Nije bilo vode, niti bilo kakve civilizacije, tako da je povratak u Moskvu za mene predstavljaо jak stres. Moj učitelj je postala šuma; tamo nije bilo ljudskih emocija, te sam se osećala prijatno. Stalno sam nešto radila rukama a ubrzo sam se vratila i Vašim knjigama. Potom sam zatrudnela i rodila sina.

Sve je bilo dobro. Nakon dve i po godine sam ponovo ostala u drugom stanju i onda su otpočeli događaji s mužem. Prvo se promenio njegov karakter, a zatim je dobio kamen u žučnoj kesici. Usledili su operacija, pankreatitis, lečenje, problemi s crevima.

Rodila sam drugog sina i sve je bilo dobro, ali nesuglasice s mužem su se nastavile. On je otputovao na selo, gde nije bilo civilizacije, nikakvih udobnosti, vrlo malo ljudi i činilo se da se situacija popravila. Međutim, dao je otkaz na poslu i veoma je smršao. Vratio se i opet su mu krenuli bolovi. Molim vas da mi kažete šta to znači.

Naše fizičko telo predstavlja umreženu energiju. Naša svest je takođe energija koja ne poseduje krutu strukturu. Naša osećanja su takođe energija. Mnogo toga zavisi u kom pravcu i na koji način se energija realizuje.

Prva od deset biblijskih zapovesti ima za polazište nedeljivost Tvorca. To znači da je Vasiona nedeljiva i da težnja ka Tvorcu ne treba da bude haotična. Svoju osnovnu energiju ćelija mora u celosti dati organizmu, povećavajući jedinstvo s njim, inače će uslediti raspad.

Druga zapovest glasi: „Ne pravi sebi idola“, što znači da naša glavna energija treba da bude usmerena ka Bogu, a ne ka objektu poklonstva, bez obzira da li je u pitanju voljena osoba ili idol, koji

simbolizuje novac, moć, bogatstvo, seksualnost itd. Klanjajući se nekome ili nečemu, mi zaboravljamo na Boga, i naša energija, koja mora da teži ka glavnom cilju, prebacuje se na sporedne i počinje da uništava Vasionu. Ovo dovodi do postepenog raspadanja samog čoveka i njegovog potomstva.

Treća zapovest zahteva da ne spominjemo ime Božje u toku poslova.

Uzgred, čuo sam da je jedno od imena Boga „Elohim“. „El“ u prevodu znači „jedan“. Kombinacija „ohim“, po svemu sudeći, potiče od drevne indijske reči „Om“, što znači „Apsolut“. Dakle, smisao imena „Elohim“ u prevodu znači približno sledeće: „Sve što postoji je Tvorac i osim Njega ne postoji ništa; On je apsolutno jedan“. Dakle, mi smo deo Njega, neraskidivo smo povezani s Njim. Ako se čelija potcenjivački odnosi prema organizmu, pretvara se u kancerogenu. Zanemarivanje znači smenu prioriteta.

Ako poštujemo roditelje, to znači da su oni za nas podsvesno na prvom mestu, a mi smo na drugom. Osećaj sopstvene sporednosti u odnosu na roditelje pomaže nam da osetimo ličnu sporednost u odnosu na Boga; kao i sporednost duše, duha i tela u odnosu na ljubav. Ako ne poštujemo svoje roditelje, to znači da na prvo mesto postavljamo sebe, a njih na drugo. Potom počinjemo da se razboljevamo i umiremo, ne shvatajući da naša duša gubi jedinstvo s Tvorcem, ne primećujući da su naše telo, duh i duša u prvom planu, a da ljubav ostaje na drugom.

Pominjati uzalud ime Tvorca, to jest sa omalovažavanjem, ironijom, u stvari znači da Ga ne poštujemo. U tom slučaju čovek podsvesno postavlja sebe na prvo mesto. Međutim, upravo je ljubav ono što hrani dušu, duh i telo, a ona dolazi tek kada nam postane najvažnija. Međutim, kad okrećemo leđa ljubavi i kada su za nas od prioritetskog značaja ljudske potrebe, otpočinje lagano umiranje. Pritom, prvo gube snagu a zatim i umiru, tj. postaju životno neodrživi naši budući potomci. Da bismo ih spasili, ponekad se dešava da počinjemo da se razboljevamo i umiremo.

Omalovažavajući odnos prema Bogu prouzrokuje da se energija više ne usmerava na glavni cilj. Kada se energija pokrene i počne da teče ka objektima od drugostepenog značaja, uključuje se mehanizam

uništenja jedinstva Vasione, koji se brzo preokrene u čovekovo samouništenje.

Četvrta zapovest glasi da se jedan dan nedeljno treba izdvojiti od svega ovozemaljskog i posvetiti se Bogu. Reč je o tome da nas stalna angažovanost u poslovima i radu sve jače vezuje za ljudske vrednosti. Vezanost stvara zavisnost i agresivnost, a unutrašnja agresivnost za sobom povlači probleme i bolesti.

Zašto se to dešava? Neko može naporno da radi, ali da ipak bude veseo i zdrav, dok drugi, koji nije bio naročito preopterećen poslom, ali zbog njega je jako zabrinut, uvredljiv je, nervira se, može ozbiljno da oboli. Odgonetka leži u karakteristikama podsvesti. Naš um je odvojen od energije Vasione. Stoga, ako se na nivou glave, odnosno uma klanjamо bliskoj osobi ili poslu, to ne predstavlja opasnost za Vasionu. Naše telo i um nemaju vasionske dimenzije, za razliku od duše, i kada se nečemu klanjamо, to prodire duboko u nju, odnosno u podsvest, koja je sastavni deo duše, i Vasiona istog trenutka reaguje.

Zapitajmo se: u kojim situacijama naše reči, misli i osećanja, povezani s našim ponašanjem, prodiru u podsvest? Osnovna pravila su vrlo jednostavna: u podsvest lako prodire ono što je propraćeno pozitivnim emocijama; ono što je stoprocentno potvrđeno, odnosno ne izaziva nikakvu sumnju; ono što se neprestano ponavlja, kao i ono što je propraćeno velikim pražnjenjem energije.

Ako radite sedam dana u nedelji, zaboravićete na Boga zato što će proces poklonjenja poslu i materijalnom blagostanju neprekidno trajati. Svaka čovekova funkcija egzistira po principu sinusoide, dok je samo božanski plan nepromenljiv i neprekidan. Periodično odbacivanje ljudskih želja, zatim komunikacije s bliskim osobama, važnih poslova, kao i zadovoljstva omogućava uspostavljanje izgubljenog jedinstva s Tvorcem, pravilan raspored prioriteta i usmeravanje energije ka najvažnijem cilju. Ukoliko četvrtu zapovest budemo bukvalno shvatili, tada je u subotu potrebno prestati s radom. A, zapravo, suština subote je u tome da čovek povremeno treba da se odrekne svega onoga čemu se trenutno i prinudno klanja.

Još jedna važna stvar: u podsvest prodire ono prema čemu osećamo strahopštovanje i uvažavanje. Reči i saveti roditelja, koje smo čuli u detinjstvu, mogu biti upamćeni i postati smernica za postupke

tokom čitavog života. Odnos koji je ispunjen strahopoštovanjem prema Bogu omogućava nam da lakše i brže uspostavimo izgubljeno jedinstvo s Njim.

Kada neko ode da živi na selu, dolazi do nagle promene njegove energije. Život u velikom gradu neprimetno nam isisava dušu. Da bismo preživeli u velikom gradu navikli smo da trošimo ogromnu količinu energije na svim nivoima - fizičkom, duhovnom i duševnom. Neprimetno iskušenje da trošimo energije više nego što je potrebno i da je usmeravamo tamo gde nije potrebno neprestano se pojavljuje. Usled toga razvrat, moralni raspad i gubitak vere u Boga daleko se više ispoljavaju u velikim gradovima; dovoljno je setiti se starog Rima. Boraveći u prirodi, ograničavajući fizičku i duhovnu udobnost, pomažemo duši da oživi, pri čemu se oslobađa mnogo nesputane energije, koja, ako je pravilno usmerimo, odnosno razrešimo se od svega i molimo - obnavlja našu celovitost. Zbog toga ljudi toliko vuče da idu u prirodu, zbog toga mnogi teže da imaju makar i majušnu vikendicu gde mogu od jutra do mraka da borave u bašti. I što više daju fizičku energiju, time je u glavi manje misli, time su spokojniji i radosniji u duši.

Dijabetes je rezultat povišene vezanosti, ljubavi koja se pretvorila u strast, ljubomoru, nezadovoljstvo i osudu. Sudbinski i zdravstveni problemi imaju moć da nas otrgnu od poklonstva telu, duhu i duši, pročišćuju našu energiju, ispunjavaju dušu ljubavlju i omogućavaju rođenje zdravog potomstva. Ali kada se rode deca, ne treba misliti da je to nagrada za dobro obavljen posao, jer je to samo avans. Da bi dete preživelo i bilo zdravo i srećno, roditelji moraju da mu pruže ljubav i da ga nauče da voli. Ako nismo za to spremni, onda preostaju samo dve opcije - ili će se dete razboleti i umreti, ili ćemo mi morati, kroz bolesti, da dovedemo svoju dušu u red.

Kamen u žučnoj kesici predstavlja ograničavanje budućnosti, svesti, duha. Pankreatitis je ograničavanje želja, vezanosti, ljubomore. Problemi s crevima pomažu u pročišćenju duše.

Isprva je sudbina lečila vašeg muža od gordosti i ljubomore. Gordost se leči problemima s jetrom, a ljubomora - problemima s pankreasom.

Postavlja se pitanje: kako su creva povezana s dušom? Odgovor je jednostavan i jasan. Duša je ono što je prvo nastalo, odnosno ona je

starija u odnosu na um i telo. Na nivou tela, najstariji organ predstavljaju creva. Zato mi prvenstveno razmišljamo i osećamo crevima, a tek potom mozgom, pri čemu creva reaguju na buduće događaje o kojima naš mozak jednostavno i ne sluti. Zbog toga se pojavio izraz: „osećam iz utrobe“. Osnovna informacija iz budućnosti prvo se obrađuje crevima, zatim - jetrom, i, na kraju - mozgom. U današnje vreme naučnici su već došli do zaključka da oko 80% imune zaštite organizma obezbeđuju creva. Pre ili kasnije oni će morati da povežu koncepte kao što su imunitet i unutrašnja čovekova energija. Pošto se osnovna energija nalazi u duši, kao, između ostalog, i celokupna informacija o Vasioni, tada je koncept imuniteta prvenstveno povezan sa dušom i crevima.

Agresivna osećanja uništavaju dušu i slabe imunitet, tako da su bolesti koje progone vašeg muža zapravo pomoć „odozgo“, koja vam spasava sinove. Uniženje tela, duha i duše, njihov delimični krah, primoravaju nas da se vezujemo za ono što je večno, te, postepeno, ljubav dolazi na prvo mesto u podsvesti.

Zato, kada osoba koja se razbolela postaje blaža i bolja, trudi se da odbaci sve probleme i na unutrašnjem planu teži da se osloboди svega što smeta ljubavi, duševna energija ponovo oživljava. Kada se molimo, mi težimo Bogu; kada osećamo jedinstvo s Tvorcem kao najviše uživanje, tada se i ostvaruje ono zbog čega je bila potrebna bolest. Božanska energija ljubavi pristiže u našu dušu, a zatim prelazi u dušu naše dece i budućih potomaka, oživljavajući ih i spasavajući. Bolest u tom slučaju postaje nepotrebna i može se dogoditi ono što lekari nazivaju čudesnim i neobjasnjivim isceljenjem. Dakle, svaka bolest nam nagoveštava da je vreme da se pobrinemo o duši i prisjetimo se da je naša najvažnija sreća - ljubav koja nam obezbeđuje jedinstvo s Tvorcem.

Sve što se dešava dato nam je od Boga i sve je za našu dobrobit. Potrebno je samo da shvatimo šta je to „dobrobit“. Oni čija je dobrobit da imaju zdravo telo, postaju robovi želuca i požude. Oni nikada neće shvatiti božansku logiku. Takvi ljudi prosto fiziološki nisu u mogućnosti da budu monoteisti.

Oni kojima je sreća oličena u blagostanju, moći, sposobnostima, svaki problem, ograničenje i gubitak doživljavaju kao nesreću i preziru okolinu, okrivljujući je za svoje nevolje. Ovakvim osobama božanska logika takođe nije dostupna. Za njih je svet podeljen na dva dela - crni i

beli, i oni takođe ne mogu da budu monoteisti. Ovakve osobe veruju da postoje dobri bog, koji se brine o njima, omogućava im blagostanje, ispunjava njihove želje, i zli - onaj koji od njih otima, povređuje ih i donosi im nesreću. Oni vole dobrog boga i mrze zlog. Ali, postepeno primećuju da dobrog, iz nekog razloga - vole sve manje, a zlog sve više, i zatim polako počinju da se klanjaju zlom.

Postoje ljudi koji smatraju da najveće blago predstavljaju lepa osećanja. Oni stoga veoma pate kada su iznevereni, kada se neko ponaša nemoralno i nepošteno. Takve oni preziru i ljute se na Boga jer dopušta postojanje nemoralnih i nepoštenih osoba. Osobe koje se klanjaju lepim osećanjima postepeno osećaju mržnju prema Bogu koji uništava ono što je najsvetije i najlepše u njihovoj duši.

Prvi (oni koji se klanjaju telu) preziru druge i osećaju nadmoć prema njima kada osete da su fizički jači, ili poseduju više novca. Drugi preziru ljudi i osećaju nadmoć prema njima kada se osete duhovno jačim. Oni poseduju više sposobnosti, intuicije, bolje upravljanju situacijom, mogu da ostvare prosperitet za sebe i svoje rođake. Treći se s prezrenjem odnose prema onima čija je duša posrnula i moralna nadmoćnost ih čini istinski srećnim. I prvi i drugi i treći potajno mrze Boga kada im oduzima ono što smatraju najvećim blagom - sreću tela, duha ili duše.

Međutim, ljubav je najveće bogatstvo. To je ono što je nemoguće uništiti. To je ono zbog čega postoji Vasiona, zbog čega propadaju naše telo, svest i smrtni deo naše duše.

„Šta god da Bog čini - to vodi najboljem“. Ova svima poznata izreka postoji odavno. Ali šta se podrazumeva pod rečju „najbolje“? Ako je to ljubav, naš život se pretvara u stalnu priliku da budemo srećni, jer je svaka situacija u korist ljubavi. Ako, međutim, smatramo da je najbolje ono što vodi blagostanju duše, duha ili tela - božanska logika je za nas neshvatljiva. I tada, braneći svoje prizemno blago, sve više se odričemo ljubavi, uništavajući svoju dušu i gubeći budućnost - sve dok nas nesreće i bolesti ne spasu od postepenog i neosetnog izumiranja.

* * *

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću!

Hvala Vam za istraživanja. Pročitala sam sve Vaše knjige, prisustvovala Vašim predavanjima i seminarima zahvaljujući čemu mi je postalo lakše da razumem složene životne situacije. Od detinjstva su me interesovali samo užici: hrana, zabava, masturbacija.

Na fakultetu sam se zaljubila u jednog mladića i nakon intimnih odnosa s njim zatrudnela. On je insistirao na abortusu, a ja sam se prvo opirala, ali sam docnije to ipak učinila (bilo me je sramota da rodim dete bez muža, a trebalo je završiti i fakultet) i upala sam u strašnu depresiju.

Godinu dana kasnije smo se venčali. Sve je bilo dobro, zatrudnela sam, veoma smo žeeli bebu, ali u 33 nedelji trudnoće fetusu je dijagnostikovana bubrežna patologija. Bila sam zabrinuta, ali sam se trudila da od sebe odagnam loše misli.

Dete je rođeno krupno, porodila sam se na carski rez. A onda je počeo niz beskonačnih operacija radi normalizacije urinarnih kanala. Hodala sam kao zombi, kao mašina, brinula o detetu. Izgubila sam volju za životom i shvatila da moram promeniti odnos prema situaciji ili umreti.

Baš u tom periodu sam se i susrela s Vašim knjigama i video-materijalima. Gledala sam ih sve vreme, pokušavajući da se promenim, a to se dešavalo uz ogromne muke. Dete se oporavljalo, a ja sam postala malo blaža, popustljivija prema ljudima i prestala sam da se zanosim karijerom i materijalnim blagostanjem. Ponovo sam zatrudnela, a kad sam bila u petom mesecu trudnoće, moj muž se promenio. Molila sam se, patila, mučila, oprštala. Rodila sam dečaka, koji je smešten na intenzivnu negu s respiratornom insuficijencijom, tetraparezom (delimična oduzetost ruku i nogu). Molila sam se, ponavljajući da Boga volim više od bilo koje zemaljske sreće. Dete su otpustili iz bolnice kao zdravo, a lekari su bili začuđeni kako je sve izašlo na dobro.

Shvatila sam da je moj život nadalje bio moguć samo uz prisustvo neprestanih sudbinskih problema. Kada ih nema, ja sam već napeta. Nedavno je stariji sin prošao ispitivanja pri čemu su mu pronašli kamen u levom urinarnom kanalu, kao i proširenje kompletног urinarnog sistema, iako se on dobro oseća. Ovo je za mene predstavljalo iskušenje; doživela sam šok, izgubila volju za životom iako sam mislila da sam takve stvari već prevazišla. Nalazim se u čorsokaku. Isplivali su strahovi,

kajanje, moj život je izgubio smisao, ali znam da će se uprkos svemu izboriti.

Ne znam zašto Vam pišem ovo pismo. Verovatno da bih s Vama, kao sa ocem, podelila svoje muke. Dijagnozu sam sebi već postavila: odricanje od ljubavi zbog srećne sodbine i nesposobnosti da se žrtvujem.

Hvala Vam za sve. Nastaviću da radim na svojim promenama.

Krenimo redom. Zašto ste od detinjstva bili zainteresovani samo za uživanja? Osećamo sreću kada ljubav struji u našoj duši. Odbacivanje ljubavi zarad udovoljavanja sporednim ciljevima i narušavanje zapovesti neprimetno dovode do hlađenja u duši. Duša tada počinje da pati, a onaj koji ne zna kako da se vrati Bogu i pronađe ljubav, onaj koji to ne ume, primoran je da njen nedostatak nadoknađuje spoljašnjom srećom. Počinje da se klanja zadovoljstvima koja duši pružaju osećaj sreće.

Požuda se pretvara u masturbaciju - koja predstavlja radost za spoljašnje slojeve duše. Duh se raduje razonodi. Telo se raduje hrani, udobnosti. Što više težimo ka užitku, time nam brže slabi duša. Čovek prestaje da živi ljubavlju i dušom; za njega najvažnija postaje budućnost, a duhovne vrednosti - moć i bogatstvo. Upravo poklonstvo materijalnom blagostanju jeste ono što dovodi do abortusa, odricanja od ljubavi, nemoralnih postupaka koji uništavaju dušu.

Vaš momak je insistirao na abortusu jer je osećao da dete neće biti sposobno za život. Ali, abortus je abortus i posledice su neminovno uticale na drugo dete. Bubrežna bolest nastaje usled pojačane vezanosti za uživanje, što dovodi do povećanja gordosti. Poklonjenje budućnosti i duhovnosti usporavano je bubrežnim problemom, a požuda - urogenitalnim problemom.

Kada ste počeli da se molite, ljubav je stupila na prvo mesto. S obzirom na to da smo na nivou duše svi jedno, kod deteta je došlo do promene unutrašnje energije, normalizovao se sistem prioriteta i ono je počelo da se oporavlja.

U petom mesecu trudnoće potrebno je odreći se svega jer tada dete komunicira s Bogom. S obzirom na to da nije bilo dovoljno odricanja, soubina je pomogla tako što vam je ponizila dušu neverstvom

muža. Ali spremnost da prihvatimo uniženje ljudskog i da pritom sačuvamo ljubav bila je još uvek niska, te zbog toga drugo dete nije moglo da prevaziđe gordost, da prihvati bol u duši i sačuva ljubav. Samim tim bolesti su pomagale da se umanji zavisnost od duše i duha a da se pojača jedinstvo s Bogom. Kamen u urinarnom kanalu, pronađen kod vašeg sina, predstavlja nesposobnost da se budući problemi prihvate s ljubavlju.

Ljubavlju se sve leči. Nemojte misliti ako ste ozdravili, da vam vera i ljubav više nisu potrebne. Molitvu ne treba direktno povezivati sa zadobijenim zdravlјem. Potreba za ljubavlju i jedinstvom s Bogom treba da bude ista kao i potreba za disanjem.

Vaša dijagnoza je jednostavna: nedostatak ljubavi i nesposobnost da volite. Ali, sudeći po svemu, ova dijagnoza je u većoj meri već iza vas.

* * *

Pre dva meseca postavljena mi je dijagnoza pilorospazam (nemogućnost proučavanja hrane u želudac). Primaо sam injekcije aminazina u glavu. Od pete godine imam psihičke probleme. Vrištao sam, izvrtao zglobove, samopovređivao se. Nekoliko puta sam ležao u psihijatrijskoj bolnici, ali lekari nisu mogli da mi utvrde tačnu dijagnozu; izjavili su da ih podseća na šizofreniju sa sporom progresijom. U pravoslavnoj crkvi su mi 1994. godine rekli da sam opsednut demonima. Očitali su mi molitvu tri puta, ali nisu nastupile nikakve promene.

Da ne bih poludeo, kada sam navršio četrnaest godina, počeo sam mnogo da pijem, provodim se sa ženama, ali nikada ni sa jednom nisam živeo. Mnogo sam masturbirao i u delirijum tremensu završavao u psihijatrijskim bolnicama.

Ko me pogleda, nikada ovo ne bi mogao da zaključi: visok sam 187 cm, lepe spoljašnjosti, skijaš ekspertskega nivoa. Zbog toga psihijatri nisu žeeli da mi utvrde invaliditet, sve dok ih nisam podmitio.

Sa svakog posla su me izbacivali, ili sam ja bežao. Od svakog posla kome je cilj zarada, u meni je strašno rasla agresivnost prema okolini i samom sebi. Želeo sam sve i odmah. No, tako je bilo nekada.

Išao sam dalje. Odnedavno imam želju da pišem kako bih se ostvario. Zbog toga Vam pomalo zavidim. Eh, kada bi neko znao kako je teško spolja biti normalan, čak i privlačan, a u duši prolaziti kroz paklene muke! Veoma mi je teško da pišem ovo pismo, a internet ne mogu da koristim, jer me nervira.

S Vašim učenjem sam se upoznao 1993. godine, kada je izašla Vaša prva knjiga, ali su promene nastupile tek od 2007. godine. Tema „Čovek budućnosti“ prodrla je u moju dušu! Depresija je iščezla, pokuljala je energija! Doživeo sam svetlost, ozarenost u duši, svežinu jutarnjeg povetarca. S lakoćom zamišljam holografičnost Vasione, da sam deo svega što postoji, kao i Ljubav Tvorca. Osetio sam jedinstvo s Bogom i neprekidnu ljubav prema Njemu.

Alkohol sam u potpunosti prestao da upotrebljavam; nemam više potrebe za njim. Dve godine ne pijem i kao da nikada i nisam pio. Sada mi je to čak i smešno. A pre toga su me za velike sume novca više puta lečili najbolji narkolozi Moskve. Uzgred, jedan od njih, profesor, rekao mi je: „Ti si psihopata, tebe je uzaludno lečiti. Pre ili kasnije ćeš umreti.“ A ja sam u sebi mislio: „Tek posle vas, gospodine.“ Eto, to je moja priča.

Sada, Sergeju Nikolajeviću, neka ljudi koji su osuđeni na propast, pročitavši moje iskustvo, znaju da je bolje tupavo koračati ili ići napred puzeći i raditi na sebi, nego drhtati od straha, samosažaljevati se i dići ruke.

Osetio sam da je sve srećne trenutke duševnog prosvetljenja i svetlosti, naizgled na praznim mestima, nemoguće kupiti za sva blaga naše predivne Zemlje. Svima želim ljubav, ozarenost duše.

P.S. Oprostite zbog pisma, bio sam prinuđen da budem sažet. Hirurški mi je 2002. godine odstranjen pankreas, istrulio je. Sada patim od impotencije, neuravnoteženih emocija. Borim se sa agresivnošću, pijem lekove, ali ipak sam srećan. Hvala Vam!

Kada sam pročitao vaše pismo, zapravo mi se učinilo da ste napisali moju biografiju. Jedina razlika je u tome što je kod mene bila malo bolja situacija na planu fizičkog i psihičkog zdravlja.

Godinama sam živeo sa osećajem da su mi zarili nož u stomak i da ga sve vreme okreću, a da ja pritom treba da se osmehujem i pretvaram

kao da se ništa ne dešava. Nažalost, ne mogu da ispričam sve situacije, ali, verujte mi, onoga što nazivamo uniženjem tela, duha i duše u mom životu ne samo da je bilo mnogo - već se događalo neprestano.

Nemoguće je preživeti na unutrašnjem planu u takvim uslovima i ja razumem zašto ljudi postaju kriminalci. To je zapravo pokušaj samouništenja, koji podsvesno privlači smrt kao izbavljenje od duševnih patnji. Bilo je moguće preživeti samo podsvesno težeći ka ljubavi. Ove neprekidne patnje pomogle su mi da ljubav doživim kao realnost i, postepeno, sve ono što se naziva nesrećom za mene je postalo obična mogućnost da se borim, razvijam i menjam nabolje.

Istina, jednom prilikom, pre petnaest godina, rekao sam sebi: „Zašto je potrebno da neprekidno težim Bogu? Umorio sam se. Zašto uvek treba da negujem ljubav u svojoj duši?“ Jedan dan sam proveo ne osećajući ljubav. Napustio me je osećaj svetlosti, duševne topline, smislenosti postojanja. Tek tada sam shvatio šta znači biti istinski nesrećan. Kada bih sumirao sve probleme koje sam imao u životu, sve patnje i muke, oni ne bi činili ni hiljaditi deo neopisive nesreće koju sam tada osetio. To je trajalo tačno jedan dan. Ne znam šta bi se dogodilo sa mnom da se to stanje nastavilo. Shvatio sam zašto ljudi posežu za samoubistvom: pokušavaju da smrću tela zamene smrt duše.

A zatim je sve živnulo i ponovo sam osećao uvredjenost kada su prema meni nepoštено postupali, žalio sam za izgubljenim novcem, ispoljavao sam nezadovoljstvo zbog skučene spavaće sobe u stanu. Ali, pritom nikada nisam zaboravljao da sam istinski srećan - svakog trenutka, svakog sekunda, svakog sata i svakog dana. Ne izgubiti to stanje - za mene je postao najvažniji zadatak. A zatim sam shvatio da to stanje može da se razvija, ojačava i uvećava.

Svi mi zajedno idemo u istom pravcu i svi jedni drugima međusobno pomažemo. Iskustvo, čak i ono koje ne izrazimo, ne ispišemo na papiru, na nivou osećanja prenosi se dušama svih ljudi. Pobeda nad sobom ne može proći nezapaženo. Spasavajući svoju dušu, mi pomažemo drugima i spasavamo druge. Kada duša oživi, svest i telo će takođe oživeti. Lepo je znati i osećati da postoje istomišljenici.

* * *

Želela bih da podelim svoje iskustvo sa ženama koje imaju problem i ne mogu da zatrudne, iako već dugo pokušavaju.

Abortirala sam 1999. godine. „Čime će odgajati dete, otac baš i nije primeren...“ - uglavnom, tema srećne subbine. Godine 2002. u ruke mi je došla Vaša knjiga i počela sam da radim na sebi.

Godine 2005, udario me je automobil tako silno da sam odletela na suprotan kraj puta (dok sam letela, bila sam bez svesti). Kada sam posle nekoliko trenutaka došla sebi, prve misli su mi bile: „Gospode, s ljubavlju i zahvalnošću prihvatom ovo što se desilo, a vozaču ništa ne zameram“. Završila sam s dve modrice na levoj strani (bedro i rame) i iščašenim vratnim pršljenovima. Čak nisam bila ni na bolovanju, ali sam imala bolove u vratu. Pronašla sam kiropraktičara i nakon godinu i po dana sam se udala za njega. Mesec dana pre svadbe budući muž mi je rekao da godinu dana nakon braka treba da sačekamo s rođenjem deteta (horoskop nije pogodan - približavala se godina pacova). Bila sam uznemirena, iako sam shvatala da nije u suprugu problem, već da mi kroz njega stiže iskušenje povezano sa uniženjem budućnosti. Nastavila sam da radim, čitam knjige, gledam diskove. Nakon godinu dana situacija se promenila, ali sam još skoro godinu dana bezuspešno pokušavala da zatrudnim.

Uvid je nastupio na strasnu nedelju. Mom suprugu je ovo bio treći brak. Iz prethodnog braka je imao sina (kad smo se venčali, navršio je pet godina). Moj muž je posećivao tu porodicu skoro svakog drugog dana. Svađa nije bilo, ali ni „srdačnih“ razgovora, takođe. Bila sam potpuno uzrujana zbog postojanja tog deteta. A kako je moguće ostati u drugom stanju s čovekom ako si protiv njegovog deteta? Jer, na suptilnom planu ne postoji razlika koja žena je rodila dete - to su svejedno njegova deca.

Tokom svetle nedelje (nedelja posle Vaskrsa) odlučila sam da odem u crkvu i da udaram u zvono. Jedva sam se spustila; noge mi se umalo nisu oduzele i naredna tri dana sam jedva mogla da hodam. Istovremeno mi je narušen i mesečni ciklus. Prošla sam analize i otišla kod lekarke koja je pronašla uzrok zbog čega nisam mogla da zatrudnim (hteli su da me pošalju na veštačku oplodnju).

Nakon što sam se prijavila za Vaš seminar, dogodilo se sledeće: kupili smo prvi automobil u životu, zaputili se na groblje i tamo se

zaglavili (isprazio nam se akumulator). Nedelju dana kasnije probušila sam levu prednju gumu, a nakon dva dana moj muž se levim prednjim branikom sudario s moskvičem kome je ulubio krilo. Situacija se izgladila za trideset sekundi tako što je moj muž vozaču moskviča dao 500 rubalja. Negde u isto vreme kod svekrve je otkriven maligni tumor na levoj dojci prvog stadijuma.

Koliko sam shvatila, sve je to bilo čišćenje pred seminar. Prema Vašem sistemu, leva strana predstavlja prošlost. Prepostavljala sam da svi ovi problemi (povezani s levom stranom) znače - inerciju prošlosti. Možda još nešto preostaje da završim?

Muž me je uveravao da me ne vara s drugom ženom, a nekoliko dana pre seminara sam saznala da sam trudna!

Ono zbog čega izdajemo ljubav moramo da izgubimo. Svaka žena poseduje ogromnu podsvesnu ljubav prema detetu i ukoliko joj materijalno blagostanje postane važnije od ljubavi prema njemu, posledično mora doći do problema. To nisu samo sudbinski problemi, već uniženja od strane ljudi, krah nada i planova vezanih za budućnost. Može doći do povreda, preloma, slabljenja pamćenja i vida. Kod dece može doći do smanjenja sposobnosti i nedostatka volje za učenjem. Takođe, mogu da izgube ambiciju ka perspektivnom poslu, ka stvaranju sopstvenog posla, mogu im biti blokirane mogućnosti, uprkos svim njihovim naporima.

Saobraćajna nesreća je bez sumnje predstavljala iskupljenje za učinjeni abortus i ispravan odnos prema njoj omogućio je da se energija budućeg deteta od poklonjenja srećnoj soubini i budućnosti preusmeri ka ljubavi i prihvatanju božanske volje. Nadalje je išlo „štimovanje“, to jest ograničavanje soubine zbog komplikovane porodične situacije. Pojava druge porodice nije samo unižavanje soubine, već uniženje duše, odnosno uniženje obožavanja muža, uniženje uzvišenih osećanja i požude. Jer, za ženu na podsvesnom planu najveću sreću predstavljaju porodica i rođenje deteta; i u seksualnim užicima, takođe se kriju porodica i buduća deca.

Uoči seminara dolazi do pročišćenja suptilnih planova i budućnosti, podiže se nečistoća iz duše budućih potomaka. Oštećen branik i prednji točak na automobilu nagoveštavaju određene probleme

u budućnosti, a s njom su povezani zdravlje, sudbina i duša deteta. Ispražnjen akumulator najverovatnije aludira na činjenicu da dete poseduje slabu energiju i da mu nedostaje ljubavi. To što se dogodilo u crkvi takođe je potpuno razumljivo i logično. Zvučne vibracije zvona usporavaju naše svakidašnje životne ritmove, pomažu da se oslobođimo svih vezanosti i duši postaje lakše da oseti ljubav i dobije novu životnu energiju. Zbog toga su nekada u Rusiji, za vreme epidemije, zvonila zvona i efekat je bio daleko bolji od bilo kakvih lekova - epidemija se zaustavljala.

Kontakt s božanskom energijom leči i spasava čoveka, a pritom prvenstveno spasava njegovu dušu. Ukoliko je nagomilano mnogo duševne nečistoće u obliku grehova, moralnih prestupa i odricanja od ljubavi, sve se to izbacuje kroz bolesti. Za jednu osobu, kontakt s božanskim planom izgleda kao lako i radosno isceljenje, a za drugu - kao nesreće, patnje, bolesti ili smrt. Onoliko koliko je jaka spremnost da se svega odrekнемo i težimo ka ljubavi i Bogu, toliko manje prljavštine ostaje u duši i toliko lakše dolazi do kontakta s božanskim planom. Čovek koji kruto brani interes tela, duha i duše, prilikom kontakta s ljubavlju, prilikom dotoka božanske energije, osuđen je na bolesti, patnje i smrt.

Onaj koji prilikom izloženosti problemima i neprijatnostima traži krivce, ne može da se promeni. Zaista, zašto bismo se menjali ako smo u pravu? A u pravu smo onda kad je neko kriv. Zbog toga je sklonost ka osuđivanju, okrivljavanju drugih ljudi navika da se drugi vaspitava zamerkama - direktni put ka bolestima i problemima. A za žene je to put ka neplodnosti.

I, obrnuto - onoliko koliko jasnije osećamo i vidimo božansku volju u svemu, toliko nam se čini iluzorniji film ljudskog postojanja; toliko nam srećniji, a ne bolniji, postaje dodir s božanskom energijom. To se obično dešava uoči začeća dece. Naš iskrivljeni pogled na svet u ovom periodu dovodi do nepravilnih misli, osećanja i postupaka. Zatim to plaćamo bolestima dece, njihovom nesrećom ili izopačenim karakterom. Na koncu, posle nekog vremena, za nepravilno vaspitanje dece počinjemo da plaćamo sami - sopstvenim bolestima i problemima.

Tako se desilo, da je za savremenog čoveka pojам greha i zločina postao potpuno nebitan. Naši osnovni napor i usmereni su na oslobođanje od posledica greha: tražimo crkvu u kojoj mogu da se

pomole za nas, otklone naše grehe, zauzmu se pred Bogom da bismo dospeli u raj. Sve snage su usmerene na borbu s posledicama greha i malo ko se zamislio o moralnom ponašanju kao najboljoj prevenciji bolesti i nesreća.

U tom pogledu, religija je počela da oponaša nauku i medicinu koja pronalazi vazda nove lekove i metode borbe s bolestima, ne razmišljajući o stvarnim uzrocima tih problema. Pravilna ishrana i fizička aktivnost bi mogle da zamene 95% lekova, ali tada armija lekara ne bi nikome bila potrebna. Za borbu s posledicama neophodan je lekar, a za zdrav i moralan način života potrebna je samo lična volja, odnosno čovekova želja. Isto je i sa religijom: što je u čoveku snažnija težnja ka Bogu, što je više njegova duša otvorena za ljubav; što se on moralnije ponaša, time mu je manje potreban sveštenik.

Isus Hristos je o tome jednostavno i jasno rekao: „Carstvo Božje je u vama“. Preostalo je samo da sledimo ono što je poznato već 2000 godina.

* * *

Preklinjem Vas, pomozite da shvatim šta mi se dešava već mnogo godina. Na izmaku sam snage! Imam 60 godina, penzionerka sam i živim sama. Od supruga sam se odavno razvela. Imam čerku, zeta i unuku. Evo, već petnaest godina kako grizem kamen nauke o ljubavi, u skladu s Vašim knjigama i video-materijalima, ali sam izlomila sve zube.

Moj život, naročito nakon upoznavanja s Vašim učenjem, jako je osiromašio, pogotovo na seksualnom planu. Pisali ste da duša, kada pokušava da se pročisti, prebacuje vezanosti za Više planove na niže nivoe: na um i telo. Dakle, izmorili su me košmari i „entiteti“ koji me zaposedaju. Um mi radi i danju i noću. Spontano, mozak šalje mentalne slike (u tom smislu i senzacije), od kojih se nakostreši kosa na glavi! Ako se igram sa unukom, u meni se pojavljuje neko čudovište koje želi da je siluje. Nekoliko godina uopšte nisam spavala - mislila sam da će poludeti. Možda i jesam. Ova patologija na seksualnom planu u raznim oblicima još uvek mi traje. Mislila sam da baš tako treba, da se time pročišćavam, ali sam ipak shvatila da je obrnuto.

Ranije ništa nisam mogla da shvatim, samo sam čitala knjige, gledala video-materijale i molila se. Pročitala sam sve Vaše knjige koje obrađuju ovaj problem, kao i „Odgovore na pitanja“ iz edicije „Čovek budućnosti“. Imam puno Vaših video-materijala, ali ne uspevam sve da ih pogledam, jer ne postižem fizički, pa veoma dugo „teglim“ jednu. I knjige i kasete i molitve savladavam uz nadljudske napore. I fizički i moralno. Lomovi su neverovatni i ne shvatam kako sam još uvek živa.

Prisećam se i analiziram svoj život - užas i sram! Sram i užas! Neće me oprati ni 1000 narednih života. Kajem se, molim, tražim oproštaj, ali što dublje zalazim u šumu, to je više drveća. Vi kažete da neuravnotežene emocije dolaze od potomaka. Moje emocije, misli i želje hronično su i patološki nekontrolisane. U meni su prisutne najteže vezanosti i gresi: počev od utrobe - strah i mržnja prema ocu (pio je, bludničio, bio izgrednik), masturbacija još iz pelena, ljubav prema drugoj ženi, nesrećna ljubav prema oženjenom muškarcu - zbog čega sam pokušala da izvršim samoubistvo - a zatim osuda i prezir prema njemu dugi niz godina.

Nakon toga sam ušla u kratak i neuspešan brak iz kog imam čerku.

Nisam čak ni prepostavljala koliko je duboko u meni usađen osećaj sopstvene važnosti, posebnosti, arogancije, nadmenosti i prezira, koliko sam ambiciozna, svadljiva i uvredljiva. Nisam shvatala ni naslućivala da sam vrlo nepoštena, osuđujuća, ograničena, a s godinama i ozlojeđena. Čerka me je nadmašila u svakom pogledu i može se opisati jednom rečju - „Ja“! To je moj konstantan, bezmeran i neotklonjiv bol.

Moja čerka uopšte više ne komunicira sa mnom; zabranila mi je i da dolazim kod nje, jer sam takla u „svetinju nad svetnjama“ - u njen odnos s mužem. Oni stvaraju privid porodice dok se, u prečutnoj saglasnosti, međusobno varaju. Svi se patimo i mučimo, ali prvenstveno se sve odražava na unuci. Već sam shvatila da što nas više uče, to nas više kvare. Bez obzira na to šta kažem i šta učinim, čerka „traži dlaku u jajetu“.

Rezime svega: ječim između četiri zida nad uništenim životom, u tuzi i usamljenosti. I, da bi „sreća“ bila kompletna - potpuno su mi otkazala creva. Ne preterujem. U mene ulazi sva hrana, a ništa ne izlazi! Ne pomažu mi ni laksativi, ni klistiranje niti lekovi. Ne mogu da postim i

gladujem. Gladovala sam osam dana, i jedva sam se posle toga sastavila. Biće da je to cela nauka, kako pravilno gladovati. Imam patološku, nekontrolisanu želju ne da jedem, već da žderem. Prema Vašoj dijagnostici, hrana i seks su energetski identični, a problemi s crevima predstavljaju program samouništenja. To je ono što mogu da shvatam, ali ništa više - osim shvatanja. To znači da nemam izglede da se promenim i, samim tim, takođe ni šansu da preživim. Ali ja sam već izgubila nadu jer sam kao ameba koja je pregažena i sravnjena sa zemljom. I duša i oči su se razbežale. Svevišnji mi ne dopušta ni da se ubijem.

Osuđenom pred smrt ispunjavaju poslednju želju. Sergeju Nikolajeviću, s obzirom na to da sam odavno poklonica Vašeg rada i da su moje godine, meseci i dani praktično odbrojani, da li biste mogli da me posavetujete? Zašto? Zašto je tako tužan kraj mog života? Svaka Vaša reč za mene je melem za dušu. Zašto, kada čitam Vaše knjige, gledam video-materijale, posećujem crkvu ili se molim kod kuće po molitveniku, jednostavno zaspim? Jedva izdržim da na službi u crkvi ne zaspim i ne srušim se. U takvom stanju nema ni govora o nekim iskrenim molitvama i pokajanju. Kako se kaže - „nije mi do luksuza, već samo da preživim“.

Shvatam da su svi moji problemi otišli predaleko. Kako Vi kažete - klasika! Ali, ipak, Vi za svaku osobu imate individualni pristup. Možda možete da me posavetujete kako da se pravilno molim? Molim se za sebe, za čerku, unuku, potomke i celu porodicu. Da li mogu tako da se molim ili treba da se molim samo za sebe? Šta je ono na šta treba da obratim naročitu pažnju? Vama je i bez dijagnostike sve jasno. Molim Vas da ne odbijete moju poslednju molbu.

Vama, Vašim bližnjim i kolegama upućujem najiskrenije i lepe želje. Klanjam se do zemlje Vašem titanskom radu. Hvala Vam, jer bar shvatam zbog čega se mučim.

S dubokim poštovanjem i, naravno, s ljubavlju...

Pročitao sam ovo pismo posle predavanja i na osnovu rukopisa sproveo dijagnostiku. Situacija kod ove žene je zaista bila ozbiljna. Njen potomstvo do četvrtog kolena bilo je nesposobno za život, u njih je bio

ugrađen program ogromne nesreće: gigantska gordost, koja se nalazila iznad opasne granice, neverovatna količina zamerki prema ljudima, želja da se svima upravlja i da se svi učine krivcima. Odmah mi je postalo jasno zašto se stvari ne pomeraju s mrtve tačke.

Prilično je lako promeniti sebe pročitavši moje knjige, ali kroz sebe treba dovesti u red potomke, i to do četvrtog kolena, što je veliki posao. U ovom slučaju je potrebno vrlo teško raditi. Rezultata će biti u svakom slučaju, ali kod gordog čoveka, koji pokušava sve da kontroliše, odmah dolazi do formiranja krutih planova po pitanju budućnosti, očekivanja rezultata i, samim tim, uvreda i depresija ukoliko se planovi ne ispune. Ali to je takođe moguće prevazići.

Žena je ostavila svoj broj telefona i ja sam je pozvao.

- Znate, u poslednje vreme mi je mnogo lakše - priznala mi je. - Ali mi preostaje još jedan veoma ozbiljan problem, a to je potpuno nerazumevanje s čerkom. Ona i zet me vredaju i ne dozvoljavaju mi da komuniciram sa unukom.

- Ne preuveličavajte svoje probleme - posavetovao sam je. - Ozbiljno treba da se odnosimo samo prema ljubavi, a prema problemima treba da se odnosimo s lakoćom i humorom. Želite da vas nose na rukama? Kada ste preopteretili svoju čerku jakom sklonošću da osuđuje ljudi i da ih guši, kao i prioritetom materijalnog blagostanja nad svim ostalim, zašto pritom želite da budete srećni? Razbacali ste kamenje - sada ih prikupljajte. Ne gunđajte na sudbinu i ne ljutite se na čerku. Kada ste povređeni - oprostite, oslobođajte se i molite se. Umesto toga, vi se ljutite i nervirate.

Ona je teško uzdahnula.

- Da, zaista imam potrebu da gušim, kontrolišem i osuđujem. Takođe, ne mogu da savladam uvredjenost. Shvatam da sama podstičem okolinu na takav odnos, ali ne mogu da pobedim sebe i stoga me obuzima očaj.

- Vi želite odmah da vidite rezultate - objasnio sam joj. - Imajte na umu da rezultata uvek ima, ali da su, kao prvo, u početku neprimetni; a kao drugo, vi postavljate krute rokove i čekate promenu. Želite da se pomolite i da za mesec dana postanete druga osoba. Međutim, recite sebi: „Pokušaću da se promenim i budem drugačija u narednih godinu

dana. Ako ne uspem, potrudiću se da se promenim za deset godina. Ako mi ni to ne pođe za rukom, svejedno ću se promeniti za sto, za hiljadu godina. Menjaču se nabolje celog života, i ne samo ovog već i sledećeg“. Kada vaša podsvest shvati da ne odustajete, dogodiće se realne i dubinske promene.

Postoji još jedna nijansa. Vaši potomci su opterećeni do četvrtog kolena i zato imate osećaj da radite uzalud. Zamislite da treba da pomerite teg od deset kilograma. To je ono ka čemu težite. Na njemu je napisano: „10 kg“. Ali, zapravo, on teži sto kilograma zato što su u njemu smešteni gresi vašeg potomstva. Vi ste usmereni na njegov spoljašnji izgled i natpis, pokušavate da ga pomerite, ali vam to ne polazi za rukom usled čega vas obuzima očaj. A evo o čemu se radi: ako problem ne može da se reši, to znači da je zahvatio i duše vašeg potomstva. Nastavite da se trudite, vežbajte i pre ili kasnije će doći do pomaka.

Još nešto: ne pokušavajte da sve probleme rešite odjednom, podelite svoj posao na male korake. Na primer, jedne nedelje učite da ne osuđujete svoju decu i da ih ne kontrolišete. Sledeće nedelje učite da u sukob ulazite bez napora, s humorom; isto tako učite da tražite oproštaj za svoje rđavo ponašanje. Treće nedelje učite da volite i da se brinete o bližnjima bez ikakvih uslovljavanja, zamerki i zahteva. Ako teg ne možete da pomerite za metar - počnite s jednim milimetrom. Najvažnije je ne zaustavljati proces.

A sada, želim da vam kažem ono najvažnije - o razlogu vaše prekomerne gordosti. U njenom korenu je poklonstvo duši, poklonstvo požudi. Vaša duša ne može da izdrži bol, odnosno ne može da prihvati osujećenje naslađivanja. U prošlim životima bili ste ludački vezani za svog muža; mnogo vremena i energije ste poklanjali seksualnom zadovoljstvu. Po svoj prilici, preterano ste upražnjavali seksualne odnose tokom trudnoće. Možda je bilo i abortusa. Ne želim da gledam detalje. Ali, kada je koncentracija na strast i užitak dostigla opasnu granicu i pretvorila se u vezanost i zavisnost, otpočelo je zakonomerno pročišćenje. Neverstva i uvrede od muža niste mogli da izdržite. Duševni bol je za vas postao nepodnošljiv, zbog čega ste oslonac preneli na duh, na svest, na budućnost. Kao posledica toga došlo je do ubrzanog razvoja gordosti.

Vaša podsvest vas podseća na to da niste pobedili prvobitni Evin greh - najblaže rečeno. Poklonjenje požudi ne možete da pobedite kroz duševne patnje, već ono ide dalje, spušta se na nivo svesti i leči se kroz uniženje, nevolje, psihičke probleme. To mogu biti i „entiteti“ koji nas zaposedaju, opsativno-kompulzivni poremećaji, šizofrenija, kao i sve drugo što je karakteristično za sličnu situaciju.

Prvenstveno je potrebno da se trudite da prevaziđete unutrašnje poklonstvo uživanju, jer se zbog njega podsvesno odričete ljubavi prema Bogu. Pokušajte da odstranite sve ono što pojačava uživanje: slatkiše, kaloričnu hranu, vino, hleb - pogotovo u proleće. Kada eliminišete sve vrste zadovoljstva, biće vam lakše da osetite potrebu za ljubavlju.

Ljubav se neće pojaviti odmah. Kako je rekao jedan filozof: „Sve veliko dostiže se postepenim, neprimetnim rastom“. Ali, pre ili kasnije, osetiće da osećaj jedinstva s Bogom predstavlja neuporedivo veću nasladu od ma kakvog uživanja duše, duha i tela.

A to što primećujete očevیدna poboljšanja nemojte da doživljavate kao pobedu. Ona možda i neće nastupiti tako brzo. Najvažnija pobeda nije rezultat, već doneta odluka da nikada ne izgubite ljubav. Dakle, po svemu sudeći, vi ste već pobedili.

* * *

Dragi Sergeju Nikolajeviču, gledajući Vaša video-izdanja, shvatila sam da sam srećna samo zbog toga što živim i poklanjam ljubav Bogu. Ali u duši, koja je ispunjena ljubavlju, nedostaje jedan komadić i to me sprečava da udahnem punim plućima. Čini mi se da ova praznina postoji sa svrhom, jer ukoliko je ne bi bilo, ne bih imala čemu da težim i jednostavno bih izgubila energiju. Da li su moje misli ispravne?

Polina iz Moskve, 10 godina.

Potpuno se slažem s vama. Sreću osećamo onda kada našu dušu nastanjuju ljubav i osećaj jedinstva s Tvorcem. Potpunu sreću ćemo doživeti onda kada naša ljubav obuhvati čitavu Vasionu i kada se upodobimo Tvorcu, postanemo On. Do tada je neizbežno da osećamo nedostatak ljubavi i potpune sreće.

Možemo da kažemo da smo iznutra apsolutno srećni, jer smo jedno s Bogom. Međutim, na spoljašnjem planu će nam neprestano nedostajati punoča sreće, sve dok se i spolja ne upodobimo Bogu i ne vratimo se u Njega.

* * *

Neizmerno sam Vam zahvalna zbog istraživanja koja obavljate. Čitam Vaše knjige, gledam video-zapise, molim se i radim na sebi. Preispitala sam čitav svoj život.

U decembru 2008. godine mog supruga su kidnapovali i ubili. Trudim se da prihvatom situaciju, ali ne mogu da shvatim zašto se to dogodilo. Imam dve crkve, od kojih je mlađa rođena bolesna.

Šta je to što radim pogrešno? Da li postoje još neke negativne situacije koje prete našoj porodici?

Sve radite „kako treba“. Međutim, dubina ukorenjenih problema može umnogome da nadmaši naše mogućnosti i brzinu promene. Ali, svejedno je potrebno da se menjamo. Najvažniji rezultat je ljubav u duši. Ako niste uspeli da pomognete telu ili umu, neophodno je da to prihvate.

U vašem polju je moguća smrt dva deteta. Uzrok je njihova ogromna podsvesna gordost. Već kao mali spremni su da mrze, da žele smrt onome ko ih ponizi, nanese im sudbinske probleme ili ugrozi budućnost. Uzrok tome se krije u oba roditelja, ali je otac preneo deci nekoliko puta više negativnosti. Što više na unutrašnjem planu mrzimo ljudi, time se oni agresivnije ponašaju prema nama - o tome sam govorio više puta.

Takođe želim da istaknem: moje knjige i istraživanja ne pružaju garanciju za zdravlje i blagostanje. Na njih ne treba prenositi opšteprihvaćeno, religozno stanovište da će nas, ako smo postali pravoslavac, katolik ili Jevrejin, Bog sigurno zaštiti. Bog nas zaista štiti, ali On pre svega spasava i štiti ljubav, zato što je čovek - ljubav. On je deo Tvorca, a spolja je odeven u odeću duše, duha i tela.

Ni naša smrt, niti smrt naših bliskih ne treba da bude razlog zbog koga ćemo prestati da težimo ljubavi. Nasuprot tome, bolest i smrt spasavaju ljubav.

Vaš muž nije uspeo da se promeni. Ali, to je samo pokušaj da se objasni ono što se dogodilo. Nemoguće je u potpunosti razumeti božansku volju. Mi se rađamo na Zemlji i napuštamo je po volji Tvorca. Moramo da učinimo sve da bismo doveli u red svoju dušu, duh i telo, ali konačna odluka uvek ostaje na Svevišnjem.

P.S. Predstoji vam još mnogo rada na pročišćenju dece. Pomažući njihovim dušama, vi istovremeno pomažete duši svog muža i olakšavate joj postojanje u zagrobnom svetu.

* * *

Sergeju Nikolajeviču,

Slažem se s Vama da poezija treba da se piše u stanju poletnosti, sreće, zaljubljenosti, itd.

Kod moje ćerke (19. godina) je situacija obrnuta: u periodu dubokog uninija pisala je duge, tužne i predivne pesme. A onda, već godinu dana - ni stiha. Odgovor koji mi je dala bio je prepun nedoumica: „Kako mogu da pišem poeziju, ako je na ličnom planu sve savršeno!?”

Meni bi predstavljalo problem da napišem i dva stiha koji se rimuju.

Stvar je u tome da stanje sreće, poletnosti i zaljubljenosti često doživljavamo kao ljubav. Zapravo, to je samo energija koja aktivno cirkuliše u duši, umu i telu. Ali ljubav nije samo energija. Osećaj poletnosti i sreće je pozitivna emocija, dok je ljubav sveobuhvatna. Ljubav ne sadrži samo pozitivne emocije, već i negativne; ne samo dobitak i nagradu, već i gubitak, odricanje i nevezanost. Ono što vašoj ćerki izgleda kao period najdubljeg uninija, zapravo može biti period prisilnog razdvajanja.

Naslada često prouzrokuje blokiranje ljubavi, udaljava nas od nje dok naša težnja da sreću, radost i dobro raspoloženje večno zadržimo,

neprimetno može da se pretvori u odricanje od ljubavi. Radost je prolazna, a ljubav je večna i da bismo osetili večnost, povremeno moramo da izgubimo sve ono što je prolaznog karaktera. Ako u tom trenutku sačuvamo ljubav i težimo ka njoj, tada će nam pristići nova energija, koja se isprva ispoljava kao vera, težnja ka stvaralaštvu i spoznaji. A tek potom se pojavljuje osećaj poletnosti, sreće i zaljubljenosti.

* * *

Imam dva pitanja - jedno je generalno, a drugo je lično.

Prvo pitanje: na koji način se obuzdavanje želja razlikuje od njihovog potiskivanja? Da li je obuzdavanje slabašno potiskivanje?

Drugo pitanje se odnosi na put samousavršavanja. Problem je u mojoj neverovatnoj gordosti, koja se ispoljava u svemu, čak i u sitnicama. Kao posledica toga vodim veoma čudan način života: nemam posao, ne posedujem želje niti ciljeve (zemaljske). Svaki uspeh u bilo čemu propraćen je eksplozijom gordosti, koja je nespojiva sa životom.

U avgustu mesecu počeo sam da radim na sebi; osećam da mi se duša pročišćava, ali u najbitnijim stvarima nije došlo do promene. Moji problemi potiču od majke. Možda će mi Vaši komentari pomoći da shvatim i da se promenim. Hvala Vam.

Potiskivanje bilo čega predstavlja prvu etapu uništenja, isto kao što mržnja prema nekome predstavlja podsvetu želju da ga ubijemo. Kada pokušavamo da potiskujemo životinske želje da bismo iskusili uzvišena osećanja - to je kao kada bismo odsekli noge da bi glavi bilo lakše.

Suzdržavanje nije samo delimično potiskivanje želja. Najvažnije - to je transformacija naših želja u uzvišenija osećanja.

Potiskivanje seksualne želje može da dovede do impotencije. Primera radi, ako mladić želi da odvede devojku u krevet, ali potiskuje tu želju, kod njega će se pojaviti prostatitis. Međutim, naš zadatak se sastoji u tome da seksualnu želju pretvorimo u brigu o voljenoj osobi, u pažnju,

stvaralaštvo, osećaj poletnosti i zaljubljenosti. Tek kada se duša nahrani uzvišenim osećanjima, mogu se ispunjavati potrebe tela.

U poslednje vreme naučnici su, obavljajući eksperimente, dokazali da seks bez ljubavi uništava muškarčevu energiju, čini ga slabim, zato što takav seks zagađuje dušu. Zbog toga seksualna osećanja ne treba potiskivati, već ih treba transformisati u zaljubljenost, u ljubav, koja se potom transformiše u veru u Boga.

Današnji trendovi pozivaju na suprotno - pretvaranje ljubavi u seks. I onda se čudimo zašto se muškarci degenerišu i postaju impotentni. Aktuelno stremljenje ka životinjskom nivou, poklonjenje požudi i materijalnom blagostanju prouzrokuju da se energija koja pristiže u našu dušu obrušava nadole i pretvara u požudu, koju zatim smenuje razbuktavanje gordosti.

Tako se ispostavlja da se raspad duše i koncentracija na duševnu sreću takoreći i ne blokiraju bolestima. Nemilosrdno pročišćenje otpočinje onda kada vezanost i agresivnost pređu na duhovni i telesni nivo.

Zašto svaki uspeh povlači za sobom rasplamsavanje gordosti i agresivnosti? Zato što je uspeh - energetska porcija, koja je omogućila ispunjenje naše želje. Prvu porciju dolazeće energije uvek treba pokloniti Bogu. Energija mora isprva da zagreje dušu i nahrani uzvišena osećanja i tek zatim se pretvoriti u sposobnosti, volju, kontrolu, ispunjenje želja duha i tela. Ako se, pak, energija stropošta dole, prvenstveno zadovoljavajući interes duha i tela, tada, da bi se spasila duša, potrebno je osujetiti sve mogućnosti.

Dakle, ne treba se boriti sa sudbinom, već, obrnuto, pomoći joj: umeriti potrebe tela i duha, odreći se požude i u stanju nevezanosti i pokajanja biti usredsređen na ljubav prema Bogu kao glavnom izvoru sreće. A kada to postane navika i dopre do podsvesti, tada će se nova porcija energije, koju ćete dobiti, pretvoriti u ljubav i želju da druge učinite srećnim. A zatim će se ona transformisati u sposobnosti i uspeh, ali ovaj put bez osećaja superiornosti, nezadovoljstva i osuđivanja.

Dakle, srećan period u vašem životu je počeo. Radujte se.

* * *

Hvala Vam na pomoći koju pružate ljudima.

Na pretprošlom seminaru ste razjasnili problem koji me muči. Rekli ste da mi je stanje katastrofalno i da je sve što se dešava sa mnom prvenstveno povezano s tim što mi se, po ženskom rodoslovu, neko bavio okultizmom.

Kada je bila mlada, moju prabaku je muž premlatio na smrt. Rađala je svake godine i iza nje je ostalo šestoro dece uzrasta do šest godina. Otac ih je izbacio na ulicu da prosjače, a moja baka je tada imala tri godine. Volela je da igra karte i (vrlo često) gata za sebe. Kada je imala 69 godina, odstranjen joj je bubreg (zbog kancera), pri čemu joj je saopšteno da će živeti najviše još godinu dana. Međutim, poživila je još 17 godina. Baka je veoma volela život a majka, bez obzira na činjenicu što joj je život u celini bio zadovoljavajući, često je ponavljala: „zašto li je rodila mene i sestru, kad od nas dolaze samo problemi“. Starija sestra je bila problematična, a majka se obe „odricala“ istovremeno. Umrla je u 75. godini od raka pankreasa. Od detinjstva sam sklona uniniju, a sestra od tridesete godine boluje od šizofrenije i poseduje odvratan karakter.

Da li „ljubav“ prema kartama može tako da osakati buduće potomstvo, ili je to samo spojna karika u degradaciji potomstva?

U poslednje vreme osećam naizmenične stvari: čas mi se dešavaju krupne promene u duši, čas se opet sve strmoglavi samo li malo uspem da raščistim probleme. Šta je to što nisam uspela da dovršim?

Što je čovek na višem nivou razvoja, time on više mora da veruje u Boga ili, u protivnom, dolazi do đavolizma. Svaka žena, da bi rodila zdravo dete, treba da svesno ili nesvesno postavi ljubav prema Bogu iznad duše, duha i tela. Tek tada će biti obezbeđena energija neophodna za detetov život.

Dobrovoljno to ne polazi za rukom svima, a prisilno oslobođanje dostiže se kroz slabosti, bolesti i uniženja. Posebno efikasno se pročišćenje odvija kroz muškarce. Ako žena oseća nadmoć prema mužu i ne vidi božansku volju u onome što se dešava, ne može da prihvati uniženje - umesto ljubavi će se u njenoj duši taložiti mržnja. Što je žena inteligentnija, lepša i talentovanija, teže će prihvatiti uniženje.

Materijalna dobra, bogati roditelji, visok društveni status znatno doprinose razvoju gordosti, osećaju superiornosti u odnosu na druge, a pojačava se i sklonost ka preziru i osudi.

Novac i materijalno blagostanje predstavljaju veliko bogatstvo. Međutim, visoka duhovnost i izuzetne sposobnosti - predstavljaju daleko veće bogatstvo. Sposobnosti se naglo uvećavaju prilikom dosezanja suptilnih planova, potpomognuti naklonošću prema metodama za predviđanje budućnosti. Gatanje i okultizam su slični.

Uzgred, mnogi vernici koji posećuju crkvu se bave okultizmom, čak i ne sluteći to, jer umesto reči molitve izgovaraju bajalice. Za njih je Bog sredstvo pomoću kog ostvaruju zdravlje i blagostanje.

Po čemu se molitva razlikuje od vradžbina? Tokom molitve, čovek oseća da je sporedan, a da je Bog primaran. A kada izgovara bajalice, na prvom mestu je on, pri čemu reči bajalica koristi kao sredstvo za ispunjenje želja. Okultista ili mag radi dostignuća svojih ciljeva mogu da koriste ikone i molitve, pojačavajući na taj način svoju gordost i uništavajući svoju budućnost.

Vaša baka je očigledno posedovala velike moći i visoku duhovnost. Po svemu sudeći, eksperimentisala je i sa okultnim praksama. To je moglo biti bacanje čini, gatanja, vradžbine. Što se osoba više bavi sličnim praksama, time podsvesno aktivnije sebe stavlja u prvi plan, a Boga u drugi. Takva osoba spolja može da prihvati poniženje, da ne preuzima osvetu, ali iznutra će uvek biti ispunjena mržnjom. Za žene je, a posebno za njihovu decu, takva sklonost veoma opasna.

Vaša prabaka je, po svemu sudeći, gajila ogromnu podsvesnu agresivnost prema mužu. To je moglo da dovede ili do smrti muža, ili do stradanja njene dece. Njoj je poslata smrt kao prilika da spase svoju decu. Međutim, gordost se prenela na sve njih.

Međutim, i pored toga, njena želja da upravlja budućnošću i da se bavi gatanjem je bila sporedna. Možda je vaša prabaka prethodno počinila neki prestup protiv ljubavi: nije imala volju da živi, nije mogla da podnese neverstvo, ili se zarad zadovoljstva u sebi odricala dece. Sada ne mogu da kažem kako je tačno izgledao prvi korak gubitka ljubavi prema Bogu, ali čim je bila ubijena, to znači da je i sama bila spremna da ubije. Sličnosti se privlače. Ili je želela smrt onome ko ju je povredio, ili nije želela da živi, odnosno želela je sebi smrt, ili je želela smrt detetu

pokušavajući da prekine trudnoću ili, pak, na unutrašnjem planu nije bila saglasna s rođenjem deteta.

Svaka žena, prvenstveno u sebi, treba da prevaziđe prvobitni Evin greh, odnosno poklonjenje požudi, i da nauči da voli.

P.S. Uzgred budi rečeno, kako izgledaju posledice koje gatanje i predviđanje budućnosti ostavljaju na ljubav, dobro je izneseno u sledećem pismu koje sam nedavno dobio.

* * *

Dok sam čitala treći deo knjige „Vaspitanje roditelja“, osećala sam kao da autor sedi pored mene za istim stolom i da mu pričam svoje lično iskustvo.

Sina sam rodila 1988. godine. Trudnoća je dobro proticala, ali je porođaj naglo započeo. Lekar mi je bio svekar i, da ne bih izgubila mleko, nisu žeeli da me uznemiravaju lošim vestima. Veoma sam se čudno ponašala u postporođajnoj sobi, kao da me je obuzela radost. Neprestano sam žeela nešto da pričam ženama koje su ležale sa mnom i činilo mi se da se nikada toliko nisam smejala. Na pitanje: „Gde je moje dete i šta je s njim?“, lekari su mi rekli da je sve u redu i samo su mi pokazivali kako da iscedim mleko da bi ga bilo dovoljno. Međutim, imala sam dovoljno mleka da nahranim još dvoje dece. U to vreme su u porodilištima zadržavali porodilje 5 do 14 dana, u zavisnosti od stanja majke i deteta. Otpustili su me petog dana i svekar mi je odmah predočio kako stoje stvari po pitanju deteta: „Dvostruka asfiksija, izmeštene kosti lobanje, prelom ključne kosti, prgnječena karlica, potpuno odsustvo refleksa, prgnječen nos“.

Dali su mi u naručje bebu umotanu u čebe, smestili nas u auto i odvezli u drugi grad gde su me primili ozbiljni specijalisti, prijatelji mog svekra. Nakon pregleda, neuropatolog mi je rekao: „Devojko, još si mlada (imala sam 19. godina), i nije ti potreban bogalj. Ovo dete neće biti zdravo. Sredi dokumente za odricanje od deteta. Nemoj sebi da pokvariš život, rodićeš još dece“.

Ni za trenutak ne razmišljajući, umotala sam bebu u čebe i rekla da ga nikome neću dati. Odveli su me u drugu bolnicu, kod pedijatra. Ta žena je nastupila kao pravi lekar. Nije mi „pričala bajke“, već mi je nakon

postavljene dijagnoze rekla: „Sve je u tvojim rukama. Ako hoćeš da ti dete bude živo i zdravo, moraćeš da se baviš njime“.

Smeštена sam na dečju kliniku, gde su skoro sva deca bolovala od meningitisa, infekcije koja nije zakačila moje dete dok je boravilo u bolnici. Tamo smo proveli 21 dan. Počela sam da hranim dete, da ga odvikavam od sonde takozvanim metodom „usta na usta“, pa onda pomoću pipete, zatim - iz penicilinske flašice, a potom, pred izlazak iz bolnice, iz obične flašice. Dete je po osam sati ležalo sa infuzijom u obe ruke, na daskama od običnog sanduka, kao razapeto, dok mu je istovremeno trebalo ispravljati nos pomoću masaže i okretati glavu svakih sedam minuta za pet stepeni. Pomagali su mi lekari i medicinske sestre koje su me obučavale masaži i vežbama za ispravljanje lobanje. Upravo u tom periodu, još uvek ne znajući za knjige S.N. Lazareva, ne shvatajući kako se treba ponašati u takvoj situaciji, osetila sam toplinu, radost, spokoj i milost, koji mi do tada nisu bili poznati. Nije bilo straha i zabrinutosti za budućnost, nisam osećala umor, nije bilo kajanja i pritužbi na sudbinu.

Danas moj sin ima 21 godinu, a već u dvomesečnom uzrastu je bio kao i sva ostala zdrava deca. Završava školu da bi se zaposlio u Hitnoj pomoći. Želi da postane lekar.

Pokušala sam da oživim taj osećaj, prizivajući ga u sećanju, ali nikada više nisam uspela. Dešavala su mi se stanja poletnosti i radosti, ali su bila drugačija. Verovatno to možemo da iskusimo samo onda kada se nalazimo na granici života i smrti, na granici prelaska iz jednog stanja u drugo.

Verovatno su „odozgo“ videli i znali da će mi, šest godina nakon što sam rodila sina, u ruke dospeti knjige S.N. Lazareva, da će s velikim žarom raditi na usavršavanju duše, da će postati druga osoba i da će se promeniti moj pogled na život. Sada tome učim i svoju decu, a i sama nastavljam da se menjam.

Ispravno su govorili mudraci: budućnost nije ispred, već iza nas. Možda će nekome pomoći jedna stranica iz mog života.

Sa zahvalnošću Bogu...

P.S. Moja priča je potpuno autobiografska i biću srećna ukoliko je iskoristite u svojim knjigama. Nadam se da će nekome pomoći da

pronađe izlaz iz teške životne situacije.

Prvo o detetu: asfiksija, odnosno problem s plućima, svedoči o problemima duše zbog prekomerne gordosti. Pomerene kosti lobanje predstavljaju uniženje uma, što takođe ukazuje na prekomernu gordost, preteranu usmerenost na um. Prelom ključne kosti označava da neće sve biti u redu s potomcima, ali ukazuje i na povišenu podsvesnu agresivnost buduće dece. Prignječena karlica je znak da se deca možda i neće roditi. Prignječenje nosa je uniženje gordosti.

Sve pomenuto ukazuje na to da su kod roditelja deteta, naročito njegove majke, poklonjenje srećnoj sudbini i budućnosti bili ogromni. U takvim situacijama obično je prisutan i osećaj nadmoćnosti prema drugima, strah od budućnosti, uninije i osvetoljubivost. Povrh toga, pojmovi duhovne i materijalne moći se doživljavaju kao smisao života. Što je žena lepša, pametnija i duhovnija, što je okrutniji njen karakter, time ona ima manje šanse da rodi zdravo dete ukoliko ne postoji vera u Boga.

Stvar je u tome da u ovom dopisu nisu predočeni neki interesantni detalji, koji bi mogli da osvetle ono što se dešavalо. Razgovarao sam sa ovom ženom i ona mi je ispričala da je od detinjstva osećala sposobnost vidovitosti. Gatala je u karte, i to s velikom preciznošću. Kada čovek zna svoju sudbinu, on više nema potrebe da se oslanja na ljubav i veru. Za njega znanje postaje najvažnije, odnosno mogućnost da upravlja svojom sudbinom. Bavljenje magijom, gatanjem, isceliteljstvom za mladu ženu, koja nije rađala, može da se preokrene u tragediju.

Ali, kada je dobila u naručje bolesno dete, za koje praktično nije bilo budućnosti, tada se intuitivno usmerila na ljubav. Spremnost da se žrtvuje, odlučnost da čitav život posveti bolesnom detetu, odsustvo straha pred budućnošću - sve joj je to otvorilo dušu i postavilo ljubav na prvo mesto. Majka je lečila dete ne samo delima na spoljašnjem planu, već prvenstveno svojim unutrašnjim stanjem. Uostalom, unutrašnje stanje određuje koliko će terapija biti efikasna.

Hristos je govorio da će čovek koji zakopa svoj talant u zemlju biti kažnjen. Talant je merna jedinica za srebro (pominje se u Novom zavetu i iznosi 58,9 kg srebra - prim. prev.). Talant predstavlja simbol rada, uloženih napora, pružene energije. Ljubav se pretvara u energiju i onaj

koji se plaši da tu energiju troši, koji ne želi da se brine, žrtvuje, prevazilazi probleme, biva kažnjen pre svega degeneracijom duše. A zatim mu se raspadaju sADBina i zdravlje.

Na kraju pobeđuje onaj koji ne oseća strah da voli i da se žrtvuje, onaj koji ne pravi greške u izboru osnovnih životnih prioriteta.

* * *

Bila sam veoma srećna. Danas sam spoznala ko sam ja... Bila sam Bog! Tačnije, po svoj prilici boginja, ali... Bog ne poseduje polna obeležja. Dakle, ja sam jednostavno Bog.

Prevalila sam preko usana ovu neobičnu i čudnu reč: Bog. Ponovila sam, po mojim predstavama, doskora glupu frazu: „Zovite me prosto - Bog“. Zvučalo je nekako strašno. Pa ipak, to je bila istina. Ovo otkriće je bilo toliko zaprepašćujuće, da mi se zavrtnulo u glavi. Imala sam snažnu potrebu da sebe proglašim ludom, ali mi to nije polazilo za rukom. Glava mi je bila bistra kao nikad do tad.

Kada se to prvi put dogodilo? Te davne devedesete, košmarne godine. Bavila sam se biznisom i bila sam ateista. Rublja je padala, dolar je naglo skakao, donosili su se čudni zakoni, topila se ušteđevina, biznismene su ubijali... Državom su upravljale kriminalne grupe u skladu sa „rangom“, problemi su se rešavali preko kriminalnih obračuna, a dugovi su stezali omču oko vrata sve jače i jače. Osedela sam zbog tih obračuna i “rešavanja“ situacija. Zalog je bio gubitak stana, koji je, po svoj prilici, trebalo da prodam u bescenje.

Ponavljalala sam tu frazu da bih se s njom pomirila i uspokojila. Uokolo se pod nežnim vetrićem lelujalo lišće s drveća, a iz guste trave je promolio nos radoznali ježić i, videvši psa koji se na njega okomio, odmah šmugnuo nazad. „Linda!“ - nisam mogla da zaustavim psa i ona je, žalosno zacvilevši, unatraške ispuzla iz grmlja, očajno vrteći glavom. Nasmejala sam se. Tako je to - prvo jurišamo napred nasumice, a zatim puzimo sa iglama u nosu.

Sa ovčarkom Lindom sam šetala šumicom u blizini kuće. Da nije bilo ove šetnje, najverovatnije bih odavno poludela ili bih prosto odapela zbog neprestanih prekomernih stresova. Šetnje su mi bile odušak: nije bilo obračuna i “rešavanja“ situacija, nije bilo misli o tome

„kako pribaviti novac“, i „kako nahraniti decu“. U tim trenucima, dopuštala sam sebi da se opustim, zaboravim na sve i isključim se iz strašne realnosti koja me je okruživala.

Međutim, poslednjih dana mi je to teško uspevalo. Tokom šetnje, sve vreme sam razmišljala o tome da stoje ispred ulaza u moju zgradu i čekaju me; da će jednom nastupiti dan kada se neću popeti do svog stana. I možda će to biti baš ovaj dan.

Uzdahnula sam. Zašto, zašto sam pustila muža da se obračunava s kriminalcima? Pa šta ako je muškarac? Bez obzira na to, sada moramo da prodamo stan. Nikada u životu ne bih na sebe uzela tuđ dug u iznosu od sto miliona. A on se sažalio na jednog mladića i njegovu suprugu, jer su hteli da ih ubiju i rekao je da je postojala pogodba, kao i roba. Sada su mogli da ubiju mog muža, mene i našu decu. Ali to više nikome ne bi bilo važno. Tim pre - tom mladiću... I niotkuda nije bilo pomoći; nikome nisu potrebni naši problemi. Obuzeo me je očaj, koji je svakim danom postajao sve crnji. Nije bilo izlaza, nije, nije... Osim ako... Zastala sam. Nisam znala čak nijednu molitvu. Ma, neka ide dođavola i tekst. I, na sopstveno iznenađenje, počela sam da se molim, prisećajući se reči koje sam negde i nekada čula.

- Gospode! Spasi i sačuvaj moju decu! Gospode, pomozi mi, učini nešto! Osim Tebe, niko mi nije ostao. Gospode, volim te!

Sedela sam na travi, razmazujući suze po licu. Linda je skakala pored mene cvileći saosećajno, jer nije shvatala šta se dešava.

- Gospode! Gospode! Gospode! Ne znam šta da radim!

Pomahnila i izmučeno sam udarala pesnicom po drvetu sve dok iz posećenog dlana nije potekla krv. A zatim sam se bez snage srušila na zemlju i dugo posmatrala plavo nebo. Postepeno je došla spoznaja: da li sam ja to zaista poverovala u Boga?

- Da! - zavrištalo je iznutra. - To je sada moja tajna. Više nisam sama u ovom surovom svetu.

Zapljasnuo me je talas radosti. Zašto? Zbog čega? Odnekud su se pojavile reči koje sam ponavljala iskreno, celom svojom izmučenom dušom:

- Gospode, hvala Ti jer sam Te, bez obzira što je ovako užasan trenutak, otkrila i poverovala u Tebe i osetila Tvoju ljubav! Hvala Ti, Gospode! Hvala Ti, Gospode! Hvala Ti, Gospode!

Otišla sam kući opuštena, smirena i sigurna da će se sada sve rešiti. Istina, nisam znala kako. Ali to već nije moja briga, Bog zna najbolje. Nisam ja ta koja treba da Mu daje savete. Prezrivo sam klimnula glavom kriminalcima koji su stajali pored ulaza i s takvom sigurnošću, u poluokretu im dobacila: „Sutra!“. Zbunjeni mojom nerazumnoj drskošću ništa nisu ni odgovorili, a ja sam sva važna zamakla u ulaz.

Muž i sin su spavali. Popila sam čaj u kuhinji takođe se spremajući da odem na počinak, kada je zazvonio telefon.

- Slušaj! - povikao je pravo u uho poznati glas starog prijatelja. - Nudim ti ugovor za nabavku votke, treba da se realizuju dva vagona. Da li pristaješ?

- Ovo se ne dešava - prošaputala sam, ali me je čuo.

- Dešava se ...!

- Pristajem! - vrissnula sam probudivši ne samo ukućane, već i celu zgradu. - Pristajem, Gospode!

S druge strane linije čuo se radostan, grohotan smeh.

A kada se ponovilo to iskustvo svesti o Bogu?

Jednom prilikom su me u invalidskim kolicima vozili hodnicima regionalne bolnice.

- Gde je treba odvesti? - Pitala je jedna medicinska sestra drugu. - Možda ne treba u izdvojenu sobu, već u zajedničku?

Uznemirila sam se.

- Zašto u zajedničku ako postoji mogućnost u izdvojenu?

Sestre su me pogledale s takvim iskrenim saosećanjem da sam se neopisivo začudila. Tek kasnije sam saznala da su u izdvojenu sobu smeštali pacijente koji umiru, da ih ne bi videli ostali.

- Lekarka je rekla u izdvojenu - ponovila je medicinska sestra.

Opustila sam se. Kada sam se našla u krevetu, osetila sam potpuni mir samo zbog toga što nigde ne treba da idem, što više nikome ništa ne dugujem i sva moja odgovornost je iščezla. Osetila sam čudnu otuđenost od sveta koji me okružuje i bilo mi je potpuno svejedno šta se u njemu dešava. Ništa me više nije interesovalo niti mi je iko bio važan. Dobila sam pravo na odmor. I to je bilo dobro. Ostala sam sama sa sobom, sa svojom dušom, sa svojim životom. Samo Ja i niko drugi. Nestali su problemi, iščezli su užurbanost i važna pitanja. Sva ta jurnjava za prolaznim stvarima činila mi se tako sićušna u poređenju sa Večnošću, Životom i Smrću, i sa onim nepoznatim što čeka tamo, iza nepostojanja...

I onda se uokolo mene uzburkao stvarni život! Ispostavilo se da je tako divno: jutarnji cvrkut ptica, sunčevi zraci koji su klizili po zidu iznad kreveta, zlatasto lišće drveća koje mi je mahalo kroz prozor, duboko plavo jesenje nebo, šum grada koji se budi - sirene automobila, lupkanje užurbanih štikli po trotoaru, šuštanje opadajućeg lišća... Bože, kako je divan život! I ja sam to tek sada shvatila...

- Pa, neka - rekla sam sebi - ipak si shvatila. Imaš još nekoliko dana da uživaš u njemu i da ga zavoliš celim bićem.

Osećaj slobode i sreće koji me je preplavio zahtevao je izlaz i ja sam se okrenula Bogu, jer mi je On bio najbliži.

- Bože! - radovala sam se. - Hvala Ti jer si mi dao mogućnost da spoznam kako je Život predivan i da ga zavolim. Neka se to dogodilo pred moju smrt, ali sam saznala kako je predivno živeti!

Preplavila me je tiha sreća, smirenost, sloboda i uzvišeni zvuk zvana istovremeno. Svet je odzvanjao i svetlucao zlatnom svetlošću božanske ljubavi. Osećala sam te moćne talase energije. Činilo se da je Ljubav postala zgusnuta, a, istovremeno, meka i prozračna kao talas okeana. Ispunila je sav prostor. Čak je i vazduh bio težak i nije odmah ulazio u pluća, već je proticao sporim, pulsirajućim mlazom. Činilo mi se da je sve što sam videla bilo ispunjeno tom zlatnom svetlošću i energijom. Osećala sam da volim. I to je bilo poput stapanja moćne melodije Bahovih orgulja i zvuka violine koja se uzdizala u visine.

Izdvojena bolnička soba i dijagnoza „akutna leukemija četvrtog stepena“, kao i od lekara potvrđeno neizlečivo stanje organizma, imali su svoje prednosti. Kod pacijenata koji umiru posete su bile dozvoljene u bilo koje vreme. Porodici su predložili da pozovu rodbinu radi poslednjeg

oproštaja i kod mene se protegla povorka ožalošćene rodbine. Shvatala sam koliko im je teško: o čemu pričati s čovekom na smrti, koji je, tim pre, svestan da umire? Bilo mi je zabavno da gledam njihova zbunjena lica. Radovala sam se: kada bih, inače, imala priliku da ih opet sve vidim? A najviše od svega na svetu sam želeta da s njima podelim ljubav prema životu - kako je moguće ne biti srećan samo zato što jednostavno živiš? Uveseljavala sam rodbinu i prijatelje kako god sam mogla: pričala sam im viceve, priče iz života.

Svi su se, hvala Bogu, smeiali i rastanak je proticao u atmosferi radosti i zadovoljstva. Otprilike trećeg dana, dosadilo mi je da ležim i počela sam da šetam po bolničkoj sobi i sedim pored prozora. U toku ove aktivnosti me je zatekla i lekarka, koja je upala u hysteriju, kako ne smem da ustajem.

Zaista sam se začudila.

- Da li će to nešto promeniti?

- Ne - ovaj put se zbunila lekarka. - Ali vi ne možete da hodate.

- Zašto?

- Rezultati vaših analiza su kao kod mrtvaca. Vi ne možete ni da živite, a počeli ste da ustajete.

Prošao je rok koji su mi lekari zacrtali - najviše četiri dana. Nisam umirala, a sa apetitom sam proždirala kobasicu i banane. Bilo mi je dobro. Međutim lekarki je bilo loše, jer joj nije ništa bilo jasno. Analize se nisu menjale, krv je bila jedva rozikaste boje, a ja sam počela da izlazim u hol i gledam TV.

Bilo mi je žao lekarke, ali Ljubav je tražila da se drugi učine radosnim.

- A kakve biste analize voleli da vidite?- upitala sam je.

- Pa, barem ovakve.

Brzo mi je napisala na papiru neka slova i brojeve. Ništa nisam shvatila, ali sam pažljivo pročitala. Ona me je pogledala, nešto promrmljala i otišla.

U devet časova ujutro je upala u moju sobu galameći:

- Kako to radite?
- Šta radim?
- Analize! Onakve su kao što sam napisala.
- A! Stvarno ne znam. Zar to čini neku razliku?

Trenuci sreće su bili okončani. Premeštena sam u zajedničku bolničku sobu. Rođaci su se već oprostili sa mnom i prestali da dolaze.

U bolničkoj sobi se nalazilo još pet žena. Ležale su okrenute ka zidu, i sumorno, u tišini, aktivno umirale. Izdržala sam tri sata. Moja Ljubav je počela da se guši. Bilo je potrebno hitno nešto preuzeti. Iskotrljavši lubenicu ispod kreveta, stavila sam je na sto, isekla je na kriške i glasno rekla:

- Lubenica otklanja mučninu posle hemoterapije.
- Kroz bolničku sobu se širio miris svežeg snega. Ka stolu su se oklevajući dovukle i ostale bolesnice.
 - Zaista otklanja?
 - Da - znalački sam potvrdila, pomislivši pritom: „A ko bi ga znao?“ Lubenica je sočno zahrskala.
 - Zaista je mučnina prošla - rekla je jedna žena, koja je ležala pored prozora i hodala pomoću štaka.
 - I kod mene. I kod mene je nestala - radosno su potvrdile i ostale.
 - Eto - zadovoljno sam klimala glavom. - A evo šta se meni jednom dogodilo... Znaš li vic o tome?

U dva sata ujutro u sobu je zavirila medicinska sestra negodujući:

- Kada ćete prestati da se grohotom smejete? Ne dozvoljavate nikome na spratu da spava.

Nakon tri dana lekarka me je neodlučno upitala:

- Da li biste hteli da pređete u drugu sobu?
- Zašto?
- U ovoj sobi se kod pacijentkinja poboljšalo stanje, dok je u susednoj mnogo teško obolelih pacijenata.

- Ne! - zavrištale su moje cimerke. - Ne damo je.

Nisu mi dopustile. Zato su u našu sobu počeli da dolaze susedi - da sede, popričaju, nasmeju se. I ja sam shvatala zašto. U našoj sebi je živela Ljubav. Ona je svakoga obavijala zlatnim talasom, i svima je bilo priyatno i mirno.

Posebno mi se dopadala devojka Baškirka, koja je imala šesnaest godina i nosila belu maramu, vezanu u čvor na potiljku. Končići marame, koji su visili sa raznih strana, činili su je nalik zecu. Bolovala je od raka limfnih čvorova i izgledalo mi je da ne ume da se smeje. Ali nakon nedelju dana videla sam da ima šarmantan i stidljiv osmeh. I kada je izjavila da lekovi počinju da deluju i da ozdravlja, upriličili smo proslavu, servirajući predivan sto koji smo krunisali flašama kumisa (piće od prevrelog kobiljeg mleka - prim.prev.) od koga smo brzo poblesavile i onda smo počele da igramo.

Dežurni lekar, koji je došao zbog buke, isprva nas je zapanjeno gledao, a onda je rekao:

- Ovde radim već trideset godina i prvi put vidim ovako nešto.

Okrenuo se i otišao. Dugo smo se smejale sećajući se izraza na njegovom licu. Bilo nam je lepo.

Čitala sam knjige, pisala poeziju, gledala kroz prozor, razgovarala s cimerkama, šetala hodnikom i osećala ljubav prema svemu: knjizi, kompotu, susetki, automobilu u dvorištu ispred prozora, starom drvetu. Dobijala sam vitaminske injekcije jer neke injekcije su morali da mi daju.

Doktorka sa mnom skoro da nije razgovarala, samo me je čudno popreko gledala kada bi prolazila pored mene, a posle tri nedelje mi je tihom rekla:

- Nivo hemoglobina je kod vas viši za 20 jedinica nego što je normalno za zdravog čoveka. Nemojte ga više podizati.

Činilo se da je zbog nečega ljuta na mene. Ispalo je da je ona glupa i da je pogrešila s dijagnozom, ali to nikako nije bilo moguće i ona je to takođe znala.

Međutim, jednom mi se požalila:

- Ne mogu da vam potvrdim dijagnozu. Oporavljate se iako vas niko ne leči, a to je nemoguće.

- A koja je moja dijagnoza?

- Još je nisam ustanovila - tiho mi je rekla i otišla.

Kada su me otpuštali iz bolnice, priznala mi je:

- Tako mi je žao što odlazite, imamo još mnogo teško bolesnih pacijenata.

Iz moje bolničke sobe su sve otpustili kući. Na odeljenju je smrtnost tog meseca smanjena za 30%.

Život se nastavio. Samo je pogled na njega postao drugačiji. Reklo bi se da sam počela da svet posmatram odozgo i zato je promenjen opseg onoga što se dešavalo na vidiku. A smisao života se ispostavio tako lak i pristupačan. Potrebno je samo naučiti voleti - i tada će naše mogućnosti postati bezgranične i sve želje će nam se ostvariti, ukoliko ih, naravno, budemo realizovali s ljubavlju i nikoga ne budemo obmanjivali, zavideli, vređali se niti smerali nekome zlo. Sve je tako jednostavno i sve je tako komplikovano.

Istina je da je Bog ljubav. Potrebno je samo setiti se da si ti - Bog!

Da li se list na grani može nazvati drvetom? Može, ali ne u bukvalnom, već u opštem smislu. U suprotnom će on oboleti od manije veličine i drvetu će početi da nameće svoju volju. Da li celija sebe može da nazove organizmom? Može, ali ako zaboravi da je na Višem planu ona ipak samo njegov deo, tada će svoju volju staviti na prvo mesto i pretvoriti se u kancerogenu.

Dakle, najopštije govoreći, čovek se suočava sa dva problema. Prvi je: da ne zaboravi da je čovek - ljubav; da svaka osoba po svojoj suštini poseduje božansku prirodu i da su svi ljudi jedno u Bogu. Dakle, čoveka можемо назвати Bogom. Drugi problem je: ne zaboraviti da smo ljudi, kako se ne bismo pretvorili u maligni tumor.

Kada čovek shvati da umire, kada vidi da se raspada njegovo telo, on zna da će se uskoro raspasti i um, kao i sve vezanosti i osećanja koja ga spajaju sa ovim svetom. Tada mu preostaje samo da svu nadu položi

u ljubav. Oslobođivši se od svih briga i vezanosti, duša dobija ogromnu količinu energije i, ako teži Bogu, čovek oseća da je jedno s Njim, da je on sam Bog. Međutim, to je iluzija. Sin je jedno sa Ocem na suptilnom planu, ali on nije otac. Hristos je govorio da je jedno s Tvorcem, ali nije dozvoljavao da ga nazivaju Bogom.

Osećaj jedinstva s Tvorcem izaziva rasplamsavanje ljubavi u duši. Ali, potpuna istovetnost s Tvorcem može se ostvariti tek na kraju života Vasione. Ukoliko čovek, vraćajući se svom običnom životu, poslovima, metežima, vezanostima i dalje bude sebe smatrao Bogom, to će dovesti do obogotvorenja tela, uma i duše. A tada će se, sasvim moguće, vratiti prethodna dijagnoza.

Stoga, prvo pravilo glasi: ne zaboravite da je naša priroda božanska.

Drugo pravilo: ojačajte jedinstvo s Bogom, otkrivajte svoju božansku suštinu.

Treće pravilo: ne zaboravite da smo ljudi.

P.S. Jedan musliman mi je ispričao zanimljivu priču. U IX veku, na Istoku, rekao bih u Persiji, živeo je jedan pesnik. Bio je istinski vernik i svi njegovi stihovi su bili posvećen Bogu, spoznaji Tvorca. Vodio je potpuno moralan život. Smatrali su ga gotovo svećem, te je imao puno poklonika. Jednog dana je izašao na glavni gradski trg i počeo da viče: „Ja sam Bog! Ja sam Bog!“ Ljudi su pokušavali da ga zaustave. „Prestani da bogohuliš“ - molili su ga, ali on nije prestajao. Istog dana ga je stigla kazna koja se odigrala pred očima njegovih prijatelja i poštovalaca. Jedan od njih se cele noći molio, i obraćajući se Bogu, tražio od njega da mu objasni zašto je ubijen taj sveti čovek. Pred jutro je zaspao i u snu je čuo odgovor: „Taj čovek je obelodanio skrivenu tajnu, a još je rano da ljudi saznaju za nju“. Inače, bez obzira na to što se desilo, ovaj pesnik je ipak proglašen svećem. Sahranjen je uz sve počasti, a njegov grob je vekovima bio mesto poklonjenja vernika.

* * *

1. Dopada mi se analni seks. Zašto?

2. Čitam Vaše knjige od petnaeste godine. Prisustvovala sam Vašim nastupima i seminarima, ali mi veoma teško uspeva da shvatim, a tim pre i da osetim, ono o čemu govorite. I sve ovo vreme sam grešila, vodeći raskalašan život.

Savetovala sam se s pedagogom radi prijema na fakultet, ali nisam uspela da ga upišem i zbog toga sam deset godina bila ogorčena na sudbinu. Saradivala sam sa sajtovima na kojima devojke rade ono što se od njih traži (studirala sam na drugom univerzitetu, a roditelji mi nisu pomagali).

Nekoliko puta sam imala abortuse i vodila promiskuitetan seksualni život. Odnosi na ličnom planu su mi bili neuspešni. Zaljubila sam se, ali sam se odrekla ljubavi zato što je moj mladić upotrebljavao drogu. Šest godina sam patila. Naša veza se nastavila čak i nakon njegove ženidbe.

3. Kada sam se zaljubila pre godinu dana, on nije želeo da se viđamo i ja sam izgubila volju za životom. Neposredno posle toga sam dospela u bolnicu s dijagnozom „upala slepog creva i peritonitis“. Lekar mi je saopštio da su šanse da preživim do operacije bile minimalne. Postalo mi je jasno da umirem. Tada sam shvatila da se ni zbog čega u životu ne kajem. Ako sam nešto radila, bilo je zato što je to proizilazilo iz mog pogleda na život, iz težnji, karaktera. Jedino mi je bilo žao roditelja, jer će ih pozvati i reći im: „Preuzmite telo vaše čerke, nisu nam potrebni problemi s lešom“.

Međutim, posle operacije sam otpočela novi život i bila sam srećnija. Pola godine mi je bilo predivno. Imala sam priličan broj obožavatelja, pri čemu su neki od njih bili veoma ugledni i bogati. Čak su me upoznali sa svojim roditeljima. Ali sve to nije bilo to.

Jednog dana su otpočeli problemi.

Pojavio mi se otok u ustima.

Čovek koji me je čuvao kao malo vode na dlanu i koji me je izdržavao, ponudio mi je seks sa jednim svojim prijateljem. Bili smo na njegovoј jahti i oplovljavali ostrva, a on mi se nametljivo udvarao. Posvađali smo se. Prilikom povratka u grad nisam želela da budem u njegovoј blizini, nego sam sedela na krmi, zbog čega sam dobila cistitis i

upalu jajnika. Sve se to dešavalo u inostranstvu, a ja sam u toj situaciji bila sama (smestio me je u hotel).

Kada sam se vratila kući, saznala sam šta mi je napisao čovek u koga sam se zaljubila pre nego što sam dobila peritonitis. Ležala sam u bolnici s cistitisom i upalom slepog creva i jajnika, ali kada je on došao (Moskovljakin), nije se dobro ponašao prema meni; ili sam, možda, ja bila razmažena. Nakon toga on više nije odgovarao na moja pisma. Od tada (pre tri meseca) na mene navaljuju problemi. Sve vreme sam bolesna: crevni paraziti, bronhitis, nemogućnost da se bavim sportom - gotovo da sam se onesvećivala u teretani. Potrebno je da operišem nosnu pregradu i treći krajnik jer teško dišem.

Muškarci su mi uvek pomagali, a sada su se okrenuli od mene. Nedostaje mi novac za operaciju i shvatam da to nije slučajnost. Čak sam prestala i da se ljutim. Ranije sam se stalno ljutila zbog svega i svačega, a sada osećam toplinu u duši (tokom svih ovih 25 meseci gledala sam Vaše video-materijale).

I još nešto: nekada mi je figura bila neproporcionalna - imala sam jako velike grudi, a sada sam vitka. Grudi su mi manje, a butine krupnije (zbog sporta). To verovatno znači da sam postala harmoničnija. Nekada su mi linije dlana bile dugačke; govorili su mi da to znači „najmanje 120 godina života“, a sada su se dva i po puta skratile. Postala sam harmoničnija, učim se ljubavi i verujem da će mi Bog poslati drugog muškarca, s obzirom na to da me ovaj neće. Ipak, mislim da će moji potomci imati ozbiljne probleme (peritonitis).

P.S. Kada sam izašla iz bolnice, nakon problema s jajnicima, jetra mi je veoma oslabila. Alkohol više ne mogu da konzumiram, a jetra simbolizuje budućnost. Od detinjstva sam veoma sklona gordosti i ljubomori.

Hvala na istraživanjima koja obavljate. Mislim da bih bez njih odavno bila mrtva. Zahvaljujući njima, učim se da volim, da budem bolja, postajem lepša i srećnija.

Prvo ću navesti pismo koje sam nedavno dobio elektronskim putem.

Hvala Vam, Sergeju Nikolajeviću. Zahvaljujući Alahu, prvo sam izučavala Vašu filozofiju, a onda sam postepeno prešla u islam, monoteizam.

Veoma sam Vam zahvalna jer odvažno govorite istinu o abortusu i homoseksualnosti.

Moje pitanje glasi: pročitala sam u muslimanskoj knjizi „Proročka medicina islama“, od Ibn Kajjima El-Dževzija, da Islam osuđuje seks tokom menstruacije, dok se analni seks sa ženom u toj knjizi naziva „mala homoseksualnost“. Od Alaha se oprost za to može dobiti samo kroz iskreno pokajanje. Supružnici koji upražnjavaju i jedno i drugo, pre ili kasnije počinju međusobno da se mrze i razvode: „Zbog tog čina menja se karakter koji je Alah dao ljudima i čovek poprima stanje koje nije podobno čak ni za životinje, već je perverzno. Čovek počinje da voli bezobrazne stvari i nesvesno se kvari...“

Isto tako, prema islamu, čovek neminovno postupa na način nedostojan čoveku ukoliko jede zabranjenu hranu: svinjetinu, alkohol, ukradene namirnice.

Dakle, možda je potrebno započeti baš od ovoga, od „sitnica“?

A sada mala lirska digresija. Zamislite kako, koračajući ulicom, vidite očaravajuću tablu na kojoj piše: „Restoran“. Iz radoznalosti ulazite unutra i divite se veličanstvenom enterijeru. Uživate kada vas gostoljubivo dočekaju na garderobi, a konobari, prepuni poštovanja, otprate vas u salu. U restoranu zatim osećate estetski užitak zbog lepo osmišljene dekoracije. Smeštaju vas za raskošno serviran sto, pred vas postavljaju tanjire sa zlatnim monogramima. Preplavljeni ste beskonačnim pozitivnim emocijama. Zamolili ste konobara da vam doneše meni, i nakon deset minuta on to i čini. Prepuni žudnje ga otvarate, predosećajući zadovoljstvo koje sledi. Međutim - vidite prazne stranice. Zbunjeno se obraćate konobaru i pitate ga: „Zamolio sam vas da mi donesete meni. Gde je spisak jela?“ a on vam, učtivo se klanjajući i osmehujući, objašnjava: „To i jeste meni. Samo, u našem restoranu nema hrane. Razmislili smo i odlučili da će tako biti mnogo bolje. Nakon obilnog obroka, oprostite, potrebno je ići u toalet, zbog hrane nastupaju problemi s varenjem, kolitis, gastritis. Sve u svemu, problemi su brojni. Zato se u našem restoranu ne služi hrana“.

Sada ćemo se vratiti na temu analnog seksa. Prilikom uobičajenog seksualnog odnosa, oslobađa se ogromna količina energije koja omogućava začeće, održivost embriona i njegov celokupan dalji razvoj. Deset odsto energije se troši na uživanje, čija je funkcija da bude mamac za produženje života. Buduće dete označava brigu, žrtvovanje, probleme, gubitke, itd. Sve ovo je ugrađeno u mehanizam začeća i na to se takođe troši energija.

Prilikom analnog, oralnog i drugog seksualnog odnosa, gotovo sva energija se troši na zadovoljstvo. Često upražnjavanje dovodi do toga da se, prilikom začeća putem normalnog seksualnog odnosa, budućem detetu ne pruža 90, već 10-20 odsto neophodne energije. Vitalna energija se i dalje koristi za fizički razvoj koji je od životne važnosti, ali će biti odsečene strateške mogućnosti i funkcije viših nivoa - viša osećanja, moralnost, viša duhovnost, velike sposobnosti, mogućnost da se brinemo, žrtvujemo, upravljamo situacijom. U prvim godinama života dete u potpunosti „sedi“ na energiji roditelja. Za fizički razvoj to i nije od presudnog značaja, ali je za duhovni neophodno.

Analni seks ima za cilj zadovoljstvo i ništa više od toga. Forma ostaje, a sadržaj se odbacuje. Telo i dalje egzistira, ali dolazi do uništenja duše. Svaka degeneracija nastaje zbog poklonstva zadovoljstvima. Poklonstvo ukusnoj i raznovrsnoj hrani takođe se pretvara u izopačenost.

Poklonjenje seksualnom uživanju u savremenoj zapadnoj kulturi neosetno i neizbežno ubija ljubav i veru. Kada se uživanje postavlja na prvo mesto, a ljubav - na drugo, to je zapravo začetak procesa đavolizma.

Čim nešto postavimo iznad Boga i ljubavi, duša neprimetno počinje da se raspada. Prvi znaci raspada duše su grešno ponašanje, postepeni gubitak morala, zatim perverzije, zločini i, na kraju - bolest i smrt. Ponekad se, radi spasenja duše, bolesti pojave u ranim fazama, pre nego što nastupe degeneracije i počine se zločini.

Da li ste ikada razmišljali zašto su seks i alkohol vrlo često povezani? Alkohol otupljuje viša osećanja, čini ih grubim, a dušu degradira u životinjsko stanje. Drugim rečima, dolazi do slabljenja

božanske, a aktivira se životinjska energija. Požuda i zadovoljstvo se višestruko povećavaju.

Ako čoveka privlači alkohol, tada postepeno u njegovoj podsvesti slabi težnja ka Bogu; nestaje ljubav, a pojačavaju se životinjske želje, žudnja za užicima. On, primera radi, želi da oseća ljubav prema ženi, da piše stihove, bude brižan i pažljiv, ali ta osećanja se iz nekog razloga ne pojavljuju. U njemu ostaje samo gola želja da odvuče ženu u krevet i da dobije zadovoljstvo. Zatim otpočinje raspad porodice. Deca mu postaju alkoholičari, zavisnici od droge, čine zločine zato što zadovoljstvo i naslada za njih postaju osnovni smisao života. Zbog toga će ubijati ljubav u duši, odricati se viših osećanja koja ih primoravaju da obuzdaju požudu. S tim ciljem mogu da počine bilo koji zločin.

Današnji lekari i naučnici, kompletna moderna industrija, usmereni su na zadovoljavanje čovekovih želja. U tome je suština biznisa. Ukoliko nema moralne kontrole i razumevanja kuda to vodi, tada kompletan gigantski tržišni mehanizam počinje da uništava ljubav i veru tako što uništava duše ljudi. Industrija uživanja se širi, postaje sve raznovrsnija pri čemu stvara sve noviju i noviju vojsku perverznjaka, pedofila i homoseksualaca.

Takođe, homoseksualac zarad zadovoljstva oduzima od svoje buduće dece kompletnu energiju. Poznata nam je istorija dva grada, u kojima je zadovoljstvo bilo cilj i smisao života, gde su opštenje sa životinjama i homoseksualnost bili uobičajena norma. Svima je poznato šta se desilo sa Sodomom i Gomorom. Šta se može desiti sa današnjom civilizacijom, ako ne otpočnu unutrašnje promene, prilično je lako prepostaviti.

U stanju alkoholne opijenosti, čovek će se rado upustiti u seksualne perverzije i zločin. Svaka uvreda će u njemu izazvati životinjski bes i primitivan model ponašanja.

Kada muškarac preko telefona razgovara o seksu ili gleda na televiziji slične scene, za njega požuda postaje prioritetna i to su prvi koraci ka degeneraciji. Cilj pornografije i erotike je da povećaju sklonost ka uživanju. „Neadresiran“ seks je već izopačenost. Kada lepa i polunaga žena izazovno posmatra čitaoca sa naslovne strane časopisa, to je prostitutacija u začetku. Danas je ova pojava toliko rasprostranjena, da ljudi čak i ne naslućuju koliko je to opasno za ljubav i veru.

Pisao sam o tome da je seks tokom menstruacije opasan kako za muškarce tako i za žene. Raspad jajnih ćelija i krvarenje zapravo predstavljaju uništavanje života. U tom trenutku se oslobađa ogromna količina energije. Nakon toga, potrebno je da se pojavi mogućnost začeća novog života, formiranja nove jajne ćelije. Na taj proces se takođe oslobađa ogromna količina energije. Ako se žena moli u ovom periodu, tada se energija usmerava ka Bogu i troši se na obezbeđivanje strateških aspekata preživljavanja. Seksualni odnosi u toku menstrualnog ciklusa usmeravaju svu energiju na životinjski nivo - na uživanje. To dovodi do naglog jačanja ljubomore kako kod muškarca tako i kod žene, a budući da taj proces otpočinje u podsvesti, posledice se ne primećuju odmah, već isplivavaju na površinu posle nekog vremena. Agresivnost, međusobne zamerke, otupljivanje viših osećanja - sve to dovodi do raspada porodice.

Po pitanju svinjetine: pre nekoliko godina smo moj sin i ja sedeli za stolom. Rekao sam mu da svinjsko meso u ishrani nije poželjno, posebno za mladog čoveka koji treba da ima decu.

- Hajde da obavimo eksperiment - predložio sam mu. - Zamisli tri vrste mesa - ovčetinu, govedinu i svinjetinu, kao i brojeve uz svako meso. Zatim ćeš izgovarati brojeve, a ja ću napamet određivati kakav uticaj na tebe ima svaka od tih namirnica.

- Hajde - pristao je.

I počela je dijagnostika.

- Broj jedan - saopštio je on i osmehujući se gledao u mene.

- Smrt potomaka do sedmog kolena - rekao sam mu. - Česta upotreba ove namirnice može dovesti do degeneracije potomaka.

- U redu, a sada očitaj informaciju o namirnici pod brojem dva.

Uključio sam unutrašnje vizije i odmah slegnuo ramenima:

- Ova namirnica je neutralna.

- A sada - broj tri.

- Ova namirnica može biti čak i korisna. Ona pojačava životnu energiju.

Ispostavilo se da je pod rednim brojem jedan bila svinjetina, pod brojem dva - govedina, a pod brojem tri - ovčetina.

- Uzgred, zašto je svinjetina tako štetna i zašto je zovu nečistom životnjom? - zainteresovao se moj sin.

- Najverovatnije zbog toga što svinja jede sve, uključujući i svoju vrstu. Svinjetina iz nekog razloga višestruko pojačava usmerenost na želje, na uživanje i time slabi životnu energiju.

Zagonetno sam se osmehnuo.

- Da li znaš kako se love divlje svinje? Izgradi se drveni toranj, a u blizini se postavi mamac. Svinja je verovatno jedina životinja koja ne vidi nebo. Iz tog razloga ona neće primetiti lovca na drvenom tornju. Njena sudbina je da celog života rije njuškom po zemlji.

- Pošto su creva povezana sa dušom - nastavio sam - sve što jedemo utiče na naša osećanja.

- Ali ti si govorio da se duša nalazi u grudima - primetio je on.

- Tako je - složio sam se. - Visoki nivoi duše, povezani sa svešću, nalaze se u predelu grudnog koša, a bazični, dubinski i primitivni - u oblasti creva. Međutim, viši slojevi duše se nalaze iznad glave i kada se oni aktiviraju - kaže se da nas je „posetio sveti duh“. Zbog toga se svecima iznad glava slikaju svetleći oreoli.

Moj sin se zamislio, a onda iznenada rekao:

- Tata, čuo sam da ženama rastu brkovi ako često jedu ovčtinu.

- Pa to je sasvim logično - potvrdio sam mu. - U takvim slučajevima dolazi do porasta seksualne energije, pojačavaju se strast i ljubomora, a životinjska priroda se manifestuje kroz maljavost. Za osobu koja je bezbožna, porast opšte energije i seksualnosti dovode do jačanja ljubomore i agresivnosti - a samim tim i do pojave gomile problema.

Nakon kratke pauze, dodao sam:

- Bez ispovedanja bilo kakve religije svinjetinu sam malo jeo iz praktičnog razloga. Naime, kad god bi mi bila zastupljena u jelovniku, krvarele su mi desni pa sam shvatio da nije dobro da je koristim. Pritom se radi baš o neprerađenom mesu. Kada sam jeo kobasicu, nije mi se dešavalo ništa loše.

Verske kanone stvarale su osobe koje su imale pristup suptilnim planovima te su uočili da je uzrok povezan s posledicom. Takve osobe su dobijale božansko otkrovenje, u kome su se sadržale istine o absolutnoj povezanosti svih pojava u svetu. Hrana, način života i ponašanje, misli i osećanja - sve je to neraskidivo povezano s našom dušom.

Apostol Jakov je rekao: „Ako prekršite jednu zapovest - kršite sve zapovesti“. Suština svih zapovesti je prva zapovest, a ona glasi da Boga treba voleti više od svega na svetu, da je Tvorac jedan i da je sve što je On stvorio jedno.

Ljubav nas primorava da obuzdavamo požudu i da se s vremena na vreme uzdržavamo od nje kako bismo se vratili Bogu. Ali, požudu možemo da obuzdamo samo onda kada su ljubav i vera najznačajnije vrednosti za nas. Ukoliko nije tako, poklonjenje užitku postepeno pretvara čoveka u životinju.

Pre nekoliko godina sam uništil motor na svojoj „Tojoti“. Automatski menjač nisam postavio na „D“ (D - drive, vožnja; prim. prev.), već na „1“ (1- veoma sporo, zakočeno kretanje; prim prev.), a zatim izašao na put i vozio brzinom od 140 km/h. Pet minuta kasnije, sve je bilo gotovo. Automobil je morao da se šlepuje do grada. Dogodilo se kada sam se vozio do vikendice koja se u to vreme gradila. Možda je to što se dogodilo bio nagoveštaj da sam previše uronio u svoje ovozemaljske preokupacije i zaboravio na nebeske. U svakom slučaju, tada sam shvatio da je u pitanju nagoveštaj problema i oni su se zaista pojavili.

Ako se monoteista, kršeći zapovesti, pretvori u idolopoklonika, tada će kod njega neminovno otpočeti problemi. Monoteizam podrazumeva visok nivo moralnosti, ali da bismo postali moralni potrebno je uložiti veliku energiju. Naime, to je isto kao ubaciti u petu brzinu prilikom brze vožnje. Ako čovek počne da srlja u paganstvo i prebaci menjač u prvu brzinu, preostaju mu dve opcije: da se razboli i nastrada, odnosno uništi motor, ili da promeni brzinu.

Poslednje izgleda upravo tako. Potrebno je sebe lišiti svih civilizacijskih pogodnosti, vratiti se u prvobitno stanje, gde ne postoje automobili, kompjuteri, televizori, niti aparati za mlevenje kafe. Život u kolibi, uz stalne probleme i patnje - to je režim u kome treba da živi

idolopoklonik. Današnja civilizacija će se teško odreći pogodnosti koje ima.

Da li ste ikada razmišljali o tome kako sebe naziva današnje čovečanstvo? „Savremena civilizacija“! Obratite pažnju kako se izražavaju današnji arheolozi: „Pronašli smo tragove drevne kulture“. Kultura označava prioritet duhovnih vrednosti nad materijalnim, a civilizacija je obrnuto. Šopenhauer je rekao: „Kultura stvara civilizaciju, a civilizacija uništava kulturu“. Danas se ovaj proces ispoljava u celokupnoj svojoj očiglednosti.

Vratimo se beleškama. Žena koja vrši abortuse želi samo seksualne odnose i narušava zapovesti time što stavlja u prvi plan požudu, koja pri tom prodire na njen podsvesni nivo. Takva žena gubi ljubav, a u nju se ukorenjuje požuda. Zatim ona primećuje da je muškarci posmatraju samo kao objekat za zadovoljenje strasti, tj. doživljavaju je kao ženku, a ne žele da u njoj vide ženu, buduću suprugu i majku. I, ma kako to bilo neobično, u pravu su, jer s takvom energijom ona ne može da bude dobra supruga i majka. Obično se događa, ako se ne pojave ljubav i vera, da će osoba ostati takva do kraja života.

Peritonitis predstavlja uniženje želja, uniženje seksualnosti. Upala slepog creva je uniženje duše koja teži naslađivanju i ona omogućava da se bar u određenoj meri pročiste duše potomaka.

To što su joj muškarci okrenuli leđa i što su joj nestali izvori prihoda - samo je pomoć koja joj je data s Višeg plana, u smislu mogućnosti da rodi zdravo dete. To je dobar znak. Kada se sputavaju telo, duh i duša, ono što preostaje jeste da se energija usmeri samo na Boga.

Uzgred, u Japanu su slučajevi upale slepog creva kod mlađih osoba bili tako česti da je operacija njegovog uklanjanja rađena preventivno, za svaki slučaj. Česte upale slepog creva, kao i poznata činjenica da mnogi Japanci nose naočare, ukazuje na prekomernu vezanost duše za ovozemaljsku sreću. Najverovatniji razlog je u sledećem: kada su Sjedinjene Američke Države okupirale Japan posle Drugog svetskog rata, učinile su mnogo za razvoj njegove privrede i nauke, ali su istovremeno veoma doprinele i degradaciji japanske kulture.

Kultura omogućava čoveku da ostvari duhovnu nezavisnost i tada je njime teže upravljati. Kada se čovek sa obema rukama drži za komad

hleba, tada, kontrolišući taj komad hleba, mi kontrolišemo i čoveka. Savremena civilizacija pokušava da oblikuje svetski poredak koji negira veru i moralnost. Osnovni zadatak postaju kontrola i upravljanje, a kultura tom procesu samo smeta. Aktivno uništavanje kulture otpočelo je pre nekoliko decenija; posledice su već uočljive. U takvim uslovima svaka osoba mora da spasava veru, ljubav u duši, zatim da moralno postupa, čak i kada su u pitanju sitnice, zato što je na suptilnom planu sve jedno.

Ili težimo ka ljubavi i Bogu, živimo i doživljavamo procvat, ili gubimo ljubav i veru zbog spoljašnjeg bogatstva i počinjemo neprimetno da umiremo. Isprva umiru vera i ljubav, zatim kultura, a potom - civilizacija. Od nas zavisi da li će nastati nova kultura. Međutim, nije ostalo baš mnogo vremena.

* * *

Kao i uvek, veoma sam srećna kada Vas vidim i čujem. Neću biti originalna, ali veoma sam Vam zahvalna zbog istraživanja koja obavljate. Ona mi mnogo pomažu da živim i da se samousavršavam. Posećujem sva Vaša predavanja, trudim se da ne propustim seminare, čitam knjige, gledam uvek iznova Vaše video-materijale, radim na sebi. Ali, u poslednje vreme mi se sve raspada, svaka ideja se uništava u korenu pre nego što se realizuje. U kući mi vene cveće, a meni nedostaje energija. Bilo mi je veoma teško da ispratim Vaše predavanje održano u septembru. Nekoliko puta sam htela da ustanem i odem, ali sam izdržala oba dana. Iz nekog razloga, informacija je bila preteška za mene iako se to nikada ranije nije događalo. Niste pročitali moju ceduljicu, ali sam imala osećaj da ste tokom predavanja odgovarali baš na moje pitanje.

Sergeju Nikolajeviću, zar nemam nikakve šanse da preživim? Pokušala sam da zakažem konsultaciju kod Vas, ali ni u tome nisam imala sreće. Molim vas, pomozite mi savetom. Zaista ne želim da umrem.

Hvala Vam mnogo za rad koji obavljate, za ljubav koju nam pružate.

Često na predavanjima govorite o tome da će osoba koju nedovoljno poznajemo, ukoliko joj učinimo poklon, sama potražiti priliku za komunikaciju s nama. Ali, kod mene se sve dešava suprotno od toga.

Volim da poklanjam ne samo prijateljima, već i nepoznatim ljudima... Kako objašnjavate činjenicu da se posle toga oni prema meni, suprotno očekivanjima, ophode sa omalovažavanjem, neozbiljno, a ponekad čak i arogantno? Naravno, shvatam da je uzrok najverovatnije u meni. Ali u čemu je konkretno? Molim Vas da ukoliko ste u mogućnosti, prokomentarišete ovu moju situaciju. Veliko hvala za istraživanja koja obavljate. Želim Vam zdravlja, zdravlja i samo zdravlja.

Prvo pitanje: Informacija je bila veoma teška za vas jer se odnosila na pročišćenje duše. U polju vam se nazire moguća smrt sina. Uzrok je u tome što vam je duša potpuno vezana za požudu. U prošlim životima ste bili preterano zaokupljeni seksom, čak i tokom trudnoće, i to u petom mesecu, što predstavlja veliku opasnost.

Sada, u ovom životu, to može da predstavlja smrtnu opasnost za vaše dete. Usredsređenost na požudu blokira put ka ljubavi pa duša počinje da vene. U poslednje vreme, radi spasenja deteta, dolazi do raspada vaše budućnosti, raspada sADBINE. Da biste prestali da se oslanjate na duh, svest i budućnost - potrebno je da se oni unište. Tada ćete se vratiti duši, pri čemu je neophodno da prođete kroz muku i duševni bol. Nakon toga ćete zadobiti ljubav prema Bogu, kao najvažniji i najpouzdaniji oslonac, i spasiti život kako detetu tako i sebi.

Proces će biti težak i bolan. Ali kada znamo zašto patimo, bol se pretvara u radost. Najvažnije je da ne izgubite ljubav, veru i nadu. Bog nam šalje iskušenja srazmerno tome koliko imamo snage. Strašno je biti bolestan i umirati samo onda kada ne znamo u kom pravcu idemo. A kada to spoznamo, kada je poznat smer, onda nijedna patnja, pa čak ni smrt, ne mogu da nam oduzmu unutrašnju sreću.

Drugo pitanje: Poklonjenje požudi uzrokuje poklonjenje voljenoj osobi kao izvoru zadovoljstva. Te duše srastaju, zaboravljaju na Boga i zato počinje njihov raspad. Voljena osoba, da bi se spasila, počinje da nas vređa, ponižava i udaljava se od nas.

Kod vas je na podsvesnom nivou prisutno snažno poklonjenje ljudima i vi se, čineći im poklone, vezujete za njih. U vašoj podsvesti poklon ne predstavlja žrtvu, već jačanje odnosa, mogućnost da i ubuduće dobijete zadovoljstvo iz komunikacije s nekim.

Svaka vezanost čini čoveka agresivnim. Vi nekome dajete poklon, ali u vašoj podsvesti se istovremeno rasplamsava agresivnost prema toj osobi. Ona, takođe, intuitivno reaguje u skladu s tim.

Što se tiče zdravlja, kada nekome želim zdravlje, u mislima uvek dodajem - duševno zdravlje. Međutim, duševno zdravlje ne postoji bez ljubavi.

* * *

S Vašim sistemom sam se upoznala 1996. godine. Uhvatila sam se za njega kao za slamku spasa: seminari, knjige, DVD. Napredovala sam veoma sporo, uz neverovatne napore. U 2004. godini uspela sam da preživim jezivo iskušenje samo zahvaljujući Vašem sistemu. Hvala Vam.

I evo, trinaest godina kasnije, u proleće 2008. godine, moj muž (naučni radnik) dobio je posao u inostranstvu, na ugovor od dve godine. Tada sam se i „uzletela“. Teško je poverovati, ali posetila me je Ljubav. Osetila sam koliko ga silno volim. Izgarala sam od ljubavi a takvo osećanje sam doživela samo u mladosti.

Pred mojim očima se dešavaju promene. Prestala sam da se prepoznajem u ogledalu. Neverovatno, ali, verujte mi, podmladila sam se za 10-15 godina. Kada je moj muž posle šest meseci došao na odmor, zanemeo je od iznenađenja. Otpočeo je naš novi medeni mesec. Pojavila mi se neobuzdana želja za detetom kakvu sam imala samo pre rođenja čerke. Nismo bili pomućeni ni time što već imamo odrasle unuke (13. i 15. godina). Sve je bilo predivno.

Prilikom sledećeg godišnjeg odmora, nakon četiri meseca, muž mi je iznenada saopštio da traži razvod. Doživela sam neverovatan duševni bol. Zemlja mi se otvorila pod nogama, ali je ljubav opstala, vrlo tesno isprepletena s patnjom. Ranije bih, u komplikovanoj situaciji, posezala za Vašim seminarima, ali sada nisam mogla da ih gledam.

Nakon dve nedelje, muž mi je otišao na put; međutim, mesec dana kasnije su raskinuli ugovor s njim i on se vratio kući. Opet smo sada zajedno, ali sam i dalje veoma uznemirena.

Gledam seminare jer sam sve Vaše knjige već pročitala. Moj muž je počeo da gleda seminare zajedno sa mnom. Kod njega, kod naše čerke i

unuke otpočeli su ozbiljni zdravstveni problemi. Osim toga, upala sam u dugove, ali sam potpuno izgubila ambiciju, osećaj za ispravnost i kriticizam. Počela sam da osećam zadovoljstvo zbog onoga što pružam iako ne dobijam ništa zauzvrat.

Šta se dogodilo? Ipak sam osetila da se promenio moj pogled na život i da, makar i sporo, sledim ljubav. Možda lutam između tela i duha jer nisam u stanju da se uzdignem više?

Hvala Vam; Bog Vam pomogao.

U svetu je sve dualno. Za kretanje i razvoj neophodna su dva potencijala. Prva i osnovna zapovest kaže da je Bog jedan, što znači da je sve što je On stvorio takođe jedno. Sve dok naša duša iznad svega teži Bogu, princip jedinstva je očuvan i podržavan. Tada se u svim našim osećanjima i željama spajaju suprotnosti. Ne samo što ispunjavamo svoje želje, već učimo i da ih obuzdavamo, kontrolišemo, čime prestajemo da budemo njihovi robovi.

Međutim, ukoliko gubimo jedinstvo s Tvorcem, tada duša postupno slabi i ljubav se pretvara u vezanost, a vezanost uzrokuje agresivnost. Čovek je rastrzan između krajnosti. Isprva je to poklonstvo voljenoj osobi, zatim - strah da se ona ne izgubi, uvrede, ljubomora, mržnja, prezir. Da bi ljudi mogli da prežive, intuitivno menjaju objekat vezanosti. Kada čovek isprva obogotvoruje viša osećanja, a zatim blagostanje, novac i telesne potrebe, to je idolopoklonstvo koje pre ili kasnije dovodi do potpunog slabljenja duše. Zatim dolazi do raspada. Ako se čovek vrati jednoboštву i ljubavi, dolazi do novog razvojnog ciklusa. Ali ako se vezuje za svoje želje, nagone, telo i um, raspad postaje neizbežan.

Ljubav je najveća sila u Vasioni i ona mora biti pravilno usmerena. Ako je usmerena prvenstveno ka Bogu, tada donosi procvat i razvoj. Međutim, kada to osećanje čini Boga od voljene osobe, tada ona umire ili nas napušta. Ljubav koja se pretvara u vezanost je smrtno opasna.

Kada se u društvu ispovedaju lažne vrednosti, kada stropoštavanje u idolopoklonstvo ne izaziva unutrašnji revolt kod ljudi, tada ljubav

postaje smrtno opasna i ljudi se, da bi fizički preživeli, podsvesno odriču ljubavi. Da bi preživeli u sutrašnjici, oni gube današnji dan.

Proces venjenja duše može da traje godinama i decenijama. Međutim, tako je bilo nekada, a danas su svi procesi ubrzani. Greška mnogih ljudi je u tome što se identificuju sa telom i umom. Decenijama npr. žive u idolopoklonstvu, a onda, za nekoliko dana, spoznavši pogibeljnost svog puta, menjaju pogled na stvari, pri čemu im se čini da su postali drugačiji i da je neophodno da im se sve promeni - život, zdravlje i sudbina.

Međutim, postoji i koncept, kao što je duša, a naša podsvest je njen sastavni deo. Naša duša poseduje ogromne razmere i ne uspeva odmah da održi korak s našim mislima. Površinski slojevi osećanja mogu prilično brzo da se menjaju, ali naša dubinska osećanja koja nam određuju sudbinu, zdravlje i to kako se ljudi prema nama odnose, mogu decenijama da se menjaju.

Mada, dešavaju se izuzeci - transformacija ličnosti može da se dogodi i za nekoliko meseci. Setite se Hristove priče o ljudima koji su radili u vinogradu. Duša živi u skladu sa svojim zakonima i ti zakoni se razlikuju od onih po kojima žive naše telo i um.

Do 1996. godine vaša duša je postepeno i neprimetno venula, a zatim ste se sreli s novim pogledom na svet i ukazala vam se prilika da doživite ljubav. Nekada je ovo osećanje bilo za vas smrtonosno, a sada se pojavila mogućnost da prihvativate pročišćenje i da preživite.

Da bi se osetila božanska energija potrebno je pročistiti dušu, osloboditi se svih vezanosti. Takođe je potrebno da verujemo kako je ljubav prema Bogu najviša sreća i smisao u životu. Kontakt s božanskom energijom ubija čoveka koji je prepun mana. Što je duša više vezana za prizemnu sreću, time se agresivnije ponaša prema onome ko joj tu sreću otima. Zbog toga, u podsvesti čoveka koji poseduje mane, pročišćenje dovodi do razbuktavanja agresivnosti koja je usmerena ka Bogu, a u takvoj situaciji su šanse za preživljavanje ravne nuli.

Posle mnogo godina praćenja pacijenata, mogu da kažem sledeće: nivo zavisnosti od tela i materijalnog bogatstva se prevaziča bolno, ali prilično brzo. Međutim, za neke osobe je jednostavno nemoguće da prevaziđu zavisnost od duhovnih vrednosti, zato što se plaše da će izgubiti ono što su decenijama smatrale smislom života. Ali, svejedno,

pre ili kasnije, ukoliko ne postoji dobrovoljno odricanje, nastupiće prisilno: bolesti, nesreće, gubitak posla, krah budućnosti, zatvor, smrt i dr. Za idolopoklonike to je normalan ritam egzistiranja.

Postavlja se pitanje: na koji način je Hristos isceljivao ljudi koji su posedovali ogromnu gordost? Pritom je to činio za samo nekoliko trenutaka. Takvo isceljenje najverovatnije ima veze s čovekovom ličnošću. Što je veća svesna težnja ka Bogu i osećaj jedinstva s Njim, time čovek ima više energije i lakše nastupaju dubinske promene u njegovoj duši i dušama onih koji ga okružuju. Moguća je promena ne samo fizičkog stanja, već i subbine. Istina, impuls koji su isceljeni dobijali od Hrista nije uvek dugo trajao. Od desetoro ljudi koje je Hristos izlečio od lepre, ljubav se, kao i zahvalnost i požrtvovanje, ispoljila samo kod jednog. Ali, ipak, događaji opisani u Novom Zavetu očigledno svedoče o sledećem: dubinske promene mogu da se odvijaju vrlo brzo ukoliko čovek zaboravi na sve drugo i teži ka Bogu.

Kada ste počeli da čitate moje knjige, to ste činili s teškoćama i uz muku, jer je pokrenut proces nadvladavanja gordosti. A kada ste sazreli, s Višeg plana ste usmereni na narednu fazu - pročišćenje duše. Bol duše u početku izgleda nepodnošljiv, ali zatim, kada shvatimo zbog čega je potreban, ljubav postaje stvarnija od sveta koji nas okružuje i situacija se prevazilazi. Nakon toga, za vas je prevazilaženje zavisnosti od budućnosti i srećne subbine postalo lako i lepo. Dugovi predstavljaju podsvesno uniženje blagostanja. Ambicije, osećaj ispravnosti i kriticizam - predstavljaju prioritet duhovnosti i svesti nad ljubavlju. Kada duša počne da oživjava, prevazilaženje zavisnosti od tela i duha postaju zadovoljstvo, a ne muka i tragedija, kao što je bilo ranije. Oživila duša počinje da prima ljubav i tada primećujemo da nam je priyatnije kada dajemo, nego kada dobijamo.

Uzgred, britanski naučnici su sprovedli zanimljivo istraživanje. Dugi niz godina su posmatrali dve grupe ljudi: u prvoj su bili oni koji su voleli da dobijaju poklone, a u drugoj - oni koji su više voleli da ih poklanjaju. Ispostavilo se da su osobe iz druge grupe živele mnogo duže. Stvar je u tome što spremnost da se žrtvujemo i poklanjamo svedoči o prisustvu visokog nivoa suptilne energije. Ova energija se usmerava na održavanje života, usporava starenje i omogućava izlečenje od teških bolesti.

Podmlađivanje koje je nastupilo kada ste osetili ljubav bilo je potpuno razumljivo. Ali ljubav je brzo počela da se pretvara u vezanost, naročito nakon medenog meseca. Želja da rodite dete samo je još jedan dokaz viška energije.

U mladosti su zaljubljenost i želja za decom prirodni i poseduju energiju, zato što je podsvesna povezanost s Bogom još uvek jaka. Ovu povezanost duša ostvaruje još pre čovekovog rođenja, egzistirajući u drugim svetovima. A u zrelim godinama treba svesno raditi kako bismo obezbedili ono što u mladosti nesmetano dobijamo. Kada ste osetili ljubav, trebalo je što manje da maštate o suprugovom dolasku. Obrnuto: trebalo je raditi na nevezanosti i moliti se; isto tako ograničiti seksualno zadovoljstvo, a ljudsku ljubav iskoristiti za otkrivanje božanske.

Međutim, dogodilo se da je ogromna energija, ne samo svesno već i nesvesno, bila usmerena na obožavanje voljene osobe. Vaš suprug je osetio da smrtna opasnost preti kako njemu, tako i deci i unucima pa je zato, intuitivno, morao da zaustavi proces degradacije ljubavi u vezanost. U sličnim situacijama, odlično sredstvo predstavljaju neverstvo ili razvod. Da ste dopustili sebi da imate zamerke prema suprugu, vaš zajednički život bi bio opasan po njega. Ali vi ste, iako uz teškoće, ipak prevazišli uniženje duše i zato vam je sudbina vratila muža. To što su otpočeli problemi sa zdravljem vašeg supruga, čerke i unuke - u velikoj meri je rezultat vaših jakih osećanja koja nisu sasvim pravilno usmerena.

Pročišćenje duše se dešava u fazama. Kod vas je ostala još jedna etapa koju treba da prođete - prevazilaženje zavisnosti od duše, tj. od njenog smrtnog dela. Mislim da će za vas to biti lakši deo puta.

Čovek nije telo, nije duh i nije duša. Čovek je ljubav. Treba voleti Boga u svakom čoveku. Potičemo od Tvorca i deo smo Njega. Ovu božansku komponentu je nemoguće izgubiti, kao što je i ljubav nemoguće izgubiti na takvom nivou. Kada to budete osetili, strah i uznemirenost će nestati sami od sebe.

Gubitak jedinstva s Bogom dešava se brzo i neprimetno, a povratak Bogu za mnoge postaje nepremostiva teškoća. Ali kada znamo kakvu ogromnu korist donose patnje, kada ne zaboravljamo ko smo po svojoj suštini, tada sva dešavanja postaju za nas koraci ka zadobijanju unutrašnje sreće.

* * *

Veoma sam Vam zahvalna na teškom radu koji obavljate. Devet godina živim u skladu s Vašim sistemom. Pre nekoliko meseci, jedna poznanica me je pozvala da posetimo starca Kirila, monaha jednog manastira. Po dolasku u manastir saznali smo da je starac veoma bolestan: imao je dijabetes, zbog čega su mu amputirane obe noge; osim toga bio je srčani bolesnik, vrlo slabog vida, a nedavno je preležao i upalu pluća. Čekajući oko sedam sati da dođemo na red, saznale smo da on mnogim ljudima predskazuje šta će im se dogoditi, kao i da posle njegove molitve nastupa isceljenje. Kada sam došla na red, starac me je pažljivo pogledao, a onda se osmehnuo i rekao: „Tako sam radostan što vidim nekoga ko se brine o čistoti svoje duše i želi da je pročisti od greha“. Starac mi nije ništa predskazivao i nije se molio za mene, već me je samo blagoslovio i opomenuo: „Idi i kako veruješ, neka ti bude“. A ja sam izašla i rekla: „Živeo Sergej Nikolajević! Kako je divno što se starac dotakao teme duše“.

Posle toga sam doživela takvo čišćenje kakvo nisam ni pred jednim seminarom. S malim detetom sam završila u bolnici (povraćanje, temperatura, miris acetona iz detetovog daha). Imala sam strašnu diareju, kao i mnogobrojni moji rođaci. Nedelju dana pre seminara bila sam užasno agresivna prema mužu, naprsto nekontrolisano. Dan pre seminara muž mi je došao kući pijan, iako je sveštenik i uopšte ne pije.

U kom pravcu treba da radim?

Ljudi povremeno dobijaju božanska otkrovenja, ali povišena vezanost za svetovnu taštinu, a samim tim i sebičnost, dovode do toga da mi istinu doživljavamo iskrivljeno. U hrišćanstvu su ljudi videli mogućnost da se pročiste od grehova - ali ne kroz ljubav i sopstvenu promenu, već kroz poklonstvo nekome i prebacivanjem na njega svojih grehova. Pre Hrista, da bi se pobedio greh, bili su potrebni asketizam i strogo pridržavanje zapovesti. Hristos je pružao novo razumevanje i nove mogućnosti: ljubav, jedinstvo s Tvorcem, potpunu promenu karaktera. Pred ljudima se otvorio put spasenja. Ali sebičan um je sve doživljavao na svoj način. Objavljeno je da je Hristos iskupio sve grehe svojom žrtvom, uzeo na sebe grehe svih ljudi i pročistio njihove duše.

Zbog ove priče, već najmanje hiljadu godina sveštenici i starci pokušavaju da na sebe preuzmu grehe drugih ljudi. Pritom, sami pate, pati hrišćanska crkva i, posledično tome, pate ljudi koji su nezasluženo oslobođeni od greha.

Međutim, Hristos je upozoravao da je isterivanje đavola iz duše, odnosno greh, besmisleno i opasno. Đavo će otići, a zatim će se vratiti i dovesti sa sobom još sedmoricu. Ali ljudi nisu mogli i nisu želeli da shvate ono što je govorio Hristos.

Bajkovita legenda koju su izmislili Hristovi sledbenici, glasi: Bog je došao na Zemlju, uzeo na sebe grehe ljudi i svojim patnjama ih iskupio. Zapitajmo se: šta je zapravo patnja? Patnja je uništenje, gubitak. Može da pati telo, a mogu da pate i duh i duša.

Zašto se duša pročišćava patnjom? Duša se pročišćava ljubavlju. Samo je božanska ljubav večna i prilikom uništenja tela, duha i duše čovek ima samo jedan izlaz - da teži ka ljubavi i Bogu. Zbog toga patnja osnažuje ljubav.

Da li je Bog patio? Tvorac ne može da doživljava gubitke. Uništenju je podložna samo ljudska priroda.

Šta je greh? To je gubitak jedinstva s Bogom, gubitak ljubavi. Da li Bog može da pati i preuzima grehe čovečanstva na sebe? Da li može ljubav da pati i da se odriče same sebe? Fraza zvuči besmisleno. Da je Hristos iskupio sve grehe, duše ljudi u drevnom Izraelu bi se pročistile i umesto uništenja zemlje, došlo bi do njenog procvata. Istorija nam pruža drugačiju sliku - posle Hristove smrti situacija u Izraelu se naglo pogoršala. Zašto se ljudske duše nisu očistile? Zato što je kroz Hrista bila data samo mogućnost spasenja kroz ličnu težnju prema Bogu, kroz prevazilaženje gordosti i požude. Ali tada se taj zadatak ispostavio preteškim, jer je njihov pogled na život bio previše koristoljubiv.

Šta su u Hristovom učenju videli njegovi sledbenici? Mogućnost da prebace greh na drugog, da se brzo iscele od svih bolesti, priliku da kroz prihvatanje hrišćanstva poboljšaju svoju sudbinu, zadobiju naklonost Tvorca. Ne kroz ispunjavanje zapovesti, kroz odricanja i patnje, kroz ljubav kao osnovni most koji povezuje čoveka s Bogom. Sebičnost je primećivala samo čuda: ako budemo verovali u Hrista, bićemo zdravi, a ako u njega poverujemo kao u Boga - dospećemo u raj. Spoljašnja forma se sačuvala, a osnovni sadržaj - ljubav, promena i vaspitanje duše -

potisnuto je u drugi plan. Ljudi su počeli da se obraćaju starcima i sveštenicima ne da bi spasili svoju dušu, već da bi dobili blaga u vidu zdravlja i materijalnog blagostanja. Ovaj proces raspadanja trajao je dugo.

Danas je institucija staraca praktički iščezla, s obzirom na to da su vezanost i sebičnost ljudi višestruko uvećani, pa se težnja i pokušaji da se pomogne takvim ljudima pretvaraju u samodestrukciju. Biće da je vreme staraca i prozorljivih ljudi prošlo i da više ne postoji onaj na koga se mogu prebaciti gresi. Sada svako sam mora da odgovara pred Bogom za svoje greške. A ljudi se po navici nadaju drugom dolasku Mesije: on će doći i spasiti sve od smrti, svi će opet na njega prebaciti svoje grehe i opet će moći dobro da žive.

Isus Hristos se poistovećivao s ljubavlju. Ljubav koja pristiže u sebičnu i grešnu dušu uvek predstavlja spasenje, ali to spasenje može da izgleda kao bolest, patnja i smrt. Što je duša sebičnija i agresivnija, time će biti veće razmere patnje koje slede jednoj osobi ili čitavom narodu. To je ono što se dogodilo u drevnom Izraelu.

Ipak, tada su postojali ljudi koji su istinski poverovali u Hrista. Razmislimo o pitanju: ko su bili ti ljudi? Pre svega, bolesni, osakaćeni, gubavi, odnosno fizički i duhovno osujećeni. To su bili ljudi kojima se neko od rodbine iznenada razboleo ili preminuo.

Obični ribari su postali Hristovi učenici, odnosno oni koji su bili na nižem nivou društvene hijerarhije - nisu bili mudraci, učenjaci, sveštenici ili carevi. Međutim, ljudi koji su bili vezani za materijalna i duhovna dobra bili su odsečeni od istina koje je propovedao Isus Hristos. Danas mnogi sebe smatraju istinskim hrišćanima, dok se klanjaju materijalnim i duhovnim vrednostima. Idolopoklonstvo voli da se prerušava u bogatu odeću.

Čime se molitva paganina razlikuje od molitve monoteiste? Paganin se moli da ostvari korist za svoje telo: obraćajući se Bogu, on moli za zdravlje i ispunjenje svojih želja. Paganin se moli za korist svoga duha i svoga uma: obraćajući se Bogu, moli se za svoju srećnu sudbinu, moli da se njegovi planovi i nade ostvare, da njegove neprijatelje stigne kazna, kao i za napredak porodice.

Monoteista se moli za svoju dušu koja je jedna i u sebi objedinjuje sve suprotnosti. On moli Boga da zaštitи ljubav u njegovoj duši, u molitvi

oprašta osobama kroz koje mu je Bog dao pročišćenje. On vidi božansku volju i u dobrim i u lošim događajima. Za njega je najvažnije da sačuva ljubav i spase dušu.

Paganin tokom molitve razmišlja o spasenju svog tela i duha, a monoteista o spasenju svoje duše. Danas se retki mole brinući za svoju dušu i ljubav. Većina ljudi u Hristu vidi spasitelja koji spasava samo njihovo telo i materijalno blagostanje.

Setio sam se filma „Isus iz Montreala“. Radnja je prilično jednostavna. Glumci u pozorištu su dobili neočekivanu ponudu - da igraju u predstavi koja je posvećena Isusu Hristu i njegovim delima. Oni su inače honorarno zaposleni na ozvučavanju porno filmova i nastupaju u jeftinim reklamama. Za njih je najvažniji komad hleba i oni ne razmišljaju o duši. Nova predstava je samo još jedna prilika da poboljšaju svoju finansijsku situaciju.

Predstava je specifična po tome što se igra u prirodi, odnosno prirodnom okruženju; grupa gledalaca prati glumce, posmatrajući njihove preobražaje i uživljavajući se u realne događaje drevnog Izraela. I, malo po malo, s glumcima počinje da se dešava neverovatna transformacija. Oni se prisećaju pojmoveva kao što su moral, duša, ljubav. Mladi glumac koji igra Hrista, u jednom trenutku se potpuno preoblikuje, zaboravljujući da je glumac. U njemu se otvara nova energija i on iznenada uviđa koliko su iskvarene duše gledalaca i iskreno pokušava da im pomogne, da ih spase.

U suštini, događa se drugi Hristov dolazak. A kako su ljudi na to reagovali? Stajali su i tupo posmatrali ono što se dešava na sceni. Oni su civilizovani i za njih su svest i materijalno blagostanje glavni oslonci u životu. Samo je jedna crnkinja neočekivano ispoljila iskrenu reakciju: njena duša se probudila i odazvala na Hristove reči. Mrtve duše preostalih gledalaca uopšte nisu reagovale.

Završnica je bila razumljiva: sa svakim izvođenjem predstave, gledalaca je bilo sve manje. Predstava je proglašena neuspšnom pa su organizatori odlučili da je uklone s repertoara. U njoj nije bilo nikakve erotike, niti je radovala telo i veselila um. Kada je, u toku predstave, pristigla policija kako bi zaplenila imovinu i zavrnula ruke glavnom glumcu koji je igrao Hrista, publika je pojurila da ga zaštitи. Ali, kako se

naposletku ispostavilo, oni nisu štitili onoga koji je glumio Isusa Hrista, već svoje pravo da predstavu gledaju do kraja jer su kupili ulaznicu.

Glavni glumac je završio u bolnici sa povredama koje su imale smrtni ishod. On nije uspeo da se osloboди slike koju je sazdao: nastavio je da posmatra svet očima Hrista i video je da su duše ljudi skoro mrtve. Okolina se zbunjeno odmicala od njega.

Drugi Hristov dolazak se nije ostvario. Kakvu su ljudi imali korist od toga što se u jednom od njih razotkrilo božansko biće? Pa, ostvarili su onu korist na koju su bili usmereni i koju su očekivali. Mladić je preminuo i tom prilikom se ispostavilo da nije imao rodbinu, što je značilo da se njegovo telo moglo iskoristiti za donaciju organa. Završni kadrovi filma su: izvađeni srce, bubrezi i jetra pažljivo se umotavaju u plastične kese i otpremaju u kontejnere s ledom. Ljudi vide ono što očekuju da vide. Ljudi dobijaju ono što žele da dobiju.

U tom filmu je predstavljeno kako može izgledati drugi Hristov dolazak. Ispalo je vrlo uverljivo i istinito.

Svi mi, u dubini duše, zapravo osećamo strah od ljubavi - zato što ona ne pruža samo zadovoljstvo, već primorava čoveka da bude moralan, da oprاشta, da se žrtvuje, brine i vaspitava. Ona nas primorava da se promenimo, a promena je često propraćena gubicima i patnjama. Ljubav nas primorava da budemo odgovorni prema bližnjima, porodici, celom čovečanstvu. Ona nas primorava da se oslobađamo požude, besa i pohlepe. Što duže živimo bez ljubavi koja nas povezuje s Tvorcem, od nje osećamo sve veći strah i pričinjava nam sve veću patnju.

U poslednjih nekoliko vekova ljudi uporno pokušavaju da se sakriju od ljubavi, klanjaju se zadovoljstvima, materijalnom blagostanju, svom egu. Ali, ma kako se sakrivali od nje, ona će ipak doći i naša duša će ipak biti spasena. A ono što će se pritom dogoditi s telom i svešću zavisiće lično od svakog od nas.

* * *

Seminaru 2008. godine prisustvovala je moja majka, s obzirom na to da sam se ja nakon poslednjeg seminara osećala jako loše, a dogodilo se takođe da je moj sin slomio ruku.

Uprkos jako lošem stanju u kome sam se nalazila dogodilo se nešto neverovatno (u to vreme sam izučavala Bhagavad-gitu). Seminar sam gledala na DVD-u, i tom prilikom mi se u grudima rasplamsao vulkan narastajućeg svetlog i radosnog osećaja, a srce je divlje zalupalo. Osetila sam neverovatno snažnu ljubav.

Od tog dana moj život i sve oko mene počelo je naglo da se menja i preobražava. Međutim, interesantno je da se nisam promenila ja, jer sam se i dalje borila sa osuđivanjima, uvredjenostima, uznenirenostima i dr. Ali ta unutrašnja ljubav je bila toliko jaka da ništa nije moglo da je dotakne. Podsticala me je u svemu i sva moja osećanja su bila snažnija nego uobičajeno, a ukoliko se radilo o bolu - bio je dublji i jači.

Tačno nakon godinu dana ponovo sam poslala svoju majku na seminar, prividno bez ličnog interesa. Posle seminara (septembra 2009. godine), svi osećaji koje sam malo pre opisala su izbledeli. Zajedno s njima stišao se i moj uzburkani život koji je trajao godinu dana.

Ne mogu da shvatim šta mi je uzrokovalo rasplamsavanje tog osećaja i zašto je on najednom nestao? To mi liči na pojačano jedinstvo s Tvorcem. Da li je tako?

Molim vas za savet, barem u opštim crtama.

Zahvalujem Vam se...

U Vedama je napisano da sve, pa čak i najsavršenije prakse nisu ništa ukoliko ne postoji lična težnja prema Bogu. Možemo se odricati, gladovati, zaustavljati um, prolaziti kroz teška iskušenja. Pritom nam se mogu pojaviti i natprirodne sposobnosti, uvidi u prošlost i budućnost, ali to je samo pozadina koja pomaže da se spozna Tvorac.

Apostol Pavle je govorio o istom. Ma kakvi bili duhovni podvizi, bez obzira na to kakve moći neko posedovao, ukoliko u duši nema ljubavi koja spaja s Bogom, takva osoba je prazna.

Navikli smo na to da za nas može da se pomoli sveštenik, pobrine rodbina. Što se više uzdamo u ljude time je slabija naša vera i ljubav prema Bogu.

To što je vaš sin slomio ruku posle seminara, znači da su vaša gordost i potrošački odnos duboko prodrli u njegovu podsvest. Zbog

toga ste se loše osećali uoči seminara. Ali, s obzirom na to da ste otpočeli sa dobrovoljnim odricanjem od vezanosti i da se težnja ka Bogu pojačala - duša je počela da oživljava i vi ste osetili ljubav.

Možda bi trebalo da dođete sami na sledeći seminar? Naravno, mnogo je lakše poslati majku po nebesku milost. Nažalost, mnogi ljudi, zaboravljujući na moralnost, na ispunjavanje zapovesti i ljubav, pokušavaju da mole za zdravlje i blagostanje kroz napore drugih osoba. Iz tog razloga posećuju grobove svetaca, odlaze da se poklone svetim moštima, daju crkvi izdašne donacije, i zakazuju bar jedan sorokoust (svakodnevni pomen na liturgiji tokom četrdeset dana - prim. prev.). Od davnina je poznato da je molitva mrtva ako je ne prate dela. A najvažnije delo za vernika je težnja ka Bogu i sjedinjenje s Njim kroz ljubav.

* * *

Ne smem čak ni da zamislim kako bi se dalje odvijao moj život da nisam počela da čitam Vaše knjige. Radeći s njima, pronašla sam odgovore na veliki broj svojih pitanja, otkrila mnoge uzročno-posledične veze. Ovo je samo pismo-ispovest o onome šta može da se dogodi u životu.

Udala sam se 1994. godine. Suprug i ja smo imali veoma topao, prijateljski odnos. Jedino nam seksualni odnosi nisu bili harmonični iako su se postepeno poboljšavali (pre braka nismo imali intimne odnose). On se veoma trudio na tom planu pa nemam šta da mu zamerim. Na njegovo insistiranje smo stupili u brak. Zajednička želja nam je bila da se venčamo, što su podržali i naši roditelji. Činilo mi se da ne postoji ništa strašno u tome što ne osećam snažnu privlačnost i želju za seksualnim odnosima (šest meseci pre braka iznenada mi je dijagnostikovana bolest štitaste žlezde i prošla sam tretman lečenja hormonima).

Venčali smo se i otpočeo je naš zajednički život. U to vreme smo bili studenti. Na kraju prve godine braka ostala sam trudna i s radošću sam odlučila da uzmem akademski odmor (potpuno sam izgubila želju za učenjem). U toku trudnoće nismo imali intimne odnose. Rodila nam se čerka. Moj muž je počeo lepo da zarađuje (sa ocem i starijim bratom vodio je vrlo krupan biznis), pri čemu novac nije donosio kući iako je pokrivaо svakodnevne troškove. Mnogo je trošio na izliske, restorane,

diskoteke, dok mu je, s druge strane, bilo veoma teško da reši probleme vezane za popravke u kući i dr.

I tako je prolazilo vreme. Na zajedničke odmore, sami ili s čerkom, praktično nismo odlazili, već samo s velikim društvom. Moj muž je počeo puno da pije i ostajao je do kasno u noć s prijateljima. Na sve molbe i predloge da razgovaramo on je pristajao; razgovarali smo, dogovarali se da promenimo način života, ali je ujutro sve opet počinjalo ispočetka.

U intimnim odnosima je sve bilo kao i ranije. Isprva sam se mirila s tim što je dolazio pijan, a onda je to postalo neizdrživo. Spavali smo u odvojenim sobama uz obostranu saglasnost. Ali strasti nije bilo, tako da mi to i nije bilo naročito značajno.

Ponekad sam osećala bolnu potrebu za ljubavlju, nežnošću i brižnošću. S vremena na vreme sam se zaljubljivala. U tim mesecima u očima mi se iznova pojavljivao sjaj i život je, čini mi se, postajao bolji. Ali ništa se nije pomeralo dalje od toga. Pokušavala sam da razmišljam o razvodu, međutim ni to nije išlo. Moj suprug je za mene bio najbolji, najodaniji prijatelj, a ja nisam mogla da zamislim život bez njega. Prošli smo i kroz venečne bolesti - tabani su mi u to vreme bili prepuni nekih bradavica, imala sam višak kilograma, bubuljice na bradi. Ali sa svim ovim svežnjem neprijatnosti ipak sam se radovala životu. Imam očaravajući osmeh i posedujem smisao za humor, pa nisam prestajala da se smejem.

Pritom sam sve vreme tragala za sobom. Po obrazovanju sam nastavnik u osnovnoj školi i uvek sam volela svoju profesiju. Ali, zbog nekih čudnih uverenja, nisam radila taj posao. Moji roditelji su insistirali na tome da imam visoko obrazovanje. Nisam shvatala zašto mi je ono potrebno, nije me privlačilo da radim samo zbog „korice hleba“ i novca. Mnogo sam čitala, komunicirala s različitim ljudima, pokušavala da shvatim u čemu je smisao života i dr. U tom periodu sam pokvarila odnos s majkom koji je uvek bio prepun poverenja.

Moj svekar je pronašao mladu ljubavnicu koja mu je rodila sina, ali i pored toga nije napustio porodicu. Svekrva je to teško podnela i nakon toga je spas pronašla u religiji.

Tako je prošlo skoro osam godina. Zbog mahinacija, moj muž, njegov otac i brat su se našli u zatvoru, pod istragom. Za nas je to bio

grom iz vedra neba. Pola godine sam živela po novim pravilima, učila da mislim „o svemu i odmah“. U tom periodu su mi se poboljšali odnosi s roditeljima. Iskreno, okusila sam život, ma kako da mi je bilo teško i moralno i fizički.

Pola godine pre toga sam prišla crkvi, Bogu. Posećivala sam službe, prvi put sam se ispovedila i pričestila zajedno s mužem. U molitvi sam se setila svega onoga što mi je nekada u detinjstvu pričala baka.

A onda smo nabavili psa koji je nakon mesec dana skočio s balkona. Nešto kasnije muž mi je pušten iz istražnog zatvora. Pas je bio moj, s njim sam živela zajedno sve vreme (moja čerka je tada boravila kod babe i dede).

Muž mi je izašao iz zatvora preporođen, inspirisan, doterane linije (istina, tamo je napravio dve tetovaže koje su me šokirale). Prema njegovim rečima, on je sve preispitao i sve je shvatio. Bili smo srečni i planirali smo da otponemo novi život koji se polako uređivao. Nakon mesec dana definitivno sam odlučila da počнем da radim u školi, a moj muž je razvijao novi posao. Razmišljali smo i o drugom detetu... lako je na tom, intimnom planu, ostalo sve kako je i bilo - nisam imala posebne želje, ali sam se veoma trudila da mom mužu bude lepo. Istina, i sama sam počela da osećam zadovoljstvo.

Godinu dana kasnije sam se razbolela od boginja da umalo nisam umrla. Tako mi se bar činilo. A potom kao da mi se muž vratio prethodnim preokupacijama, samo u nešto manjoj meri: ležala sam kući s temperaturom od 40 stepeni, ali nisam mogla da ga namolim da dođe kući ranije i dr. U tom periodu se ozbiljno razboleo i moj otac. Nakon šest meseci, u zimu, saznala sam da sam trudna, a nedelju dana kasnije mi je iznenada umro otac (dijagnoza: melanom, srčana insuficijencija).

Posle sahrane moja majka je sve očeve poslove prenela na mog muža, u nadi da će se on o njima starati kao što je i otac. Međutim, po tom pitanju je došlo do velike svađe, što je rezultiralo krahom: ja sam stala na stranu muža i prestala da komuniciram sa čitavom rodbinom. U tom periodu sam imala samo jednu misao i zadatak - da sačuvam i rodim zdravo dete. Istina, čerka je stalno posećivala baku i kontaktirala s njom. U jesen 2005. godine rodio nam se sin. Odnosi s majkom su se polako poboljšavali.

Suprug mi je u to vreme vodio veliki biznis. Konačno smo uspeli da kupimo kuću. Ponovo sam počela da radim u školi. Izgledalo je kao da je sve u redu i dobro...Ali u mojoj duši nije bilo mira, a u telu nije bilo energije. Želela sam mnogo toga da uradim, ali mi je nedostajalo snage. Samo sam sedela i plakala od nemoći. I jednom prilikom sam se setila sebe, kakva sam bila pre poznanstva s budućim mužem - kada sam imala šesnaest godina. Setila sam se svojih želja, težnji, snova, i toliko sam žudela da vratim sebe sebi, da budem ono što jesam...

Posetila sam psihologa i ispričala mu o svom problemu. Uporedo s tim, moj muž i ja smo zajedno pošli na kurs duhovnih meditativnih praksi koji je vodila jedna žena. Ona je preporučila da prestanemo s upotrebom mesa i jaja u tom periodu, što smo vrlo lako uspeli da ispoštujemo.

Dve nedelje smo se bavili meditacijama i nekoliko puta sam posetila psihologa. Zatim sam počela da primećujem da s mojim mužem nešto nije u redu - imao je pomalo bezuman pogled, zatvarao se u sebe, nije želeo da razgovaramo. Posle nekoliko dana mi je saopštio da će se naš duhovni život razdvojiti i da će svako morati da krene svojim putem. Dobila sam histerični napad, ništa nisam mogla da shvatim, a on nije želeo da mi objasni. Pokušala sam da porazgovaram sa ženom koja je vodila duhovne prakse (on je nastavio da odlazi kod nje na individualne meditacije). Rekla mi je da meditacija nema nikakve veze s tim, da je problem u našem odnosu. Posavetovala me je da pronađem ljubavnika, jer je kod mene, prema njenoj dijagnostici, nastao zastoj u urogenitalnoj sferi. Posle nedelju dana, muž mi je priznao da je zaljubljen u drugu ženu i da odlazi kod nje jer ne može da me obmanjuje. Rekao je da će nas zbrinuti, da će održavati kontakt s decom i da od mene ništa ne očekuje. Dok mi je to govorio, ja sam samo plakala - suze su se slivale kao reka i nisam bila u stanju ništa da kažem. Bolelo me je... Samo sam se u dubini duše čudila jer nisam osećala bes prema njemu, nisam bila ni uvređena, niti agresivna.

Otpočeo je mesec nemira... Majka mi je dala da pročitam Vaše knjige. To je bio znak od Boga, svetlost s neba, pojas za spasavanje i sve što predstavlja spasenje. Čitala sam, čitala, analizirala, molila se i iznova čitala. Tokom tih mesec dana proživila sam ceo svoj život s mužem na hiljade puta, pronalazila i gubila odgovore na pitanja. Na kraju meseca predložila sam mu da još jednom porazgovaramo - analiziramo naš život,

da se potrudimo u otklanjanju grešaka i pokušamo da pronađemo način da spasemo našu porodicu. On me je pažljivo saslušao, u nekim stvarima se složio, dok je na neke čuteći reagovao. Ali sledećeg dana je izjavio da je ipak doneo odluku i izabrao svoj put (otišao je kod one žene koja je vodila duhovne prakse). Preostalo mi je da to prihvatom. Tim pre jer sam imala decu - čerki je tada bilo trinaest godina, a sinu skoro tri. Trudim se da učinim sve što je u mojoj moći da deca vole i poštaju svog oca. Jedino nemam mira zbog problema koje moj sin ima s crevima - prilikom pražnjenja dolazi do spazama analnog otvora...

Tokom cele godine radim na sebi, čitam knjige i trudim se da ni na trenutak ne izgubim Ljubav u duši. Viđam se s čovekom koga volim i koji mene voli. S njim imam veoma dobre seksualne odnose. Sada, kada sam s njim, imam želju da oblačim sukњe i haljine, iako sam ranije u ormaru imala samo pantalone. Zavolela sam da pripremam hranu. Pojavili su se kreativni planovi. Život je ponovo proizveo spiralu... I ja verujem... Nadam se... Oprاشtam... Vole... I molim se...

Sa zahvalnošću...

Ljubav predstavlja najveću sreću u Vasioni i zato ljubav prema drugoj osobi može neosetno da zatvori ljubav prema Bogu.

Čovek koji veruje, poštaje zapovesti i koji ume da se žrtvuje i odriče, mnogo više od paganina na unutrašnjem planu doživljava osećaj poletnosti. On oseća i vidi prisustvo Boga u svemu a voljena osoba u njegovoj podsvesti predstavlja sredstvo za spoznaju Boga. On voli u drugome njegovo istinsko „ja“, odnosno božansku prirodu, i zbog toga je njegova ljubav praktično lišena vezanosti i ne uništava ni onog, kog voli, niti njega samog.

Ako se čovek klanja čulnim, duhovnim i fizičkim idolima, on olako čini zločine protiv ljubavi. Njegova duša se vezuje za ljudsku sreću i tada ljubav postaje smrtonosno opasna kako za njega samog tako i za druge.

Mi ne znamo šta se dešava u našoj podsvesti, kakve su dubine u kojima prebiva naša duša. Ali kada nam je duša vezana za ovozemaljske vrednosti, tada voljena osoba, radi spasenja naše duše, mora da nam pričinjava bol. Svoju ljubav je potrebno odbolovati. Ako ne postoji vera u Boga, patnje mogu biti nepodnošljive. Dolazi i do gomilanja mržnje kako

prema voljenoj osobi, tako i prema sebi, kroz potajno odsustvo volje za životom. Sve ovo se prenosi na decu i zajednički život postaje nemoguć.

Kada muž napušta svoju porodicu? Onda kada ga podsvesno ne ubija samo žena, već i deca koju je rodila. Muškarac je prinuđen da izabere između smrti, bolesti i napuštanja porodice. Kod dece podsvesna mržnja prema ocu može da se pretvori u program samouništenja. U tom slučaju, da bi se spasila deca, muž takođe napušta porodicu. Prekidajući odnos, koči se podsvesna agresivnost kod žene i dece.

Trudili ste se da volite i oprštate i vaša ljubav je postajala svetlijia i čistija. Umanjen je ljudski aspekt a uvećao se božanski. Ali program samouništenja je prenet na decu. Kada životinja dobije takav program, ona prva strada - zbog toga je vaš pas skočio s balkona. Iz istog razloga su se kod vašeg deteta pojavili problemi sa crevima.

To što se poboljšao odnos između vas i supruga još uvek ne znači da su vaša deca potpuno srećna. Ako kroz sebe ne budete spasavali decu, pre ili kasnije se kod njih mogu pojavitи bolesti ili nemogućnost da izgrade harmonične odnose i zasnuju porodicu. Deo svojevremeno posejanih problema može da se vrati majci; tada neočekivano može da se pojavi očna bolest ili bolest zglobova; isto tako, lekari mogu da otkriju onkološku bolest ili bez ikakvog razloga može da se pojavi dijabetes i dr. Pritom, što srećniji budete bili u braku, time brže može da se pojavi bolest jer će vaša duša ponovo da zaboravi na Boga i naglo će početi da se vezuje za ovozemaljske vrednosti.

Kada se kaže da pametan čovek uči na tuđim greškama - to je mit. Mi realno učimo isključivo na svojim greškama. Samo što neko nauči iz prvog puta, a drugi, uz teškoće, shvati nešto tek posle desetog puta. Pamti se samo lično iskustvo, kada čovek sam propati, oseti i proceni posledice svoje greške. Tek nakon toga iskustvo drugih počinje nešto da nam znači.

Voljena osoba povremeno mora da izgubi ulogu seksualnog partnera i da bude doživljavana kao prijatelj, brat, dete. Nasladu mora da zameni uzdržanost jer se ljubav tada neće pretvoriti u vezanost i neće nam nanositi duševnu i fizičku patnju.

P.S. Ovu priču mi je ispričao pacijent s teškom sudbinom. On je posedovao ogromnu podsvesnu ljubomoru. Duševni bol je za njega bio nepodnošljiv, odnosno sklonost da se na unutrašnjem planu veže za

voljenu osobu bila je izuzetno jaka. Zbog toga mu se deformisao karakter i počeo je da živi kroz um, duhovnost, ideale, a smisao života postao mu je posao u koji je bio zagnjuren od jutra do večeri. Njegov brat uopšte nije imao lični život.

I tako, jednog dana, u razgovoru s njim, slučajno se ispostavilo šta je uzrok ovih problema. Njegova majka je u mladosti bila duboko religiozna. Bilo je to posleratno, veoma teško vreme. Zatim se udala, rodila decu, pri čemu je prestala da posećuje crkvu. Jednom prilikom sin ju je upitao: „Mama, da li ti veruješ u Boga?“ „Ne - priznala je. - Ranije, kad sam loše živila, onda sam verovala, ali sada imam sve. Imam divnog muža. Vaš otac je dobar, pažljiv i brižan. Meni je s njim tako dobro da mi Bog više nije potreban“.

Eto kako nesmotrena ljubav prema muškarcu može da unakazi sopstvenu decu. Nažalost, kod većine ljudi potreba za Bogom se pojavljuje samo prilikom nesreća i gubitaka, odnosno nasilnog otrgnuća od sreće i uživanja. Možda je potrebno da naučimo da svojevoljno težimo Bogu.

* * *

Pre mnogo godina (13-15) Vaše knjige su mi prve pomogle! Pre svega, pomogle su mi da razumem i zavolim sebe, a zatim je bilo tako lako voleti sve! Ispričaće redom.

Udala sam se kada sam imala 18 godina, za svoju „prvu ljubav“. Tačnije, za prvog muškarca s kojim sam izgubila nevinost, budući da sam vaspitana tako da ukoliko sam se dala muškarcu, treba da se udam za njega ako me zaprosi. Toliko snažno sam poverovala u svoju ljubav da sam pošla za njega uprkos mojim roditeljima, kao i uprkos sebi samoj, jer nisam videla da mi je taj čovek potpuni stranac koji me nije voleo. Za njega sam ja bila samo do ušiju zaljubljena balavica, mlađa od njega deset godina, poslušna, koja se u to vreme zadesila pored njega - i, on se oženio. Ali, za mene sve to nije bilo slučajno.

Sa 18 godina nisam bila baš nikakva, što bi se reklo - ni riba ni meso, odnosno potpuno bez karaktera. Ali bila sam programirana da se, bez obzira na sve, ne smem nikada razvesti od muža i da moram da

sazdam srećnu porodicu! Veoma sam želela da se udam, ali dva moja pokušaja (iako je skoro sve bilo dogovorenog) nisu uspela.

Koliko li je suza isplakano tokom šest godina tog braka! Kada sam bila u drugom stanju, skoro da mi nijedna noć nije prošla bez suza jer mi je sledovala još jedna porcija poniženja, slušajući kako sam čorava, glupa, uvrnuta, i mnoge druge stvari, te da ne znam da živim, da uzalud pohađam studije, uzalud se bavim balskim plesom, uzalud čitam knjige jer se od toga ne postaje pametniji, a da se on pametan rodio i da treba u svemu da ga slušam, poštujem i menjam sebe u skladu s njegovim parametrima. I slušala sam ga, zaista sam sebe slamala, što je bilo jako bolno, plakala sam, ali mi nije polazilo za rukom da se promenim. Razmišljala sam: „Kako je moguće da sam rodila tako zdravu i lepu čerku kad sam svih devet meseci, koliko sam je nosila, bila duboko nesrećna?“

Tek je kasnije postalo jasno kako je bila napačena moja čerka. Jednom mi je kolega na fakultetu dao da pročitam Vašu prvu knjigu. Ostale knjige sam već tražila sama. Tada, 95-96 godine, u našem gradu nisam mogla da ih pronađem. Čitala sam i mnogo toga mi je postalo jasno, a u duši mi je bilo lakše. Na temelju bola i knjiga ponovo sam se rodila - onakva kakva jesam i kakvu me je Bog stvorio. Rekla sam mužu: „Ili me prihvati onakvu kakva jesam, ili - zbogom“. Pokušao je, ali nije uspelo. I moja ljubav, luda ljubav nekuda je iščezla, a poštovanja, očigledno, nikada nije ni bilo. Podnela sam zahtev za razvod braka. Mnogi su saosećali sa mnom, jer sam s malim detetom na rukama ostala sama, a ja sam im odgovarala: „Vi ništa ne shvatate. Spao mi je kamen sa srca, počela sam da dišem, lakše mi je“. Kako smo moja čerka i ja tada lepo i skladno živele! Ponekad pomislim da nisam rodila čerku, već prijateljicu, istomišljenicu, osobu koja mi je najbliža.

Šest meseci kasnije pojavila su mi se dva udvarača, skoro istovremeno. Ali, ja nisam odabrala imućnog i bogatog lekara - stomatologa, već siromašnog studenta koji je bio šest godina mlađi od mene. Ne mogu da kažem da sam u početku bila zaljubljena u njega. On je odmah, na neki način, postavio uslove da nema nikakve ljubavi među nama, već samo seksualnog odnosa, ali je s njim sve bilo tako lako i jednostavno. Uopšte se nismo svađali, već smo se smejali, zamišljajući neki povod kako bismo izgledali kad bismo se svađali. Neposredno pre našeg susreta umrla mu je majka, starija sestra je imala svoj život, a ocu

je on bio - kao kost u grlu. Zatim je izjavio da me voli i da ne želi „nikome da me da“, da bi se kasnije i preselio kod mene.

Prošlo je deset godina, moj muž je završio srednju stručnu školu, a zatim vanredno i fakultet. Prošli smo kroz dve operacije na bubrežima (pijeloplastika i odstranjenje kamena, na koji je bubreg nalegao, što je pretilo njegovim gubitkom), našao je dobar posao, te smo kupili zajednički stan. Tad je sve izgledalo lepo, ali... Ja nisam mogla da rodim. Tačnije, na početku našeg zajedničkog života ostala sam u drugom stanju, ali sam se podvrgla „mini-abortusu“, ubeđujući sebe da to nije dete, već sićušna ćelija, ugrušak, s pomišljju da će kasnije moći da rodim. Međutim, ja nisam želeta dete jer smo ili bili bolesni, ili smo učili, a nedostajalo nam je i novca, jer sam tad samo ja zarađivala. Kada smo odlučili da rodim, dobila sam gnojnu upalu, pa je postojala opasnost da se dete rodi bolesno. Lekari su predložili da rizikujemo i zadržimo dete i tada sam ja napravila najverovatnije najveću grešku u životu. Odgovorila sam im da ne želim da rađam bolesno dete, s obzirom na to da kasnije mogu da rodim zdravo! Kako sam samo bila sigurna!

Međutim, već tri godine bezuspešno pokušavam da zatrudnim. Po savetu svoje lekarke koja me je lečila (ne samo masažom, već i pomoću crtanja, gimnastikom i trljanjima), venčali smo se i ja sam otišla u Kijevsko-pečersku lavru pred mošti blažene Matrone Moskovske da se ispovedim (to je bilo najteže - pripremala sam se nekoliko meseci i celu isповест proplakala). Dobila sam blagoslov da svake srede čitam Akatist ikone majke Božje „Neočekivana Radost“. Sada se lečim homeopatskim sredstvima (sasvim slučajno, a možda i ne, došla sam do veoma dobrog lekara; ispostavilo se da su mi jajovodi potpuno neprohodni, kao da su nagnječeni usled davne upale). Ono najvažnije što sam shvatila bilo je sledeće: nisam odstranjivala ugrušak - već sam ubila svoje dete! Kako je to užasno! Kako je posramljujuće sada moliti Boga i sve svete za milost i oproštaj, za mogućnost začetka života! Živim u molitvi i nadi, sa mislima da se ništa na ovom svetu ne dešava slučajno! Znači da je tako trebalo da bude!

Nedavno sam ponovo otpočela sa iščitavanjem Vaših knjiga! Prema njima se odnosim kao prema pojasu za spasavanje, savetniku, obraćam im se za pomoć! Hvala Vam što postojite, jer se trudite da u nama upalite svetlost. Želim Vam svako dobro i dug život!

Pokajanje mora da se pretvori u promenu. Menjamo se da ne bismo postupali kao ranije. Najopasnije u pokajanju jeste žal zbog prošlosti i samoprezir. Ne smemo sebe da uništavamo zbog onoga što smo učinili, već treba da se menjamo, da postanemo druga osoba.

Naša volja postoji u sadašnjosti, a manjim delom i u budućnosti. U prošlosti ona više ne postoji. Sve što smo učinili predstavlja božansku volju. Mi nemamo pravo na žaljenje, jer to predstavlja neprihvatanje volje Tvorca. Nemoguće je promeniti prošlost, a da ne promenimo sebe. Ali kada menjamo odnos prema prošlosti, na taj način menjamo kako sebe tako i svoju prošlost.

Po pravilu, abortus je trijumf srećne subbine, odnosno gordosti nad dušom i ljubavlju. Takvo usmerenje se prenosi na nerođenu decu. Ona najverovatnije ne dolaze na svet jer za njihovu majku ljubav nije bila na prvom mestu. Zbog toga je potrebno moliti se ne samo za sebe, već i za duše nerođene dece - da se ona ne bi odricala ljubavi, da ljubav prema Bogu za njih bude najveća vrednost, da uniženje subbine i sopstvenu smrt prihvate s ljubavlju. Mi činimo greške u ovom životu da ih više ne bismo ponavljali. Povratak Bogu mora da bude dobrovoljan. S obzirom na to da je čovek prepun mana, on je osuđen da pravi greške i da ih prevaziđa kroz uvećanje ljubavi u duši. Svaka situacija nas podstiče na ljubav prema Bogu. Najvažnije je da to ne zaboravimo.

* * *

Dugo se nisam odvažila da Vam pišem jer nisam mogla da saberem misli u jednu sliku. Ali, kada sam pročitala Vašu poslednju knjigu, pojavila se želja da podelim nešto s Vama.

U prelaznom dobu starosti, kada se formiraju osnovni koncepti i pogled na život, veoma je važno odabrati ispravan put, što se kod mene, nažalost, nije dogodilo. Imala sam prijateljicu s kojom sam provodila sve vreme, ona je privlačila veliku pažnju - isprva dečaka, a zatim mladića i muškaraca. To je bilo zato što se ona veoma seksualno oblačila, provokativno šminkala i prikladno tome ponašala (od trinaeste godine). Već tada sam shvatala da od nje svi žele samo jedno, i ne znam šta me je nateralo, da li ljubomora (zavist) ili gordost (kompleks niže vrednosti od koga često

pate tinejdžeri), ali ja sam je u svemu oponašala. Uzgred rečeno, na televiziji se i danas upravo to propagira.

Ja sam takođe želela pažnju muškaraca, njihovo obožavanje i udvaranje pa sam isticala svoju seksualnost. Na sreću, vaspitanje mi nije dopuštalo da imam intimnu vezu s bilo kojim „obožavaocem“ (za razliku od moje priateljice), ali usmerenje je usmerenje. Činilo mi se da je žena uspešna onoliko koliko privlači muškaraca. Spolja se nisam ponašala vulgarno, niti izazovno, ali unutrašnje stanje daje odgovarajući ishod, te je vremenom ovaj program prodro u moju podsvest i počeo autonomno da radi. I evo sada, posle skoro deset godina, shvatam da sam postigla ono što sam tada želela. Dopadam se skoro svakom trećem, a ponekad i svakom prvom muškarcu. To mi i dalje donosi moralnu satisfakciju: „Samo me pogledajte kako sam neverovatna!“, ali pritom nisam srećna. A što se tiče privatnog života...

Usput ču ispričati šta mi se dogodilo u tom periodu:

Imam probleme s glavom, rekla bih čak - sa umom. Ponekad pomislim da će poludeti. Lekari nisu uspeli da me izleče. Pomogla mi je samo jedna žena, ekstrasens koja mi je blokirala čulnost, da bi nakon toga sva druga čula počela slabije da mi funkcionišu. Isprva skoro da nisam osećala ni bol, a zatim je postepeno počelo sve da se obnavlja. Godinu dana nisam zaplakala, ništa me nije doticalo. Isto je bilo i sa vidom, orijentisanjem u prostoru, kao i sa svim drugim osećajima.

Menstruacije su mi bolne. Prva dva sata osećam užasan bol, kao da svaki put prolazim kroz porođaj.

Prijatelj me je zarazio trihomonijazom, pri čemu je došlo do takvih komplikacija da su lekari hteli da mi odstrane sve reproduktivne organe (jajovode, jajnike). Naravno, nakon toga ne bih mogla da imam decu... Na sreću, to se rešilo na najbolji način; pomogli su mi dobri ljudi. U to vreme sam se susrela s Vašim knjigama. Prijatelju sam oprostila i još uvek smo zajedno. Naš odnos se kvalitativno promenio.

Muškarci se prema meni vazda odnose kao prema ženki, kako ste se izrazili u jednoj svojoj knjizi. Pritom, čak i ako me vole, sve vreme žele seks. Patim od smanjenog libida. Prvi muškarac u mom životu ne mogu

reći da me je silovao, ali me je psihički prisiljavao da mu se potčinjavam. Sada s prijateljem imam konflikte samo po ovom pitanju.

Radim na samousavršavanju. S vremena na vreme se sve harmonizuje i problemi nestanu. Očigledno je da me to za trenutak opusti pa se opet ponašam na stari način. Potrebno je iščupati lošu naviku iz korena...

Nakon što sam pročitala knjigu „Vaspitavanje roditelja - odgovori na pitanja“, iz edicije „Čovek budućnosti“, mnogo toga sam shvatila - uglavnom ono što sam gore napisala. Uspela sam da sagledam celu sliku.

Danas sam sanjala san koji sve potvrđuje (uzgred, o snovima je takođe napisano u Vašoj knjizi i zato sam na ovaj san obratila naročitu pažnju). Sanjala sam da prisustvujem nekoj zabavi i da se ponašam vrlo slobodno. Tamo je bilo prisutno i moje dete, odojče, ali kao da je sve već moglo da razume i da govori (u stvarnom životu nemam dece). Zatim je počelo da plače, a ja sam ga smirivala. Htela sam da ga podojam, pri čemu sam mu rekla: „Ako još ima mleka“ (kao da ga nekoliko dana nisam dojila). A dete mi je uzvratilo da dojka zaudara i okrenulo je glavu ljutito i ispunjeno mržnjom. Zatim, kao da ga je neko oduzeo od mene: nisam ga ja vaspitavala, a zatim sam ga videla kao već odraslog - bila je to devojka, obratite pažnju, sa огромnim, огромним poprsjem (prenaglašena čulnost), s dugom kovrdžavom kosom (povišene mogućnosti ispunjenja želja) koja je letela (pojačane moći). Osetila sam u njoj nešto đavolsko; mrzela me je, nije mogla da mi oprosti.

Dakle, postoji mogućnost da imam takvu decu (ukoliko moje negativne osobine nastave da snaže)! Šokirana sam!

Možda će moje pismo pomoći devojkama, jer se danas sve više propagira seks! Danas je veoma popularna reč „seksi“ i svi pokušavaju da budu takvi.

Hvala Vam jer nam pomažete informacijama. Potrebno je prionuti na posao. Želim Vam puno Ljubavi i opet Ljubavi!

P.S. Pomenuta prijateljica se preselila u Moskvu. U početku je radila kao virtualna prostitutka, zatim je bila ljubavnica, i tako dalje. Sada živi s bogatim muškarcem; ne žali se na zdravlje. Sve je tek pred njom ili se takvim načinom života zaista može bezbrižno živeti?! Shvatam

da ona pobeđuje u sadašnjosti, ali gubi u budućnosti; međutim, iz nekog razloga, ona živi sve bolje i bolje. I pored svega, želim joj sve najbolje!

Zapitajmo se zašto je ženi potrebna seksualnost? Odgovor je sam po sebi jasan: da bi privukla budućeg muža, dobrog oca za svoju decu. Na taj način se ispoljava nagon produžetka vrste.

Ako je ženi seksualnost potrebna zbog novca, tada buduće potomstvo biva lišeno njene podsvesne energije koja se troši na lični komfor, zadovoljstva, uživanja. Ako nerođena deca poseduju deformitet, odnosno ako njihove duše nisu naročito čiste, tada imaju malo šanse da dođu na svet. Buduća majka je tada sklona alkoholizmu, seksu, vodi raskalašan život, te neće previše propatiti zbog toga što su joj deca nedovoljno zaštićena. Ona mogu biti rođena lišena duhovnosti, sa ograničenim slobodnim mogućnostima, s patološkim karakternim crtama. Zbog uništenja duše svoje dece, žena će neminovno snositi odgovornost, ali ne odmah - već u svoje vreme.

Ako su deca harmonična, onda su zaštićena i majci sa Višeg plana neće biti dozvoljeno da ih ubija požudom, agresivnošću, alkoholom, poročnim načinom života. Snižen libido kod žena predstavlja zaštitnu funkciju zarad spasa buduće dece.

Svaka žena ima pravo na izbor. Jedna želi da živi bezbrižno i ispunjava sebi sve želje u sadašnjosti. Istina, ona tad mora da uništava svoju budućnost, kao i svoju decu i njihovu budućnost. Druga je moralnija i zarad spasenja ljubavi ona će sebe ograničavati u materijalnom i duhovnom blagostanju. Ili će je sloboda naterati da se ponaša moralno i tada njen budući život neće biti raspadanje i degradacija, već kreacija i procvat. Da bi telo bilo zdravo, a sloboda srećna, neophodno je prvenstveno brinuti za dušu, moral i ljubav. Kada se, pak, duša ne razvija, tada budući život, ma kako spolja bio sit i srećan, postaje agonija koja se proteže u vremenu.

P.S. Nedavno su zapadni naučnici ustanovili nesumnjivu vezu između prenaglašeno seksualnog odevanja žena i neplodnosti. Dato je objašnjenje, naravno, isključivo na fizičkom planu: žena koja se odeva

tako da naglašava svoju seksualnost pod stalnim je hormonalnim preopterećenjem. Na kraju, žlezde ne mogu da izdrže, hormoni se snižavaju i trudnoća ne može da se održi.

U principu, objašnjenje je ispravno, ali prilično površno. Problemi se ne pojavljuju samo na fizičkom, već i na duhovnom planu. Izazovna, upadljiva odeća prouzrokuje neprekidno podsvesno fokusiranje na požudu, što šteti duši. Podsvesni izbor se ne donosi u korist ljubavi, već zadovoljstva.

Duša je mnogo većih razmara od tela i poseduje ogromnu inerciju osećanja. Procesi degradacije koji se dešavaju u duši, mogu da traju godinama i decenijama. Žena koja ističe svoju seksualnu privlačnost da je svi vide, nadajući se da će time steći razne pogodnosti, neprimetno uništava svoju dušu i svoju budućnost u ime sadašnjosti. Patologija u njenoj duši i karakteru možda se neće ispoljiti odmah nego će ostati neprimetna dugo vremena, ali ako bude imala decu, kod njih se patologija u karakternim crtama i duši može otkriti još u detinjstvu.

Kada je požuda jednoznačno važnija od ljubavi, tada je važnija i od moralnosti. Takvo dete, još od detinjstva, spremno je da počini moralni, a zatim i fizički zločin zarad uživanja. Veoma će ga privlačiti seks, alkohol i droga. Pojam moralnosti za njega neće imati značaja. Novac, zadovoljstvo i blagostanje su idoli kojima će se ono klanjati.

Period kada razbacujemo kamenje, uvek će se završiti periodom kada je potrebno da ih prikopimo. Pritom, deca često prikupljaju kamenje koje su razbacali roditelji. Roditelji štete svojoj duši, a kod dece se iz nekog razloga raspada sudska i niža bolesti. Zatim dolazi do bržeg ili sporijeg izumiranja celog roda.

* * *

Obraćam Vam se prvenstveno zato da bih izrazila veliku zahvalnost našem Tvorcu koji mi je u pravom trenutku dao informaciju o Vašim istraživanjima. Veoma bih želela da s Vama podelim svoje iskustvo.

Već sa jedanaest godina počela sam da razmišljam o smislu života i svog postojanja. Bez odgovora na ta pitanja nisam mogla da pronađem utehu ni u čemu. U 21. godini sam otpočela intenzivno da tragam za odgovorima na svoja pitanja što je bezuspešno trajalo 25 godina.

Probala sam mnogobrojne metode i prakse, mnogo godina sam bila član jedne religiozne grupe, istraživala sam različite oblasti psihologije i dr. I sve te godine sam bila u depresiji koja je prešla u suicidno stanje. Da, primenjujući određene tehnike, saznavši za neke nove teorije, osećala sam izvesno olakšanje, ali... Vrlo kratko. A zatim, više nego ranije, sve se pogoršavalo do nepodnošljivosti. Čini mi se da sam za to vreme prošla sve krugove pakla. Privremena poboljšanja raspoloženja i pozitivne emocije smenili bi potištenost i uninije. I ma koliko da sam ulazila u „plus“ faze (kako mi se činilo), toliko me je naglo bacalo u „minus“.

Čak i kada sam počela strogo da se pridržavam moralnih normi i principa, neočekivano sam se našla u redovima alkoholičara i prostitutki. I ne samo to... Sa užasnom silinom sam bila bacana iz jedne krajnosti u drugu. Dešavali su mi se mnogobrojni trenuci kada sam mislila da uopšte neću ostati živa. Oko mene je sve bilo uništeno i opustošeno.

Osim toga, boraveći u jednoj od verskih organizacija, poštujući njena pravila i principe, za sedam godina sam uništila svog sina. Bio je sposoban i talentovan dečak, ali ja mu nisam dozvoljavala da se razvija, bavi sportom, šahom i dr., jer to nisu dopuštala ubeđenja moje vere (u tome je prisutan duh suparništva, kako se tumačilo). Sklanjala sam i štitila sina bukvalno od svega što je bilo „svetovno“. Opruga je bila čvrsto zategnuta, a zatim se, vrlo brzo, u jednom trenutku otpustila - i naravno, ne na željenu, pozitivnu stranu...

A onda, pre godinu dana... Nalazila sam se u ekstremno samoubilačkom stanju, „umirena“ samo činjenicom da će se moje patnje uskoro završiti (priključila sam neophodnu količinu lekova koji će mi obezbediti smrt; pre toga sam već imala dva pokušaja). U jednom trenutku sam otišla na Internet. Pregledala sam sve autore čije sam teorije proučavala. Nisam posedovala nikakve emocije. I zatim, na jednom sajtu sam pronašla Vaš seminar...

O Vašim knjigama mi je govorila jedna žena, travarka, pre deset godina. Tada nisam želela da slušam ni o čemu (s obzirom na to da moja religija nije podučavala veri u dušu), a možda tada još nije bilo vreme da to razumem. Jednostavno me je samo zakovalo za Internet. Preslušala sam nekoliko seminara. Ono što mi se dogodilo teško se može opisati. U Vašim seminarima sam pronašla objašnjenje uzroka svih problema u

mom životu... U jednom trenutku sam odmah sve shvatila. Jednostavno, sve sam odjednom spoznala.

Nakon četiri meseca rada na sebi, u skladu s Vašim knjigama i video-materijalima, potpuno sam se transformisala. U maju 2009. godine, prestala sam da konzumiram alkohol, pojavila mi se volja za životom, sve situacije sam počela da prihvatom na isti način, i dr. Da, i moja nutrina se promenila...

Trudim se da budem što konciznija, jer bi opisivanje svega što mi se dogodilo zauzelo minimalno jedan tom knjige. Ali želim da kažem da sve ono na šta upozoravate u svojim knjigama - ja sam prošla u svom životu i iskusila sve posledice.

Želim da svako oblikuje ispravan pogled na svet, da obrati pažnju na nepodnošljivost duševnog bola, da nauči da voli i prihvati „belo“ i „crno“ sa istom radošću, da uvek bude zadovoljan svojim životom, ma kakav bio. I, ono što je najvažnije - da stekne božansku ljubav, kao i Osećaj Jedinstva s Bogom, sa svim postojećim. Želim svima da kažem koliko je opasno ući u duhovne prakse kada duša nije dovedena u red, kada ne ume da voli Boga. U raznim teorijama ne treba tražiti odobravanje za svoj ego, već raditi na sebi i menjati se...

Toliko toga želim da kažem... A možda ću jednom o svom iskustvu napisati knjigu. Zaista. Ali sada moram nastaviti da radim na sebi. Sve je tek počelo, a ja sam već srećna.

Pišem ove redove i plačem, jer nikada nisam mislila da ću moći da budem srećna. Mojoj sreći ne smeta čak ni to što mi je sin bolestan od HIV-a. Samo kroz dostignuće božanske ljubavi i njeno stalno negovanje možemo biti srećni, nezavisno od okolnosti.

Želim Vam Ljubav i Harmoniju. Blagosloveni bili.

* * *

HIV infekcija nas neprestano podseća na to da čovek nema budućnost; ona nas prinudno odvaja od srećne subbine. Kada nema budućnosti, preostaje nam samo briga o duši. Kada je podsvesno ljubav na prvom mestu, a požuda na drugom, tada infekcija postaje izlišna i bolest se prevazilazi.

Skoro sve verske sekte se mole za budućnost, za sreću i nadaju se fizičkom spasenju. Po pravilu, to se dešava na štetu duše. Usredsređenost na um i na osećaj sopstvene izuzetnosti se pojačavaju, a zatim otpočinje raspad budućnosti.

Živimo u epohi zabluda. Savremena civilizacija se klanja mamonu (zemaljskom blagu i bogatstvima - prim. prev.) a istovremeno pokušava da ubedi sebe kako ispoveda jednoboštvo. Moralni raspad je pogodio mnogobrojne religije, pri čemu se izrazito upadljivo ispoljava u sektama. Ovaj sasvim logičan proces dostiže tako velike razmere da se može prevazići jedino ako se savremeni čovek potpuno promeni na unutrašnjem planu. Ljubav prema Bogu ne treba da postane luksuz, već nasušna potreba i uslov opstanka. A za to je potrebno bezuslovno poštovanje osnovnih zapovesti.

Nekada je čovek bio životinja, a zatim je postao homo sapiens - biće koje misli. Sada je potrebno da se pojavi čovek koji voli i koji je moralan.

Preostalim vremenom svako raspolaže na svoj način. Jedni pokušavaju da odbrane svoje zablude tako što traže krivce u drugima, dok drugi počinju da se menjaju polako otkrivajući istinu. Meni se čini da je takvih sve više. Čestitam вам.

* * *

Želim da Vam kažem da ste ponekad protivrečni i dajete pogrešna politička objašnjenja...

Na jednom od svojih nastupa rekli ste da ceo zapad, pa čak i ceo svet živi po američkom modelu...

To je absurdno. Navešću Vam jedan primer. Pre nekoliko godina u Italiji (prema Vašoj logici - zapadnoj zemlji) u „Vestima“ je objavljeno kako je jedna devojka (od devetnaest godina) u podrumu vezala tročlanu porodicu i iživljavala se nad njima (roditelji i osmogodišnji sin). Zatim je roditelje ubila, a nakon toga silovala i mučila dečaka. Njega je na kraju takođe ubila... Nakon što je ova gnusna priča dospela u novine, ona je u zatvoru dobila nekoliko desetina hiljada pisama s bračnom ponudom. Čak su joj oženjeni i pristojni muškarci izjavljivali ljubav iako nije bila naročito lepa.

Druga priča o Italiji: kada su uhapsili jednog mafijaša, maloletni mladići su na svim italijanskim internet sajтовима isticali kako im ga je žao i izjavljivali da ukoliko on umre, njihov život više neće imati smisla!

Navešću Vam još jednu priču: nedavno je u „Vestima“ preneto da je Berlusconi spavao s prostitutkama i plaćao im za usluge. Šta sve nije radio (Obamu je nazivao robom, crncem, a nemačke političare raznoraznim pogrdnim imenima), ali i pored svega toga njega podržava oko 70% Italijana!

Ove priče navodim s razlogom jer ni u jednoj zapadnoj zemlji tako nešto nije moguće... U bilo kojoj zapadnoj zemlji bi takve, kao što je Berlusconi, odavno svrgnuli s vlasti ili bi ih strpali u zatvor...

U Italiji se klanjanju kriminalcima, dok je u Americi, tokom cele njene istorije, uvek bilo suprotno: što se kriminalac surovije kažnjavao, time je predsednik bio slavniji... U SAD se nikada nisu klanjali kriminalcima kao što su se u Italiji klanjali pomenutoj devojci! Uvek su zahtevali da se zatvorenici što strože kazne! Stepen surovosti kažnjavanja dostigao je takve razmere da je čak i jedan četrnaestogodišnji dečak (koji je iz nehata ubio svoju sestruru) osuđen na 40 godina zatvora! Ako bi američki predsednik spavao s prostitutkama, a na TV-u se time ponosili, odmah bi ga razrešili dužnosti jer se takvi pojedinci tamo nikada nisu poštivali.

Uopšte niste u pravu... Model Italije nije američki model! I u nekim drugim zapadnim zemljama takođe se ne podudara sve sa Amerikom, kako ste naveli! Postoje zemlje koje imaju svoj individualni put! Put Italije se uopšte ne podudara sa Amerikom (osim ekonomije)!

Međutim, slažem se s Vama po pitanju drugih stvari - recimo da je Afrika danas verovatno moralnija od Zapada i Rusije... Navešću jedan primer: ne okreće se samo društvo muslimanskih afričkih zemalja protiv homoseksualaca i kažnjava ih zbog toga, već sam pročitao da ih vrlo surovo kažnjavaju i u Ugandi, Kamerunu i Nigeriji!

Za početak, o Italiji. Normalnoj osobi ove činjenice mogu da izgledaju čudno. S druge strane, postoji određena zakonomernost kako u postupcima običnih ljudi tako i u izjavama i postupcima političara. Tu zakonomernost je samo potrebno rasvetliti.

Razmislimo, pre svega, po čemu se razlikuju idolopoklonik i monoteista. Za prvog su smisao i cilj života - blagostanje. Za njega su najvažniji - novac, moć i sigurna budućnost. Vređajući i ponižavajući nekoga, on postaje istinski radostan, jer to podiže njegov status i demonstrira njegovu silu. Idolopoklonik živi u skladu sa zakonom sile: u pravu je onaj koji je jači. To je zakon prvobitne zajednice. Sila mora biti nemilosrdna, jer tada izaziva veći strah i poštovanje. Saosećajnost, oprاشtanje, spremnost na kompromis, paganin doživljava kao slabost i kukavičluk. On poštuje isključivo silu; okrutnost ga primorava da padne ničice i da se klanja pred snagom.

Za monoteistu su osnovni ciljevi: ljubav, duša i moral. Zbog toga je on srećan kada vaspitava drugog, kada mu pomaže da oseti ljubav, prevaziđe životinjsku uslovljenost od sile i zadovoljstava.

Savremeni svet je sve udaljeniji od jednoboštva. Ljudi se nesvesno klanjaju snazi i okrutnosti. Idolopoklonik se klanja seksu kao jednom od najvećih zadovoljstava. Televizija neprestano promoviše seks i nasilje, pri čemu uništava jednoboštvo u duši dece i od njih stvara buduće idolopoklonike za koje je vrhovni bog - zadovoljstvo, vlast, novac i sila. Tako da je, nažalost, ponašanje Italijana razumljiva pojava.

Sada o Americi. To što je devetnaestogodišnja devojka učinila jednoj porodici, Sjedinjene Države su učinile milionima građana drugih zemalja - kada su napalmom spaljivali ljudi u Vijetnamu i Iraku, kada su koristili otrovne supstancije zbog kojih i dan danas vijetnamske žene rađaju nakaze.

Za jednobošca je moral od najveće važnosti, a za idolopoklonika je to sila. Nažalost, Amerika više od pola veka demonstrira silu, zaboravivši na moral. Međutim, nakon uništenja kula bliznakinja u Njujorku, dobili su priliku da slične metode primenjuju i na sopstvenom narodu.

Spolja uljudna Amerika u suštini već odavno propoveda kult snage i seksa, samo što proces propadanja i degradacije u paganstvo izgleda drugačije u svakoj zemlji.

U Rusiji se to na primer ispoljilo kao slabljenje države poslednjih dvadeset godina. U nemoćnoj, paralisanoj državi, nemoguće je pobediti korupciju. Ruska korupcija dovodi ne samo do raspada države, već, što je najopasnije - i do moralnog propadanja celokupnog društva. Neophodno

je da država bude jaka, ali njena snaga ne bi trebalo da bude dželatova sekira, već hirurški skalpel.

Slaba država ne može dugo da preživi. Nemoralna država ne može da bude jaka. Današnja civilizacija ulazi u period Sodome i Gomore.

Videćemo u kojoj meri će se budućnost podudariti s biblijskom pričom.

* * *

Imam 25 godina i u poslednjih devet meseci sam veoma zaokupljen ezoterijom i religijom, sa kojih sam postepeno prešao na Vaše knjige. Od tog trenutka se u mom životu sve promenilo. Ozbiljno sam se razboleo, ali lekari nisu mogli da mi pomognu, isto kao što nisu mogli ni da mi postave dijagnozu. Bolestan sam i još uvek se lečim, ali sada bar znam uzrok - dijagnozu sam samom sebi postavio: holecistitis.

Osim toga, otpušten sam s posla, gde sam bio vrlo cenjen. Uz sve to sam jako omršavio, a budući da sam se donedavno bavio dizanjem tegova, to je za mene bio ozbiljan udarac.

Nakon duboke depresije, uzrokovane onim što se mi dešavalo, počeo sam da shvatam da je sve to za moje dobro. Na kraju sam odlučio da se oženim i imam decu sa svojom dugogodišnjom partnerkom. Pomirio sam se s bratom, s kojim sam bio u svađi tri godine, a živeli smo u istom stanu; takođe sam se pomirio i s rođacima. Čini mi se da polako uviđam svoje grehe i vezanosti. Zahvaljujući tome prestao sam da se plašim okoline; sad se u ovom svetu osećam kao kod svoje kuće, a ne u gostima. I to je vredelo mojih patnji.

Vaše knjige čitam s velikim oprezom, dozirano, po 25-50 strana svakog trećeg dana, jer mi se u suprotnom pogoršava zdravstveno stanje i počinjem da gubim kontakt sa spoljašnjim svetom.

Hvala Vam puno, nastaviću da ih čitam.

Razboleli ste se jer je kod vas otpočeo proces prevazilaženja gordosti. Jetra je povezana s budućnošću. Ukoliko se uniženje budućnosti ne prihvati, to uzrokuje probleme s jetrom. Lekari nisu mogli vam da postave dijagnozu i da vas izleče zato što se bolest razvijala na energetskom planu. Kada se proces sporo odvija, dolazi do organskih

promena i tada je lekarima lakše da postave dijagnozu i prepišu terapiju. Ukoliko se, pak, procesi odvijaju brzo, strada samo funkcija organa. Bolest je prisutna, ali još uvek ne postoji njeni spoljašnji znaci. Obolelo je polje, aura oko organa, a sam organ još uvek je zdrav.

Živeli ste vođeni podsvesnom težnjom ka blagostanju, prožeti osećajem samovrednosti, s planovima za svetu budućnost. Napredak na poslu predstavlja obezbeđivanje budućnosti, a dizanje tegova jačanje samopoštovanja. Takve težnje su potpuno normalne za svaku osobu ukoliko se ne postave na prvo mesto i ne postanu same sebi cilj. Ako su, pak, od ključne važnosti, onda to vodi ka degradaciji duše i, u suštini - do uništenja sopstvene budućnosti.

Pročitali ste knjige i vaša duša je počela da oživljava, pri čemu je automatski došlo do ograničenja gordosti. U depresiju ste zapali zato što niste bili spremni da se odreknete svog glavnog uporišta, tj. gordosti. Sve što radimo prilično dugo, u našoj podsvesti postaje pravilo ponašanja i mi se smatramo obaveznim da ga štitimo, kao da je sastavni deo našeg „ja“. Patološki proces se pretvara u funkciju i ta funkcija teži da preživi i da se razvija. Svaka patologija se ponaša kao živo biće i na početku se njeno prevazilaženje čini kao težak i gotovo nemoguć poduhvat. Ali kada shvatite šta je pravi smisao života, tada se tegoban i radostan proces spasenja duše osnažuje i razvija.

Smanjila vam se gordost, što znači da se uvećala ljubav. Zbog toga vam je daleko lakše da pronađete zajednički jezik sa svojim rođacima. I potpuno je razumljivo što je iščezao strah, koji je povezan s velikom gordošću.

To što čitate knjige dozirano je ispravno. Umeće ljubavi je ipak fiziologija, a promene postepeno nastupaju.

* * *

Obraćam Vam se s jednom veoma velikom molbom: pomozite mi da shvatim šta se dešava.

Problem je u tome što sam pre godinu i po dana rodila dete čiji je otac homoseksualac. Danas mi on malo pomaže u vaspitavanju deteta, ali mi je i objasnio da među nama ničeg ne može da bude jer se on plaši da mi neće biti veran, s obzirom na to da ga više privlače muškarci.

Pokušavam da ga razumem, pri čemu ništa ne tražim od njega, ali me svejedno nešto ka njemu privlači. Želim da mu pomognem jer pati zbog svoje pogrešne orijentacije. Međutim, on ni najmanje ne želi da prihvati činjenicu da njegova sklonost predstavlja greh, s obzirom na to da živimo u Engleskoj i da ovde ima mnogo homoseksualaca, te da su istopolni brakovi dozvoljeni kako od strane zakona tako i od strane crkve.

Više od šest godina on živi s muškarcem koji ga materijalno obezbeđuje ali ga istovremeno još više kvari: stalnim putovanjima u inostranstvo, poklonima, gej klubovima, lakin drogama, ekstazijem i susretima sa eskort dečacima iz agencija za pružanje seksualnih usluga. Osim toga, njegov partner je sve vreme inficiran HIV-om! Kako je moguće da se otac mog deteta još uvek nije zarazio?

Šta da radim? Molim Vas, pomozite mi. Shvatam da je problem i u meni, ali istovremeno ne razumem kako treba da se molim, nad kojom vezanošću treba da radim? Koju knjigu treba da pročitam? Mogu li da se molim i za oca svog sina? Duboko iznutra osećam da mi je on sudbinski predodređen, a tako su mi rekle i dve vidovnjakinje.

Recite mi, šta će se dogoditi sa zemljom kao što je Engleska, u kojoj je razvrat zakonski zaštićen? Iskreno, plašim se da u ovoj zemlji vaspitavam svog sina. Molim Vas, pomozite mi! U užasnoj sam depresiji zbog toga! Plašim se i za sina - da li će poštovati svog oca? A najviše čega se plašim je da i moj sin ne postane „homić“.

U principu, uvek sam se zdravo odnosila prema gejevima, ali kada se to meni dogodilo, počela sam homoseksualnost da mrzim iz dna duše. Osećam gađenje, povređena sam, želela bih da dignem ruke od svega i da ne komuniciram s njim, da od njega izolujem dete, ali mi nešto istovremeno govori da mu moram pomoći.

Besmisleno je i štetno mrzeti homoseksualce. To su duševno obolele osobe. Homoseksualnost je pre svega bolest duše, bolest osećanja. Homoseksualnost, kao tendencija, može da se pojačava ili smanjuje u zavisnosti od toga šta je za čoveka važnije - ljubav ili užitak.

Da li ste se zapitali zašto zapadno društvo propoveda toleranciju prema seksualnim perverzijama? Odgovor je daleko jednostavniji nego što mislimo: samo društvo stvara takve osobe. Slabljenje monoteizma,

razaranje duše zarad sigurnosti i blagostanja neminovno uzrokuju najraznovrsnije izopačenosti. Štiteći i braneći homoseksualce, potrošačko društvo štiti sebe, svoju sklonost da kao osnovne vrednosti postavi novac, blagostanje i zadovoljstvo. Potpuno je razumljivo prepostaviti da će se u bližoj budućnosti ovaj trend pojačavati. Država i društvo iz sve snage podržavaju pristojnost na spoljašnjem nivou, ne obraćajući pažnju na moralni raspad svojih članova. Materijalističkom društvu je najvažnije da pruži telu blagostanje i sigurnost, čak i na štetu duše. S tim ciljem, krivični i građanski zakoni će raditi besprekorno, sve više pritom uništavajući moralne zakone.

Preostaje pitanje: šta da činite ako ste prinuđeni da živate u takvoj sredini? Osoba koja se zimi, usred snežne oluje, zatekne u šumi sagradiće kolibu da bi preživela i u njoj će založiti vatru. Isto tako i vi, kada živate u negativnom okruženju, treba da vodite računa o svojoj duši. Vatra je ljubav, a koliba je moral. Što je topliji i prostraniji vaš dom, veća je verovatnoća da će vam se muž i sin naseliti u njemu zato što će osetiti da im preti smrt u hladnom i otvorenom prostoru. Stoga, ne brinite za njih, nego spasavajte svoju dušu. Odbacite uvređenosti, zamerke i strahove. Vaša energija treba da se pretvara u ljubav, a ne u zamerke i nezadovoljstvo.

Ćerka jednog mog prijatelja živi u Nemačkoj. U početku je veoma patila zbog nedostatka društva. Pritom, nije bio problem u jeziku, jer ona savršeno govori nemački. Stvar je u tome što druženje zahteva veliki uzajamni utrošak energije i to je svojevrsna umetnost. Suština druženja se sastoji u potrebi da volimo i pomažemo drugima. Bez vežbe atrofiraju ne samo mišići, već i umeće komuniciranja. Mnogi Nemci su se odvikli od toga.

U početku je ona bila uznemirena i prepuna zamerki prema okruženju. Zbog toga joj je u duši postajalo sve teže. Međutim, jednom joj se pružila prilika da im pokaže kako se kuva ukrajinski boršč, a potom ih je postepeno učila da se druže. Polako su postizali uspeh i počeli da osećaju zadovoljstvo...

Ljudi žele da budu srećni, ali to ne polazi za rukom svima. U dubini duše niko i nikada ne može da izgubi ljubav, jer smo na unutrašnjem planu u dodiru sa istinom. To se ispoljava kao vera, savest, saosećajnost. Čovek može da oseti kako mu duša umire, ali kada ubedi sebe u to da su

telo, novac i blagostanje najvažniji, tada počinje da ignoriše, a uskoro i potpuno prestaje da primećuje kako mu duša vene i kako se gasi. Na kraju postaje nesposoban za komunikaciju, druženje, ljubav i veru.

Postoje osobe koje imaju grbu na telu, a postoje i one koje imaju grbu na dušu. Njih je beznadežno, pa čak i štetno osuđivati, već im treba pomoći. Kako se može pomoći homoseksualcu? Ako ga lišimo zadovoljstva, novca i blagostanja, njegova duša može da se otvorи за ljubav i veru. Jer homoseksualnost je posledica poklonstva uživanju i često je čoveku lakše da umre nego da se odrekne naslade. Naviknutost na nasladu postaje narkotik. Zato, brinite pre svega o svojoj duši i molite se za svog sina. Tada sudsudina može da pomogne vašem mužu i čitavoj okolini, uključujući i prinudne aspekte čišćenja duše.

Po pitanju Engleske se može reći sledeće: u Sodomi i Gomori ljudi nisu želeli dobrovoljno da se odreknu uživanja, nije im pošlo za rukom da ljubav i moral postave na prvo mesto. Uzgred, Sodoma i Gomora su se nalazili u području današnjeg Mrtvog mora. To je, možda, bilo najsrećnije, najbogatije i najlepše mesto na teritoriji drevnog Izraela. Težnja ka blagostanju je bacila senku na ljubav, veru i moral, a kada je moralni raspad dostigao kritičnu tačku, uključio se prisilni mehanizam spasenja duše.

Današnja Engleska je najznačajniji svetski finansijski centar. Svaki kriminalac, ako prenese kapital u Englesku, može тамо mirno da živi. Vrlo bogata i prosperitetna zemlja...

* * *

Zbog promena koje su se dogodile mojim najbližima i meni, poželeo sam da napišem o svom iskustvu s Vašim sistemom.

Moja majka je celog života patila od vrlo jakih migrena koje joj nisu dopuštale da normalno živi. Isprobala je razne vrste tehnika, lečila se kod lekara svih branši, ali ništa joj nije pomagalo. Vrlo dugo nije bila u radnom odnosu već se bavila domaćinskim poslovima, jer mi je otac u to vreme jako lepo zarađivao. On je tipičan radoholičar; za njega je rad bio osnovni životni prioritet. Smatrao je da ukoliko on obezbeđuje porodicu i daje dosta novca u kuću, na taj način se njegovo učešće u porodičnim poslovima završava. Odnosi između oca i majke su bili prilično hladni i

zato svađe nisu bile česte, jer im nije bilo preterano stalo jedno do drugog.

I, jednom prilikom, ne znam kako, u ruke moje majke je dospela Vaša knjiga. Sećam se tog trenutka i majke koja je sve vreme držala u rukama tu knjigu. Vaše ideje su je prožele i ona je počela intenzivno da radi na sebi. Mnogo puta ih je iščitala i gledala video-materijal (jednom prilikom je čak prisustvovala i seminaru). Mogu da konstatujem činjenicu da su se, posle rada na sebi, njene glavobolje u velikoj meri smanjile, i, na kraju, potpuno nestale. Od tog trenutka su kod nje otpočele promene. Ne mogu da kažem kakve su bile unutrašnje, ali spoljašnje su bile očigledne. Naime, ona je pronašla opravdanje i, krišom od oca, počela da se viđa sa oženjenim muškarcem (živeo je na spratu niže). U tom periodu se veoma otuđila od nas, ni sa kim nije komunicirala, samo je ponekad nestajala ne govoreći nam ništa. S obzirom na to da ona uopšte nije umela da laže, otac i ja smo posumnjali da nešto nije u redu.

Usput, baš u to vreme su očevi poslovi počeli da propadaju. U firmi, u koju je uložio celu dušu i jako puno truda, više nije mogao da radi iz raznoraznih razloga. Povrh svega, i pored predanosti poslu, s njim su veoma grubo i nepravedno postupili (s njegove tačke gledišta).

Jednog dana je pratilo suprugu i otkrio da se viđa s drugim muškarcem. Tad se sve okrenulo naglavačke. Molio ju je da se predomisli, uveravao je da će joj oprostiti i da će sve biti kao pre. Ali ona nije želela da bude „kao pre“. Svima je ponavljala da tako više ne može i da joj je muž bio neveran (koliko sam shvatio, on je nju zaista prevario, ali joj je to poslužilo samo kao izgovor). Pritom je neprestano ponavljala da treba raditi ono što nam srce zapoveda, tj. pratiti ljubav. Kao posledica svih tih stresnih situacija, koje su se slile u jedno, mom ocu je za nekoliko dana opala kosa i on je potpuno očelavio. I pored dugotrajnih ubedivanja da mu se žena urazumi i vrati, oni su se ipak razveli.

Otac mi je veoma teško proživljavao ovu situaciju i da bi ublažio bol viđao se s raznim ženama. Iznajmio je stan i otišao da živi s jednom od njih, dok je majka nastavila da se viđa sa onim muškarcem. U takvim peripetijama je prošlo tri godine. Vremenom, majka je prestala da se viđa s komšijom, a otac je izgubio interesovanje za pomenutu ženu. Na kraju su počeli međusobno da komuniciraju, isprva hladno, a zatim sve

duševnije (čak prisnije nego kada smo živeli zajedno). Majka se prema njemu ophodila s više topline, a i on je opet počeo da joj se približava. Družili su se sve više i razgovarali o duhovnim temama, o tome šta im je smetalo u zajedničkom životu, a šta bi sad promenili. Kao rezultat svega toga, moji roditelji su danas, hvala Bogu, ponovo zajedno. Sada su njihovi odnosi potpuno drugačiji i mislim da su zaista srećni jedno s drugim.

Otac je od tada na sve moguće načine pokušavao da unapredi svoj posao. Trudio se, ali nije bilo nikakvih naročitih rezultata. To ga veoma mnogo tišti, jer ne vidi opipljive rezultate svog rada (pod tim podrazumeva samo materijalni aspekt). Veoma voli svoj posao, ali je u ovim teškim vremenima potpuno uranjao u njega ne bi li se distancirao od svih problema. Majka s njim radi na prevazilaženju tog stanja.

Sada malo o meni. U početku nisam ozbiljno doživljavao Vaše učenje, čak sam se na određeni način agresivno i ironično izjašnjavao na tu temu. Ali, preživevši sve to što se dogodilo, i promislivši, ipak sam počeo da čitam Vašu knjigu (priznajem: samo iz interesa). I u meni je nešto počelo da se lomi, nešto mi je govorilo da je to možda put ka istini. Proniknuo sam u Vaš sistem i trudio se da radim na sebi. Preispitao sam svoj odnos prema prošlosti i budućnosti, pokušavao da promenim svoj pogled na život.

Bilo je leto i imao sam dovoljno slobodnog vremena, pa sam intenzivno radio na sebi, istrajno savladavajući Vaše materijale. A zatim, iz čista mira, na licu su mi se pojatile crvene tačkice, a sutradan sam u potpunosti bio prekriven boginjavim ospama. Do tada sam u određenoj meri već izgradio novi stav prema takvim situacijama - ali samo teoretski, dok u praksi nisam imao prilike da ga proverim. I takav trenutak se dogodio - svrab je bio vrlo jak, tri dana nisam mogao da zatvorim oči, niti da se smirim. Tada, iako mi je bilo teško jer nisam bio naviknut, ponavljaо sam i uveravao sebe da se sve dešava s Božjom voljom, da je to moje pročišćenje, i da je najvažnije - da s ljubavlju i dobrodošnošću prođem kroz stresne situacije.

Kada je bolest popustila, osetio sam kao da sam nešto savladao u sebi, da sam preskočio neku prepreku. Iako su mi na licu ostali duboki ožiljci, osećao sam da je sva prljavština koju sam prikupio prethodnih

godina, izašla kroz te beginje. Zatim, posle nekoliko nedelja, kada je sve prošlo i trag zeljone je izbledeo (ruski antiseptik na bazi alkohola, intenzivno zelene boje - prim. prev.), otišao sam na košarku, ali sam prilikom skoka pao i istegnuo ligament levog kolena. Isprva sam mislio da sam slomio nogu, ali sam se trudio da pravilno prođem kroz situaciju. Na licu mesta pokušali su da mi nekako pomognu i isprave nogu, ali i pored toga nisam mogao normalno da hodam (skakao sam na jednoj nozi). Još uvek osećam bol u kolenu i pomalo hramljem. U glavi mi se stalno vrte misli: koliko li sam toga nagomilao? Čak sam i potomke uspeo da opteretim. Sad sve to treba raspetljati.

Imam još jedan problem, a to je moj odnos s rođenom sestrom. Još od detinjstva nismo mogli normalno da komuniciramo; stalno smo se svađali i nekako se nečovečno ophodili jedno prema drugom. U dubini duše sam osećao da je to pogrešno i da tako ne sme da bude, ali mi nešto nije dozvoljavalo da se promenim.

Bolujem od varikokele levog testisa i imam cistu na desnom testisu. Varikokele su mi operisali, ali bez ikakvog rezultata. Osećam da su sve ove bolesti direktno povezane s mojim odnosom prema sestri i, uopšte, ženskom polu. Zbog toga i ne želim da operišem cistu. Trudim se da se promenim na unutrašnjem planu.

Danas, nakon određenog vremena, kada sam pročitao sve Vaše knjige i odgledao video-materijale, mnogo toga mi je jasnije i na mnogo toga gledam iz potpuno drugačije perspektive. Konačno shvatam zbog čega mi se sve to dogodilo.

Želim da Vam se zahvalim, Sergeju Nikolajeviću, jer ste meni i mojim najbližima otvorili put koji vodi ka Ljubavi i Bogu.

P.S. Oprostite ukoliko je pismo razvučeno, samo sam želeo maksimalno detaljno da opišem ono što mi se dogodilo, zato što smatram da ovo iskustvo može biti još nekome od koristi.

Zašto vam se lice nakon čitanja mojih knjiga prekrilo osipom, a posle izvesnog vremena je došlo i do povrede ligamenta levog kolena? I bez dijagnostike se može zaključiti sledeće: lice je povezano s budućnošću, a koleno, slepo crevo, pupak i ključna kost sa decom. Vaši roditelji nisu ispoljavali topla osećanja jedno prema drugom, i njihova

duša je neosetno venula i umirala. Deca, unuci i praunuci su bili životno neodrživi.

Nakon čitanja mojih knjiga kod vaše majke se pojavila ljubav u duši. Spasenje duše se dešava kroz patnje, i ono što se dogodilo s vašim roditeljima, omogućilo im je da načine korak od blagostanja i sigurnosti - ka ljubavi i veri. Tako je pokrenuto i spasavanje potomstva od degeneracije.

Vaš agresivan i ironičan odnos prema mojim knjigama je bila odbrambena reakcija. To je bio kraj ratovanja s gordošću, budućnošću, blagostanjem i sigurnošću.

Dete podsvesno oponaša emocije i pogled na život svojih roditelja, i kada je kod vaše majke došlo do tegobnog preokreta s ciljem oživljavanja duše, vi ste mogli da osetite da je to ispravan put. Ali teret lične prošlosti vam je smetao da osetite ljubav i pomoći je došla kroz fizičko, duhovno i čulno uniženje.

Povreda levog kolena označava velike probleme koji su se akumulirali još u prošlosti. Problemi sa urogenitalnim sistemom označavaju nemogućnost da se prođe kroz bol i gubitke u ličnim odnosima. Ako je kod muškarca povišena gordost, bol koji mu pričini žena može da bude nepodnošljiv, a često se, radi preživljavanja, uključuje i mehanizam degradacije. Osoba može da se preusmeri isključivo na sticanje materijalnog bogatstva, da postane cinična, ili da joj maksimalno ogrube osećanja. Da bi umanjila bol može početi da pije jer to takođe uništava suptilna osećanja i povećava prag bola. Ponekad se podsvesno uključuje i fizička degradacija. To su tumori, poremećaji funkcije organa, smanjenje potencije, fizički deformiteti i tako dalje. Onaj koji ne može da istrpi duševni bol patiće telesno, ili će, jednostavno, umreti.

Vaša majka nije želela da umre i nije dozvolila vama da umrete. I sada šanse za spasenje nemate samo vi, već i vaša deca i unuci.

Ako pogledamo događaje s tačke gledišta ljubavi i duše, sve što se dešavalо u vašoj porodici predstavlja veliku sreću. Ali ukoliko posmatramo stvari s pozicije tela i blagostanja, to je u celosti bila jedna nesrećna i neuspšna porodica pri čemu je bila ogorčena na Boga, tražila krivce i prema svima imala zamerke. Sve zavisi od tačke gledišta.

Sudeći po dopisu, vi posmatrate stvari iz perspektive duše, na čemu vam čestitam.

* * *

Imam 28 godina, pravoslavna sam hrišćanka i verujem u Boga.

Dogodilo mi se vrlo neshvatljivo iskustvo koje je predstavljalo iskušenje ne samo za mene, već i za moje najbliže. Dospela sam u psihijatrijsku bolnicu...

Moja svest je bila izmenjena: nije bilo halucinacija, nisam čula glasove, ali sam razmišljala o svetu, o tome kako je sazdan, o tome da je Bog genije, da je On istovremeno sve i ništa, da je ceo svet sazdao kružno, da ne postoji kraj niti početak, da je sve međusobno povezano i da će sve večno postojati jer svaki delić svemir oseća strah od onog drugog... Najslabiji deo svemira je čovek, u kome je usaćena želja da vlada i on je taj koji je narušio ravnotežu...celo čovečanstvo je u opasnosti i potrebno ga je spasiti.

Sećam se da sam putovala kružnom linijom metroa i obavljala ritual... zatvarala sam krug na Zemlji protiv mračnih sila... Zatim sam osetila manju gonjenja: mračne sile znaju za mene, prate me, žele da me spreče zato što sam ja nosilac znanja o svemiru koje ljudi ne smeju da saznaju...Verujem da sam u tom stanju mogla da se bacim i pod voz.

Na poslu su kolege primetile moje stanje, pa su pozvali lekare, kao i moju najbolju prijateljicu. Ali meni se činilo da su svi izdajnici, da je svuda oko mene prisutna jedna velika zavera. Pretvarala sam se da nikoga ne prepoznajem...Pozvali su psihijatrijsku bolnicu i tamo su me smestili. Usledile su dve nedelje noćnih mora, psihotropnih supstanci...Neću moći da imam decu u naredne dve godine. Izgubila sam veoma dobar, odlično plaćen i odgovoran posao rukovodioca. Moja majka me je spasila - odvela me je kod sebe na pola godine.

Prošlo je deset meseci, vratila sam se u Moskvu i pronašla novi posao. Prijatelji su upoznati sa svim što mi se dogodilo, ali su nastavili da se druže sa mnjom, pretvarajući se da se ništa strašno nije desilo i da je to bio samo - nervni slom.

Oduvek sam želela da doživim pravu ljubav... Nikad nisam imala duge veze, jer mi je posao uvek bio na prvom mestu, a, osim toga - želela sam isključivo pravu ljubav. Mislim da mi je Bog poslao ovo iskušenje da bih je osetila. Ne postoji ništa snažnije od ljubavi majke prema detetu.

Imala sam dobrog prijatelja koji je sebe nazivao „Radnikom svetlosti“. Govorio je da odrađujem karmu svoje bake koja je želela smrt mužu zato što ju je fizički zlostavljao... Prijatelj mi je davao molitve koje treba da čitam i učio me je kako da budem zahvalna za sve složenije situacije i ono što mi se dešava u životu. „Gospode, hvala Ti za sve što se dešava meni i oko mene; sve prihvatom kao pročišćenje duše od agresivnosti i uznemirenosti. Molim Te, dopusti da svi strahovi, uvrede, nezadovoljstva sudbinom i Bogom iščeznu iz moje duše i duše mojih potomaka“.

Moj prijatelj je umro 14. marta ove godine... Više ne mogu da se posavetujem s njim... Poslednje što mi je napisao bilo je da je moja sudbina da pomažem ljudima, kako je i on činio. Ali ja sam pokušavala da im pomognem, borila sam se za celo čovečanstvo... a završila sam u ludnici.

Jedino što sada želim je da volim i budem voljena, da upoznam dobrog čoveka i zaboravim na svoje muke. Bila sam Bog tri dana... Videla sam kako je svet predivan; branila sam taj svet... Ali, znate, biti Bog znači - žrtvovati se... Ne bih želela da budem još jednom žrtva... U bolnici sam videla ljude koji su tamo dovedeni šesti ili sedmi put... Želela bih da znam da li će mi se to ponoviti meni i kako da ga izbegnem.

S poštovanjem, hrišćanka.

Čovečanstvo se nesumnjivo nalazi u opasnosti, ali ga ne treba spasavati. Treba mu pomoći da se spasi.

Ako je neko nemoralno i podlo postupio, odnosno izdao ljubav zbog materijalnih i duhovnih vrednosti, zbog takvog postupka će platiti po zasluzi. Ono zbog čega se odrekнемo ljubavi, moramo izgubiti. Lopov mora biti opljačkan - ili on sam, ili njegova deca i unuci. A onaj ko izbavi drugoga od kazne, doprinoseći njegovom razvratu, zbog čega će biti kažnjen.

Ako čovek nemoralno postupi prema Bogu, ako se odriče vere i ljubavi, obično mu se nakon toga dešavaju bolesti i nesreće. A onaj koji takvu osobu izbavi od bolesti, podlo će postupiti prema Bogu zbog čega će takođe biti kažnjen.

Čovečanstvo je, zaokupljeno interesima tela, duha i životinjskim, kao i ljudskim delovima duše, neosetno izgubilo ljubav, veru i moral. Ono što se danas dešava sasvim je prirodno. Međutim, ako prognamo jednog demona, doći će ih sedam puta više.

Vaš prijatelj nije slučajno preminuo. Duše drugih ljudi se ne mogu mehanički pročišćavati. Pravu pomoć možemo da im pružimo samo pročišćenjem sopstvene duše. Ako naučimo druge da vole, da se žrtvuju i odriču - to je pomoć koja ih neće iskvariti. Patnja obično nastupa kao cena za počinjene grehe i borba s njom samo umnožava greh. Mnogi se bore s grehom i gube, zato što osnovnim načinom borbe smatraju samobičevanje, samoograničavanje i samozanemarivanje.

S obzirom na to da je suština greha u gubitku ljubavi i jedinstva s Bogom, onda je osnovno sredstvo borbe s grehom - ljubav, a tek potom slede ograničavanja, post i odricanja. Upravo iz tog razloga Hristovi učenici nisu postili.

Želja da se unište sile zla, obavljanje rituala s tom svrhom predstavlja paganizam, idolopoklonstvo. Gubitak ljubavi i vere pretvara dobro u zlo i nikakva borba sa zlom niti rituali neće pomoći ukoliko u duši oslabe ljubav i vera.

U stvari, ono što vam se dogodilo je spasenje koje je zaustavilo opasnu zabludu. Fašizam je već pokušavao da podeli ljude na „čiste“ i „nečiste“, a zatim se dosledno borio protiv „nečistih“. Međutim, na nivou duše svi smo mi jedno, a mržnja prema drugome zasigurno se pretvara u mržnju prema sebi i vodi ka samouništenju.

Ukoliko se nazivate hrišćankom, za početak pokušajte da prevaziđete idolopoklonika u sebi. Hristove reči: „Ljubite neprijatelje svoje“ i „Ljubi bližnjega svoga kao samog sebe“ još jednom dokazuju jedinstvo svih ljudi na Zemlji. Dakle, nije potrebno boriti se sa zlom, već ga treba preobraćati u dobro. Ljude ne treba osuđivati, već ih treba vaspitavati. Ljude ne treba spasavati, već im treba pomoći da se spasu.

* * *

Koliko samo Vaša istraživanja pomažu u životu! Moj muž i ja smo pre tri godine počeli da ih proučavamo i odmah smo shvatili da govorite o onome što duša oduvek zna i oseća, ali to nije mogla da formuliše.

Za Vaša istraživanja smo saznali nakon smrte opasnosti koja se dogodila mom mužu. Uvek je bio zdrav, a onda je odjednom dospeo u bolnicu zato što nije moglo da mu se zaustavi krvarenje iz nosa. Razlog je bio u povišenom krvnom pritisku i nivou šećera koji je prekoračio sve granice. Zbog toga je počeo da prima insulin. Dijagnoza je bila: dijabetes i hipertenzija. Počeli smo da proučavamo Vaše knjige i video-materijale, i, kao rezultat toga, dijabetes je nestao bez traga. Lekari su bili šokirani, nisu verovali da se on sam skinuo sa insulina! Visok krvni pritisak se nije izgubio, ali i to je dobro jer nas podstiče da radimo - ne dopušta nam da se opustimo.

Uporedo s tim, u našem životu se raspalo sve što je moglo da se raspadne: uložili smo novac u posao, ali nas je prevario prijatelj (zadržao ga je za sebe); svi prijatelji su odbili da pomognu mom mužu. Novca ponekad nismo imali ni za hleb, a izvršitelji su nam zaplenili svu imovinu. Pride tome, i mi smo zbog te situacije doveli u nepriliku mnogo prijatelja i rođaka jer smo uzajmljivali novac od njih! Ovakva situacija traje već tri godine i ne pomera se ni na jednu stranu: niti su nam zasad bilo šta oduzeli, iako smo spremni da im damo, niti smo bilo šta dobili.

Međutim, shvatili smo da nas ne „protresaju“ tek tako. Očekivali smo dete! Prošli smo kroz lečenje trihomonijaze, koja je nestala čim sam zatrudnela. Rodila sam zdravu čerku, a prilikom porođaja sam se molila i učinilo mi se da bol i nije bio tako jak. Samo vera i ljubav spasavaju.

Ipak, preostao nam je još jedan problem: moj muž je postao zavisnik od gledanja porno filmova na internetu. On shvata da je to štetno, ali ne može s tim da se izbori. S druge strane, shvatam da je uzrok u meni, ali ne mogu da gledam kako on uništava svoju dušu. Spremna sam da prihvatom čak i njegovo neverstvo, ali te filmove ne mogu! Radim predano na svom poboljšanju, no dogodi se da nastavim po starom zato što sam veoma vezana za muža i plašim se da ću izgubiti njegovo telo budući da je stariji od mene 25 godina.

U principu, primetili smo sledeću tendenciju: veoma je teško raditi na sebi kada je sve u najboljem redu. Ono što nas tera da radimo na sebi

može biti jedino precizan udarac s Višeg plana. A možda ćemo ga dobiti od Vas, da ga ne čekamo odozgo?

I još jedno pitanje: kada sve što se dešava prihvatom kao Božju volju, i volim Njegovu volju, tada, čak i u najtežim krizama, nema više bola. Ali čovek mora da prođe kroz bol, jer bi ispalo da je život samo bure meda? Ili to i jeste prolazak kroz bol?

Nadam se da će Vam naše iskustvo biti od koristi.

Prvo o bolu. On se pojavljuje samo onda kad je duša vezana za ovaj svet. Što jasnije uviđamo Božju volju, što smo istrajniji u tome da nam cilj bude jedinstvo s Bogom, time se lakše i bezbolnije u nama odvija proces prevazilaženja vezanosti. Umesto bolnog odvajanja od vezanosti nastupa nežno uklanjanje slojeva, a nakon toga - poletnost. Zbog toga će moj izraz „Čovek mora da prolazi kroz bol“ vremenom verovatno postati: „Ljudska duša mora da se uzdigne nad svim vezanostima“. Sportista takođe oseća bol u mišićima, ali ga on prihvata s radošću, kao jedan od faktora razvoja - i tad, u suštini, to prestaje da bude bol.

Što se tiče dijabetesa, sećam se tužne priče jednog mog poznanika. Bolovao je od teškog oblika dijabetesa. On je inače bio veoma inteligentan, jake volje i, po svemu uzev, izuzetan muškarac. Završio je dva fakulteta i predavao je u inostranstvu. Čim je zakazao kod mene konsultaciju, šećer u krvi mu se snizio do te mere da je pao i izgubio svest. Zašto se to dogodilo? Podsvesna vezanost se smanjila usled čega mu je proradio pankreas. Ali bez obzira na konsultaciju i čitanje mojih knjiga, njegova situacija se nije menjala, diabetes nije prolazio.

Tu bolest sam oduvek definisao kao nepodnošljivu ljubomoru, poklonstvo voljenoj osobi te sam mu savetovao da radi baš u tom pravcu. Ali rezultati su iz nekog razloga izostali. Očigledno je postojao i skriveni uzrok. Primetio sam da se karakter tog čoveka nije promenio. On je bio veoma savestan, cepidlaka i pedantan, sa očigledno previsokim nivoom gordosti, što je bilo golim okom vidljivo. O ljudima je vrlo strogo studio.

Pokušao sam da saznam više o njegovoj majci. Razvela se od muža, imala je vrlo okrutan karakter i bila gotovo bez ijedne prijateljice: ako joj nešto nije bilo po volji - odmah je prekidala odnose. Saznao sam i kako se pojavio dijabetes kod mog klijenta. Kada je imao dvanaest godina, majka ga je poslala u školu za talente, da bi studiozno izučio pojedine predmete. Bio je pod povišenim intelektualnim i mentalnim pritiskom i nekoliko meseci nakon početka školovanja otkriven mu je dijabetes.

Sve ovo je bilo u suprotnosti s mojim istraživanjima. Očigledan ponos, strogo procenjivanje ljudi, beskompromisnost... Ipak, zašto je to dovelo do dijabetesa?

On nije bio oženjen iako je imao oko četrdeset godina. Nekoliko godina je bio u ozbiljnoj vezi. Međutim, njegova majka se izričito protivila tome jer, s njene tačke gledišta, nevesta nije bila duhovno dostojna njenog sina. Godine su prolazile a on nije mogao da se odluči na ženidbu. I onda, jednog dana, s obzirom na to da je bio u inostranstvu, kupio je verenički prsten i došao kući sa željom da ga uruči svojoj budućoj ženi. U praznom stanu je pronašao poruku: „Umorila sam se. Više ne želim da čekam i ne želim da te vidim“.

Ponos mu nije dozvolio da je pozove i njihova veza se raspala. Nedugo zatim otkazali su mu bubrezi. Tome je prethodio događaj za koji nisam znao. Neočekivano ga je ta žena pozvala telefonom i predložila mu da se sretnu. Došao je u kafić gde je ona bila zajedno sa svojom majkom. Obe su mu rekle sve što se u njima nakupilo tokom mnogih godina - da je ženi oduzeo mladost, da je nepošten čovek, da mu ambicije i karakter ne dopuštaju da bude srećan. Ponos mu ponovo nije dopustio da se pomiri s njom i pokuša da popravi odnose. Rastali su se i po drugi put.

Potom je kod njega nastupila depresija; izgubio je volju za životom. Zatim su mu otkazali bubrezi zbog čega je morao da ide na dijalizu. Tada sam od njega čuo neočekivano i neobično priznanje: „Srećan sam što su mi otkazali bubrezi. Osećam da ću uskoro umreti. Ali sam ipak srećan, jer kada koračam ulicom i ugledam neku ženu, slučajnu prolaznicu, prvi put ne osećam mržnju prema njoj“.

Bio je savršen poznavalac automobila. Pre nekoliko godina, u proleće, vraćajući se iz vikendice, pokvario sam motor na svojoj tojoti pa

sam ga zamolio da mi pomogne u popravci. Odvezli smo auto na servis, kod nekog njegovog poznanika. Popravka je trajala dugo, oko pola godine. Nastali su problemi s rezervnim delovima, popravkom motora. Često sam ga zvao poslednjih nekoliko meseci i raspitivao se kada će mi automobil biti gotov. Nisam znao ni na kom parkingu se nalazi, niti sam imao telefon majstora koji je oko njega bio angažovan, što me je činilo nespokojnim. On je takođe bio nervozan zbog toga. Na kraju me je pozvao i saopštilo mi da je automobil popravljen i da će mi ga on dovesti. Predao mi je ključeve i obojica smo odahnuli. Sledećeg dana sam saznao da je u toku noći preminuo.

Retko su se dešavale situacije kada moja istraživanja i želja da pomognem čoveku nisu davali rezultat. Nisam mogao da shvatim zašto se ovaj čovek razboleo, kao što nisam mogao da shvatim ni zašto je umro. Video sam samo jedno - u njegovom karakteru uopšte nije dolazilo do promena; jednostavno su postojale nepremostive prepreke.

Tek kada sam počeo da se bavim problemom duše, kad sam uvideo da je svest sekundarna, a telo tercijalno - shvatio sam i šta se desilo ovom čoveku. On je bio potpuno netolerantan na duševni bol, bezumno se na unutrašnjem planu klanjao svakoj osobi, vezivao se za njenu dušu i zaboravljaо na Boga. Zbog toga su mu se dešavali problemi u ličnom životu, a zato je postojala i podsvesna agresivnost prema ženama.

Ispostavilo se da je premeštanje oslonca na um i na duh za njega bilo samo kratkotrajno spasenje. Mentalna preopterećenja su dovela do toga da je i gordost prekoračila opasnu granicu i tada je jedna suprotnost počela da prelazi u drugu, naime da se gordost pretvara u ljubomoru, usled čega se pojaviо dijabetes. Mogli su, isto tako, da se pojave problemi s vidom, zglobovima, urogenitalnom sferom i dr.

Postavlja se pitanje: zašto se gordost pretvara u ljubomoru? Stvar je u tome što se u duši uskladjuju suprotnosti. Duša u sebi sadrži i duh i telo. Ako nastanu problemi s dušom, čovek počinje da živi kroz um, a ukoliko se pojave problemi sa umom - počinje da živi kroz telo. Zatim umire.

A sada o dijabetesu vašeg muža. Kada ste uzeli da čitate moje knjige i gledate video-materijale, pobedili ste telesni i započeli sa savladavanjem duhovnog nivoa. Preostala hipertenzija - znak je gordosti,

nagoveštaj da zavisnost od budućnosti još nije otklonjena. To što su otpočeli sudbinski problemi, što ste izgubili novac - to vam je pomoći s Višeg plana u cilju prevazilaženja gordosti.

Poklonstvo blagostanju i svetloj budućnosti ne može brzo da se prevaziđe. Da bismo se izborili sa gordošću, potrebno je pročistiti viši nivo, odnosno bazični - nivo duše. Izdaja prijatelja zbog novca, njihovo nedolično ponašanje - sve to predstavlja pljuvanje u vašu dušu. Ako se budete molili i prihvatali udarce sudsbine, ako sačuvate ljubav prema Bogu prilikom uniženja duše, tada će se gordost daleko lakše prevazići. S obzirom na to da se duša kvari požudom, s Višeg plana ste dobili trihomonijazu koja ne može da se izleči. Ona je imala samo jedan cilj - manje zadovoljstva u seksualnim odnosima i što manje seksa. Trihomonijaza je nestala u trudnoći budući da više nije bilo potrebe za njom.

Poslednji problem - opsesija porno filmovima, označava poklonstvo požudi i životinjsko-ljudskim slojevima naše duše. Onaj koji ne može da prihvati bol koji mu je nanela bliska ili voljena osoba, ne može da prevaziđe ni požudu.

Da biste uklonili zavisnost od smrtnih slojeva duše potrebno je da postavite ljubav iznad svega. Osoba koja se prema moralnosti ophodi kao prema besmrtnoj kategoriji, nesvesno počinje da joj se klanja. Bol duše za nju postaje nesnosan i ona ne može da se izbori sa požudom.

Prevazići moralnost, zavisnost od najsvetlijih, najuzvišenijih osećanja možemo samo onda kada osećamo da je ljubav - ogromna realnost. Za to je potrebno videti i osetiti prisustvo božanske volje u svemu. A kada Bog postoji u svemu, to znači da se nalazi i u vama. On postoji u vašoj duši i njen je primarni, besmrtni deo. Kada to budete osetili, ni na sekund nećete zaboraviti da je vaša priroda božanska i tada će prevazilaženje požude biti daleko lakše - a da i ne pominjemo izdaje prijatelja, hipertenziju, gubitak novca, životne probleme i tako dalje.

P.S. Nedavno sam putem telefona konsultovao jednu ženu iz Zapadne Ukrajine. Ona mi je smejući se ispričala sledeću priču.

Jedne noći je spavala čvrstim snom i odjednom je čula prodoran glas koji ju je probudio. Kada se pribrala, shvatila je da je taj glas čula u

snu. Rečenica je bila sledeća: „Lazarev je rekao da je to vrlo štetno“.

- Probudila sam iskolačenih očiju - nastavila je - i počela sam da se osvrćem oko sebe pokušavajući da shvatim šta se dešava. Zatim sam primetila da moj muž nije u postelji. Ništa ne shvatajući, odlučila sam da odem u kuhinju i popijem vode. I zamislite šta sam tamo videla? Svetlo u kuhinji je bilo upaljeno, a on je, kao mišić, pored uključenog kompjutera gledao slike na raznim porno sajtovima. Prišla sam mu i ponovila ono što sam čula u snu.

- Usput - pitala me je - kako da pomognem mužu da prevaziđe ovaj problem?

Objasnio sam joj da je to tendencija savremenog društva.

- Sve dok se smisao života sastoji u trci za zadovoljstvima, za čoveka će najviši cilj i najveće zadovoljstvo podsvesno biti seks i on neće moći da prevaziđe zavisnost od njega. Postepeno će to dovesti do truljenja duše, a zatim do truljenja svesti, te, na kraju, do truljenja i uništenja tela.

- U takvim slučajevima - posavetovao sam je - pomilujte muža po glavi recite mu: „Rođeni moj, nemoj uništavati dušu. Ne budi rob požude, ne gubi ljubav“.

* * *

Čitao sam knjigu „Vaspitanje roditelja. Odgovori na pitanja“, i veoma sam poželeo da s Vama podelim svoje iskustvo po pitanju ljubavnih trouglova.

Četiri godine nakon što sam stupio u brak primetio sam da je sjaj moje unutrašnje ljubavi izgubio na intenzitetu. Shvatio sam da je uzrok tome u općinjenosti telesnim i duhovnim nasladama (sa ženom). Verovatno je bilo potrebno upriličiti post, ali ja nisam mogao (niti sam preterano želeo) da se zauzdam.

Sledeće: upoznao sam devojku...izraziću se jednostavno - veoma lepe spoljašnjosti i harmonične unutrašnjosti. I, eto, unutrašnji osećaj ljubavi mi se opet pojavio, ali više nije bio uperen ka supruzi. Oni koji su to iskusili znaju: osećaj sreće se rasprskava, iznutra je sunce, na leđima -

krila, ali... jako je bolno. Onoliko koliko je duhovne sreće - toliko je mnogo i duševnog bola.

Odnose sa suprugom nisam nameravao da prekidam, s obzirom na to da sam shvatao o čemu se radi (tačnije - osećao sam). Kada bih osetio jaku privlačnost prema pomenutoj devojci, sačekivao sam je nakon posla (naoko - slučajno) i tom prilikom je pratilo kući, časkao s njom.

Apstinencija je došla sama po sebi (kada snažno blješte unutrašnja osećanja, prosto je nemoguće baviti se intimnim stvarima). To je trajalo oko godinu dana, a zatim su se osećanja spontano preusmerila.

Od tada je prošlo četiri godine. Rodila nam se čerka (danasa ima dve i po godine) - drugo dete, a sinu je šest i po godina.

Nadam se da nekome može pomoći moje iskustvo.

Sergeju Nikolajeviću, ponekad ste u svojim knjigama izražavali sumnju po pitanju neophodnosti Vašeg rada - bolno je tako nešto i čitati... Čak i ne sumnjajte, molim Vas.

Ukoliko budem imao priliku da prisustvujem seminaru, pokušaću da Vam se lično zahvalim.

Među lekarima je uobičajeno mišljenje da je glavna garancija savršenih bračnih odnosa, odnosno jake porodice - kvalitetan seksualni život. Što više zadovoljstva pruža seks, to je jača porodica. Koriste se sva sredstva koja pojačavaju seksualni nagon. Nude se različite tehnike, poze, lekovi i tako dalje. A porodice se iz nekog razloga sve češće raspadaju.

Činjenica je da um radi u jednoj režimu, a podsvest - u drugom. Uživanje predstavlja sreću za um. Međutim, za podsvest uživanje predstavlja veliku opasnost. Ako čovek ne može da obuzda, ograniči sebe u uživanju, upašće u stanje zavisnosti koje će prerasti u ropstvo. To se može pretvoriti u razvrat, što će za posledicu imati ozleđivanje duše, čiji ishod je - duševna bolest. Isto tako prekomerni užitak može da dovede do fizičkih bolesti, impotencije, frigidnosti. Kod dečaka može da se pojavi fimoza, problem s testisima, a kod muškaraca - hronični prostatitis već u mladosti, slaba potencija i dr.

Roditeljsko poklonjenje požudi može kod deteta da prouzrokuje ne samo fizičke bolesti, već da dovede i do šizofrenije ili raznih patologija u

karakteru. Ako su supružnici preokupirani seksualnim užicima, to ih, ma kako bilo čudno, oboje gura ka preljubi, zato što poklonstvo nasladi mora dovesti do njenog gubljenja. Bog nam oduzima ono čemu se klanjamo na štetu ljubavi.

Često se jednom supružniku s Višeg plana pošalje zaljubljenost u nekog drugog, ali moral mu ne dopusti da načini preljubu i stupi u intimne odnose. Uzdržavanje od seksualnih odnosa pročišćava ljubav od pohote i zatim se to osećanje, vraćajući se pročišćeno, ponovo usmerava prema ženi. Nakon toga su mogući harmonični odnosi između muža i žene.

Jedan od razloga raspada bračnih odnosa je nesposobnost supružnika da obuzdaju pohotu. U takvim slučajevima im savetujem: „Ako se želja doživljava samo ispod struka, potrudite se da je obuzdate. Ako toplinu osećate u grudima, na višim nivoima, tada seks nije opasan. Ako nasladu želi samo telo, nemojte mu ispunjavati želju, jer ćete imati probleme sa zdravljem i neosetno ćete uništiti svoju porodicu”.

Ispravno ste iskoristili priliku koju vam je sudbina poklonila kada ste prihvatali i prošli kroz prirodnu i neophodnu apstinenciju tela u korist duše. Vaše iskustvo je zaista veoma značajno i može pomoći mnogima.

Što se tiče neophodnosti mog rada, u poslednje vreme sam počeo sve manje da sumnjam u to.

* * *

Čini mi se da je najbolja varijanta isceljenja u slučaju „kada se bolesti nižu“, pri čemu ništa ne pomaže, u sledećem: ne osamljivati se, ne fokusirati se na svoje probleme, već se povinovati životu u zajednici čak i ako nam se ona preterano ne dopada, zatim kada se osećamo loše zbog nje ili nas ona guši.

To sam lično doživela. Ozbiljno sam se razbolela i bilo mi je sve gore. Moji najbliži me nisu razumeli: osuđivali su me, ljutili se na mene. Ništa nije pomoglo - ni molitva ni lekovi. Osetila sam da je moje stanje - baš kao pred smrt - stanje snažne opustošenosti u duši. Rekla sam majci:

„Kako hoćeš, ali ja ču spavati u tvojoj sobi“, iako me je zbog toga jako grdila. I osetila sam da mi je bilo lakše.

Reč je o tome da kada neko doživljava veliki energetski pad, usled čega mu preti bolest - zajednica može da mu pomogne.

Čovekov nastanak postao je moguć kada su njegovi drevni preci počeli da se okupljaju u čopore. Način razmišljanja zajednice omogućio je da se razviju govor, um, da se proizvedu oruđa za rad. Sve ovo je zahtevalo mnogo energije. Još više energije se troši na brigu o potomstvu, na međusobnu pomoć, na moralno ponašanje u zajednici.

Što čovek daje više energije, time više mora i da je dobije. Duhovna energija, odnosno energija svesti, energija budućnosti, nastaje iz ljubavi. Kroz ljubav dobijamo energiju od Tvorca. Stoga, što više ispoljavamo požrtvovanost, brigu o drugima, komuniciramo i bavimo se stvaralaštвom, time imamo veću potrebu za ljubavlju i verom. Ljubav leči sve bolesti.

Kolektivna svest omogućava čoveku da lakše stekne veru u Boga i da bude moralan. Individualistički način razmišljanja teži ka gubitku vere, egoizmu i nemoralu. Na skali zapadne civilizacije to i jeste pad u Sodomu i Gomoru.

Žena koja ima troje-petoro dece, po pravilu je dobroćudnija od one koja nema decu ili ima samo jedno dete. I deca će u brojnijoj porodici biti zdravija - jer stalno komuniciraju, međusobno se pomažu i brinu jedni o drugima.

Dakle, vaši zaključci su potpuno ispravni.

* * *

Posedujem skromno iskustvo u prevazilaženju životnih situacija.

Prvu Vašu knjigu sam pročitala 1993. godine. Pre toga sam studirala, udala se, rodila čerku, služila u vojsci. Sve što se desilo, desilo se pre te godine. Sve se dogodilo, kako se meni tada činilo, iznenada: okupala sam se u jezeru, a sutradan su me zboleli bubrezi. Nakon dva dana sam imala najjači mogući napad. Bubrezi su mi praktično otkazali s

radom i ja sam u kritičnom stanju prebačena u bolnicu. Hirurzi su slegali ramenima i situaciju predstavili na sledeći način: ako se stanje ne stabilizuje u naredna tri dana, ishod će biti neizvestan.

Dobila sam vreme da razmislim. Nisam ni o čemu posebnom razmišljala, ali sam na unutrašnjem planu brzo odbacila sve ovozemaljske želje. Bilo je to stanje umiruće mačke. Posle nekog vremena sam se osećala bolje. U bolnici sam ležala tri meseca i za to vreme mi je iz bubrega izbačen kamen i rastvorio se kamenac.

Tema bubrega Vam je poznata, ali o tome sam saznala kasnije, iz Vaših knjiga. A tada, u bolnici, kada mi je hirurg objasnio zašto me bole bubrezi, nisam mu verovala nego sam mislila da problem uopšte nije u fizičkom stanju, niti u ishrani, već u nečem drugom.

Tek kada sam pročitala Vašu knjigu, shvatila sam šta je potrebno uraditi. Ljubav prema svetu i prema životu nije me samo jednom spasavala u kritičnim životnim situacijama - pomagala mi je da pronađem pravo rešenje problema. Božansku volju sam osetila još 1990. godine.

Ljubav, altruizam, briga o bližnjima, oprost, pokajanje, sklonost da nikoga ne okrivljujemo, konstantno davanje energije - sve to omogućava da očuvamo zdravlje i izgledamo za deset do trinaest godina mlađe.

A moj unuk, koji ima tri i po godine, vidi ljude kroz boje. Ako je osoba gnevna, on je vidi kroz crvenu boju, ako ima govornu manu - kroz belu. Pušače - kroz zelenu, bolesne - žutu; ali ako je osoba uravnotežena, tada je ona ljubičaste boje. Mene često vidi kroz narandžastu boju - biće da treba još mnogo da radim na sebi kako bih postala ljubičasta baka.

Da bi se prevazišao problem s bubrezima (tema oholosti, srećne sudbine i budućnosti), neophodno je, pre svega, dovesti u red dušu. A za to je potrebno da se okrenemo Bogu, da se odreknemo svih zadovoljstava, vezanosti i problema.

U uobičajenim uslovima to je teško uraditi jer nas ovozemaljska sreća prilično lako proguta. Međutim, kad se približava smrt, lakše je da raskinemo sa svim svojim željama. Ono što je ljudsko iznenada se ispostavi kao tanka prividna opna dok Boga doživljavamo kao sve realnijeg.

Intuitivno ste se pokrenuli u dobrom pravcu i uspeli ste da prevaziđete zavisnost od duše - od čulnosti i želja. Rezultati su bili u skladu s tim - vaš unuk nije ropski vezan za telo i um, zbog toga su mu se otvorile unutrašnje vizije.

Što je čovekova duša manje vezana za okruženje, time se veće mogućnosti otvaraju pred njom. To su sposobnosti, intuicija, kao i razne mogućnosti po pitanju budućnosti.

* * *

Prelistavajući Vašu poslednju knjigu u knjižari, naišla sam na opis da se blokada u predelu pupka javlja, ako ne grešim, u slučaju preterane opsednutosti seksom i dr.

Ovakvo iskustvo mi se dogodilo 2000. godine. Bilo je to u Moskvi gde sam posetila mog, što tada nije bilo očigledno, bivšeg mladića. S njim sam imala seksualne odnose onoliko i kako je on želeo (inače, ja nisam preokupirana time).

Kada sam se vratila kući, počeo je da mi se razvija čudan tumor - u oblasti pupka. Stomak mi se naduo, oblast pupka je bila vrlo bolna. Imala sam povišenu temperaturu, koja se nije snižavala, a pupak je počeo da mi se uvrće i dr. Ultrazvuk je pokazao prisustvo dva unutrašnja apscesa koja je bilo nemoguće izvući pomoću šuplje igle. Dok su mi prepisali odgovarajuće antibiotike, pripremali za operaciju, lekovi su (a možda i neke duhovne promene), na sreću, imali efekat i apsces kao da je „iznikao“, izvinite zbog detaljisanja, iz pupčane oblasti. Nakon toga je sve počelo da jenjava, temperatura je počela da se snižava, a stomak da poprima normalne razmere i dr.

Ovo iskustvo me je naučilo mnogo čemu. Nekada mi se činilo da su mi stomačni problemi (poslednji put je to bio napad gastritisa) otpočinjali čim sam se primoravala na odnose s mladićima, ali ovde je, po svoj prilici, konkretno bila reč o seksualnim preterivanjima, na koje sam pristajala da bih udovoljila momku.

Ispravno ste primetili, ne postoji ništa što bih mogao da dodam. Iskreno rečeno, imali ste sreće što su se problemi pojavili odmah, a ne

posle nekoliko godina. Zbog toga ste uspeli da povežete uzrok i posledicu.

* * *

Bila sam kod Vas na konsultaciji, ali, nažalost, ništa razumno nisam mogla da Vas pitam ili da Vam kažem. Prvi put sam tako nešto doživela: kao da mi se pomutila svest, usta se nisu otvarala da izgovore reč. Zato sam odlučila da Vam napišem pismo, i ako ga pročitate, biću srećna, a ako ne - sve je na Božoj volji.

Pre muževljeve smrti nisam živila u skladu s Vašim knjigama, već suprotno njima, odnosno nisam znala da postoji Bog. Za mene je Bog bio moj muž...

Muž mi je umro od posledica infarkta (septembra 2008. godine), a to se desilo ovako: posle ko zna koje po redu svađe s mojim roditeljima (koji su ga mrzeli) zaputili smo se u šetnju... I tom prilikom je on osetio mučninu. Odvela sam ga u bolnicu, a njemu je bilo sve gore... Vrlo dugo smo čekali lekara, koji je potom od njega zahtevao da radi čučnjeve, podiže ruke, a kada se zario u moj stomak, pridržavajući se da ne padne, lekar me je grubo isterao napolje, rekavši mi da se on preda mnom tako prenemaže. Izašla sam... A kada sam se vratila, moj muž je već poprimio tamnoljubičastu boju i noge su mu se tresle. Potom je ubrzo preminuo...

Lekari su nas neverovatno dugo ignorisali na prijemnom odeljenju, sat ili dva, a moj muž se mučio od posledica srčanog udara i na kraju je umro... Izostaviću svoje emocije... Ipak, koliko mi je samo trebalo da oprostim lekaru i prihvatom Božju volju...

Dve nedelje nakon smrti supruga, moj jednoipogodišnji sin je dobio visoku temperaturu. Nekoliko dana je odbijao da jede (nakon obroka je odmah povraćao). Otišli smo u bolnicu, ali nisu uspeli da mu postave dijagnozu. Istovremeno, moji roditelji su se preselili (s njima sam se definitivno posvađala), razbolela mi se baka, pas takođe, a deda je napustio kuću.

Nalazila sam se na kraju puta. Izlaza nije bilo. Nisam znala šta da radim. Bila sam pred izborom: ili se obesiti ili otići u manastir, kako ste Vi pisali... Izabrala sam „manastir“...

Smrt mog muža je bila tako iznenadna da nisam mogla da shvatim šta se desilo... Počela sam da tražim medijuma kako bih stupila u kontakt s mužem. Na jednom internet forumu pronašla sam čoveka iz Gruzije. Napisala sam mu pismo i tada je sve započelo. Muž me je vraćao u život; dolazio mi je često u san i učio me je ljubavi prema Bogu (loše se sećam detalja). Rekao je: „Čitaj sve knjige od Lazareva“. Žudno sam ih čitala. U snu ste mi jednom rekli: „Vezanost za ljubav“, ali tada nisam shvatila smisao tih reči.

U januaru sam otišla na predavanje koje ste držali u „Gorbuški“, a po završetku, kao da me je neko podsticao da Vam priđem, kao da mi je neko šaptao: „Problemi s detetom...“ Stidljiva sam, ne volim nikoga da opterećujem, pa sam se zato tri puta vraćala kako bih Vam prišla i postavila pitanje.

Zatim sam imala telefonsku konsultaciju s Vama, na kojoj ste rekli da je kod mog sina sedamnaest puta prekoračen smrtonosni nivo ljubavi prema ljudima, kao i da se u njegovom polju nalazi smrt. To je bilo 20. januara 2009. godine.

Molila sam se za sina, za sve potomke. Bukvalno nakon nedelju ili dve dana u snu ste mi rekli da u polju mog sina više nema smrti, ali da postoji ozbiljna bolest. Nastavila sam da se molim. Prihvatile sam smrt muža kao Božju volju. Usnila sam san: on je zamolio da mu spakujem stvari (donji veš), ja sam to učinila i od tada ga skoro više i nisam sanjala.

Svekar mi je preminuo 10. februara od posledica infarkta. Deset dana nakon njegove smrti moj sin se probudio usred noći s iznenadnom temperaturom od preko četrdeset stepeni... A zatim je za dan sve prošlo.

Sredinom marta prisustvovala sam Vašem seminaru. Strogo sam se pridržavala posta i nastavila sam da se molim.

Dogodila mi se zanimljiva situacija: na Vaskrs sam se automobilom uputila na muževljev grob iako nisam imala vozačkog iskustva. Noć pre odlaska muž mi je došao u san i rekao: „Pokaži mi kako voziš“, a onda mi je rekao kojim ću putem doći do groblja i ja sam se srećno dovezla...

Zatim, u toku posta je došlo do snažnog porasta ljubavi u mojoj duši i ja nisam znala u kom pravcu da idem dalje. Zaljubljivala sam se u sve redom, pri čemu sam usnila predivan san u kome sam letela, komunicirala, a ulice su bile prepune svetla i sve se dešavalo u skladu s

mojim željama. Shvatila sam da mogu da vežbam i razvijam ljubav kroz takve snove.

Zakazali ste mi konsultaciju 1. maja, pri čemu ništa smisleno nisam mogla ni da kažem, niti da pitam (a sve što ste mi rekli ja sam već znala...)

Želela sam da Vas pitam sledeće: koji je trenutni nivo prekoračenja ljubavi prema ljudima kod mog sina? Kako da povežem sve događaje - smrt moga muža, bolest u porodici, telefonsku konsultaciju, smrt svekra, temperaturu sina, seminar? Takođe, nekoliko dana pre prvomajske konsultacije razboleo mi se sin - imao je visoku temperaturu, jak kašalj i kijavicu. Još uvek smo oboje bolesni. Iskreno se nadam da je u pitanju pročišćenje i da ćemo kroz njega pravilno proći (uz očuvanje ljubavi u duši). Kako da shvatim bar zrnce božanske logike u svih tim događajima?

Razumem da je za tango potrebno dvoje, da i ja imam sklonost ka vezivanju za voljenu osobu... Ali ovde kao da postoji neka nesaglasnost: nikada nisam bila uvredljiva, niti sam ljubomorna. Roditelji se nikada nisu mnome bavili, već samo mojim bratom, a ja sam rasla sama od sebe, pri čemu ni za koga nisam bila vezana. Kada sam zavolela svog muža, nisam bila ljubomorna, niti uvredljiva. Otkuda takvi pokazatelji kod mog sina i kod mog muža? Zar ne dobijamo s Višeg plana najvoljenije sa sličnom karmom?

Na predavanjima i seminarima ljudi su Vas često pitali kako se definiše nivo ljubavi u duši, kako znati da li je duša bolesna i Vi ste im jednom prilikom odgovorili da je njihov posao da napreduju i neguju ljubav, a da je dijagnostikovanje zadatak za specijalno obučene osobe. Pa, ja sam se svojevremeno pitala to isto, pri čemu sam usnila san: posedovala sam instrument - merač ljubavi u duši. Ličio je na ravan termometar s podeocima. Zanimalo me je šta se nalazi unutar njega. Rasklopila sam ga i, umesto žive, tamo se nalazio crni prah. Takav san sam imala.

Hvala Vam što ste pročitali moje pismo do kraja. Ukoliko postoji mogućnost, odgovorite mi, molim Vas, a ukoliko ne postoji - veliko Vam hvala za sve ono što činite.

Oduvek sam sanjao o tome da će nastupiti vreme kada će oni, koji su bili kod mene na konsultaciji, kao i oni koji su pročitali moje knjige, reći: „Sve što govorite i pišete već znamo“. Izgleda da to vreme dolazi...

Sada se nadam da će nastupiti vreme kada će ljudi reći: „Sve što ste napisali u knjigama i sve što govorite, mi smo već uradili“.

* * *

(Imena su promenjena.)

Prvi put sam se upoznala s Vašim radom dok sam bila na studijama. U to vreme sam imala „prvu ljubav“... ili ono što sam tada doživljavala kao ljubav. Žao mi je što tad nisam mogla da usvojam informaciju iz Vaših knjiga. Agresivnost, odbijanje da prihvatom situaciju, ogromna uvredljivost i bes - to su bile moje reakcije.

Nakon završenih studija, noseći u sebi bol zbog nesreće ljubavi, nemajući duševne snage da s majkom živim pod istim krovom (uvek smo imale komplikovane odnose), a osećajući neodoljivu želju da budem voljena, odlučila sam da se udam po svaku cenu i da se odselim. Sve se namestilo samo od sebe. Udalala sam se za čoveka kog sam jedva poznavala i preselila se u Englesku. Uprkos nedostatku ljubavi, u duši mi je još uvek bilo mnogo upornosti i topline i ja sam nateralala sebe da poverujem da je baš to moja sudsudina. Prema mužu sam se ophodila veoma lepo, ali bez ljubavi očigledno nismo mogli da opstanemo. Dobila sam ono što sam zaslužila. On gotovo da nije spavao sa mnom; te stvari je radio sam sa sobom jer je bio opsednut pornografijom. Vratila sam se u Moskvu pod izgovorom da idem da „radim“ neko vreme.

U Moskvi sam odlučila da živim svoj život i počela sam da se viđam s prvom osobom koja mi se dopala kao muškarac. Bilo mi je dobro i to „dobro“ sam verovatno protumačila kao Ljubav. Međutim, još uvek ne mogu da shvatim šta je to bilo: da li prava ljubav koju sam kasnije uništila, ili je to opet bila moja potreba da budem voljena. Ubrzo sam se previše „zaletela“. Kada sam saznala da sam trudna, nisam bila ni za niti protiv deteta. U glavi mi je pulsirala misao: došlo mi je vreme, moram to da uradim.

Napisala sam mužu pismo u kome sam ga zamolila da se razvedemo zato što sam ostala trudna s drugim čovekom. Razvod mi nije lako pao iako nisam osećala ljubav prema njemu. Počela sam da živim s detetovim ocem. Period trudnoće verovatno je bio najnesrećniji period u mom životu. Neprekidni skandali, nerazumevanje, suze, unižavanja, duševne patnje. Tada nisam mogla ni da zamislim šta je sve potrebno da bi dete opstalo u životu. S mržnjom sam se obraćala Tvorcu i pitala ga: „Zašto?!“ Moji najbliži su bili šokirani zbog toga kako je detetov otac postupao prema meni, ali su nastojali da se ne mešaju. Rodila sam dete. Od prvog dana pa sve do osamnaestog meseca borila sam se za njegov život, razapeta između bolnice i posla. Kako sam preživela - ne znam. Otac deteta je živeo s nama, ali se faktički bavio samo sobom. Koliko sam se osećala povređeno i kako me je samo bolelo što me ne vole, ne cene, ne razumeju, a i za dete ih je bilo baš briga! I opet - agresivnost, mržnja, neprihvatanje subbine i uvređenost.

Nažalost, tada nisam znala da se sve to dešava radi spasenja naše duše. Koliko sam sada zahvalna Tvorcu za sve moje patnje! Još uvek nisam naučila da od prvog trenutka pozitivno reagujem na bolnu situaciju, ali koliko je sve lakše prihvatići kada znamo da nam Gospod šalje patnje zato što nas voli i pokušava da nam pomogne, a ne zato što se to prosti tako dešava. Hvala Vam, Sergeju Nikolajeviću što ste mi pomogli da ovo shvatim!

Pronašla sam novi posao i tamo sam upoznala devojku koja dugo radi na sebi po Vašim knjigama. Informaciju nisam uspela odmah da usvojam. Kada sam otvorila knjigu, samo što nisam povraćala. Ali sam ipak osetila da će od tog trenutka sve biti dobro. Promene su dolazile postepeno i teško. U duši sam pronašla „svežanj grehova“ koji je bio zastrašujući. Naviknuta da mislim o sebi kao o odabranoj osobi, koja zaslužuje samo dobro, jednostavno sam bila slomljena spoznajom da, u suštini, nisam bolja od poslednjeg grešnika na Zemlji. I svaki put kada sam u sebi pronalazila novi porok i mislila da je to poslednji, nakon nekoliko dana život mi je demonstrirao da ni Kineski zid nije dovoljan da s njim uporedim sve mane u svojoj duši.

Malo po malo odnosi s detetovim ocem su se normalizovali. Da li je to zbog rada na sebi ili je zato što „tiha voda breg roni“, ne znam. Kada se čerki bližilo tri godine, potpuno je ozdravila. Prelomni trenutak se dogodio kada smo posetili igumana Pantelejmona u Podmoskovlju. On

je uzeo devojčicu u naručje i problemi sa zdravljem su skoro svi do jednog nestali.

Život se postepeno normalizovao. Suprug i ja smo razrađivali zajedničke planove o budućnosti; želeli smo drugo dete. Naravno, dešavale su se svađe, preostalo je i određeno nerazumevanje, ali smo sve više živeli kao prava složna porodica.

Tokom četiri i po godine braka mnogo puta sam posumnjala da li istinski volim supruga. Kada sam čitala Vaše knjige, kretala sam se od uverenosti da to jeste Ljubav, bez obzira na teškoće u međusobnom razumevanju, do potpunih sumnji u iskrenost mojih osećanja prema njemu. S jedne strane, bila sam zahvalna Bogu za sva uniženja koja mi je muž priređivao, a s druge strane sam se pitala zašto sve to trpim. Opsedale su me razne misli...U početku je izgledalo da trpim zbog Ljubavi (jer nijedna normalna žena ne bi trpela tek tako), a zatim se činilo da patim samo zbog svojih idea „porodice“ i straha od „samoće“. U svakom slučaju, sumnji je bilo sve manje, dok se pojačavalo uverenje da je to Ljubav, iskušana vremenom i teškoćama.

I eto, pre dve nedelje mi se nešto dogodilo. Prihvatom volju Gospodnju, ali nisam sposobna da shvatim ono što mi se dešava. Ni srce ni razum ne mogu da se izbore i daju mi odgovor šta je u pitanju i šta dalje preuzeti.

Sigurno ste čuli za internet sajt „[odnoklasnici.ru](#)“. Jednom prilikom sam otkrila da je moju stranicu posetio čovek koga nisam videla petnaest godina. Bio je to moj školski drug. U srednjoj školi sam mu se dopadala, bez obzira što nisam bila popularna i što je on bio „najbolji frajer u selu“. Andrej se prema meni uvek odnosio blago, bez imalo prostote ili želje da me koristi (prepisuje zadatke i dr., jer sam bila odlikašica, a on trojkaš). Ali i pored toga nikada nismo izašli, zato što su mi, iz nekog razloga, tada odnosi „mladić-devojka“ bili daleki iako je, generalno, naš uzrast bio odgovarajući...

Osim dobrih odnosa ništa nas više nije povezivalo. Tokom tih petnaest godina nekoliko puta me je vukla jaka želja da ga pronađem i saznam šta je s njim, ali mi to nije polazilo za rukom. I, eto, videla sam ga na svojoj stranici. Naravno, odgovorila sam mu na poruku. Otpočeli smo prepisku, počeli da razgovaramo telefonom. Ispostavilo se da je u

zatvoru i, pritom, ne prvi put. Ali meni je bilo svejedno. Sa svakom rečju, sa svakom porukom znala sam da mi moje srce više ne pripada.

To je za mene predstavljalo šok. Kako je moguće? Jer, to je bila samo komunikacija, nije bilo ni nagoveštaja fizičke bliskosti, niti želje da čak maštam o tome. Duša je sama govorila: „Andrej, Andrej, mili moj, jadni Andrej, kako si mi samo nedostajao. Zašto je ovih petnaest godina prošlo bez tebe...? Očigledno, Andrej je takođe nešto osećao. Oboje smo pokušali da jedno drugo odvratimo od mogućnosti bilo kakvog zajedničkog života u budućnosti (jer smo se oboje veoma promenili od školskih dana), ali smo se svaki put grčevito držali za našu komunikaciju i nismo imali snage da se rastanemo.

Moja duša se okrenula naglavačke. Kada mi je muž prilazio da me pomiluje, bila sam spremna da ga udarim. Možda je to bilo ishitreno, nepromišljeno, glupo, ali posle dve nedelje komunikacije odlučila sam da napustim muža i čekam Andreja. Čim sam donela tu odluku saznala sam da sam ostala u drugom stanju. Trudnoća je ušla u treću nedelju. Imala sam osećaj da se to dogodilo dan pre moje prve prepiske s Andrejom. Toliko sam priželjkivala drugo dete, a kada sam saznala da sam trudna, želeta sam da abortiram. Shvatala sam i osećala da je to pogrešno, ali želja da se podvrgnem abortusu je bila ogromna. Fizički sam osećala da mrzim dete koje dolazi u zao čas. To je bilo užasno. Mučila sam se dva dana, a zatim odlučila: zadržaću dete iako nisam osećala ljubav prema njemu, ma kako to bilo žalosno.

Saopštila sam Andreju da sam trudna, a on je izjavio da deca nisu prepreka sreći. Bila sam iznenađena čistotom njegove duše u poređenju sa svojom!

Saopštila sam mužu da sam trudna ali i da volim drugog muškarca. Po svoj prilici, pogrešila sam. Istumbala sam Andreju život i moralno sam ubila svog muža. Naredna tri dana je sve postalo još teže. Sasvim neočekivano, Andreja su pustili na uslovno izdržavanje kazne i trebalo je da iz zatvora izđe za dve nedelje. Da ironija bude veća, moj muž ima ozbiljna poznanstva. Saznao je s kim sam se „spetljala“, i nameravao je da ide u zatvor i stavi tačku na to. U strahu da će moj muž sprečiti da Andrej izđe iz zatvora i da će on tamo ostati još dve i po godine, obećala sam mu da ću ostati s njim, a u zamenu za to ću zaboraviti „svog kriminalca“. Za sada moj muž još uvek razmišlja o tome. Poslednji put

sam pozvala Andreja i prznala mu kako stvari stoje - da ostajem s mužem.

Šta će se desiti sa mnom - nije mi bitno. Svojom „iskrenošću“ i nerazumevanjem šta je Ljubav, šta su sopstvene želje a šta su neka druga osećanja, uništila sam život dobrim ljudima. Pročitala sam sve što ste pisali o ljubavnim trouglovima (da ne treba odbaciti ni jednog ni drugog...da treba čekati i distancirati se). Pročitala sam i ono što ste pisali o pravoj ljubavi (da taj osećaj čini da letimo...ali da donosi i bol). Ali, Bože moj, ja ne pronalazim rešenje za svoju situaciju. Sada sam iznutra prazna...Možda nikada nisam ni umela da Volim.

Sergeju Nikolajeviću, pomozite mi savetom ukoliko možete... Kako da prepoznam prava osećanja, da ih ne pobrkam s nečim drugim? Kako da ne uništavam ljude zbog nemogućnosti da shvatim sebe? Bojam se da posle ove praznine u meni više ništa neće preostati. Možda ću roditi dete a potom umreti, jer je u meni sve pusto. A bez ljubavi neće biti ni života. Prihvatom sve što će mi se dogoditi, ali me ubija to što vidim da ljudi oko mene pate zbog moje krivice. Šta da radim?

Još jednom Vam hvala za rad koji obavljate. Čak i to što sam još uvek živa i nisam poludela - Vaša je velika zasluga!

S najlepšim željama, Ina.

Kada čoveku zadovoljstvo predstavlja najveću sreću, ljubav može da se stopi i sraste s njim. Osećanje ljubavi se u nama rasplamsava u mladosti. Osećanje ljubavi se u našoj duši budi u proleće. Ovo osećanje se javlja i tokom trudnoće. Osoba koja u ovim periodima ne može da obuzda požudu nego stupa u seksualne odnose, ona aktivira proces stapanja ljubavi sa zadovoljstvom. Deca takve osobe su od rođenja dezorientisana: u njihovoј podsvesti ljubav prema Bogu nije najviši cilj, već je to zadovoljstvo i naslada; želje nisu božanske, već životinjske. Stoga se kod njih radius želja i osnovna vitalna energija naglo smanjuju. Takva deca su invalidi još od rođenja - duševni invalidi. Oni mogu da postanu kriminalci, perverzniaci, pedofili, homoseksualci. Može ih neodoljivo privlačiti alkohol, narkotici, igre na sreću.

Duša koja je izgubila ispravno usmerenje počinje da slabi i da se raspada. Takve osobe nehotično mogu da padnu na životinjski nivo -

prvo će se klanjati novcu, vlasti, blagostanju, a zatim će dostići stepen krajnjeg raspada.

Sličnosti se privlače. Niste slučajno dospeli u Englesku. Kod vašeg prvog muža ljubav se stopila s požudom. U takvom slučaju ljubav nestaje, a požuda se razvija, ubijajući dušu, rastakajući čoveka iznutra. To što ste napustili Englesku spasilo vas je na spoljašnjem planu, ali ne i na unutrašnjem. Razdvojiti ljubav od požude prilično je mukotrpan proces.

Zvučaće neobično, ali u vašoj duši najverovatnije ne postoji ljubav prema čoveku koji je u zatvoru. To snažno osećanje vam je dato samo radi toga da pročistite detetovu dušu. Na delu je zaljubljenost sa odsustvom požude. Nije slučajno što je onaj u koga ste se zaljubili daleko od vas. Ako bi se to osećanje završilo seksualnim odnosom, došlo bi do nehotičnog ubijanja detetove duše.

Takođe, ukoliko biste napustili muža i otišli s tim čovekom, tada biste, najverovatnije, nakon nekog vremena osetili neverovatno razočaranje, iznenada otkrivši da je to osećanje negde iščezlo. Svaka situacija se u periodu trudnoće dešava s ciljem spasenja deteta. Ne smemo ubijati ljubav i ne smemo se klanjati požudi.

Pre dvadeset godina shvatio sam koliko je opasno odreći se ljubavi i zato sam svima govorio: „Pratite ljubav“. Prošle su godine i ja sam shvatio zašto su mnogi, poverovavši mi, počeli da prate snažno osećanje, a ispostavilo se da je u pitanju strast. Otkrio sam da je najčistija ljubav - ona neuzvraćena. To je situacija kada postoji ljubav, ali ne može da se realizuje požuda. Ispostavilo se da je u današnje vreme ljubav kod mnogih ljudi srasla s požudom i nasladom, i zbog toga oni praktično ne mogu da je prepoznaaju.

Teško mi je da vas posavetujem kako da rešite sve svoje probleme. Na unutrašnjem planu nesavršenom čoveku se nikada ne može odjednom otkriti istina. U tim slučajevima, čini mi se, potrebno je oslanjati se na moral, saosećajnost, poštovanje i strpljenje. Kao i na vreme. Ljubav ne prolazi za mesec dana, godinu ili nekoliko godina. A zaljubljenost i strast, koji nam se daju kao iskušenje, test ili pročišćenje, nestaju zajedno sa promenom situacije.

To što ljudi oko vas pate ne treba doživljavati kao nesreću. Patnja im je potrebna isto koliko i vama. Onaj koji kreće u pravcu ljubavi i oprاشtanja - preživeće. Onaj koji se okreće ljutnji ili uniniju nije dostojan

sreće. Ne treba kriviti sebe za situacije koje je subbina modelovala. Ne treba se previše opterećivati. Vaš zadatak je da sačuvate ljubav i vidite božansku volju u onome što se dogodilo. Kajanje, saosećanje, briga i strpljenje pomažu da se sačuva ljubav.

P.S. Generalno rečeno, ukoliko ćemo biti precizni, u svakom osećanju i u svakoj želji se krije ljubav. Sve nastaje iz ljubavi. Stoga, nije reč o potiskivanju i uništenju požude, već o tome kako je treba odnegovati i transformisati. Uzdržavanje na seksualnom planu pomaže da se požuda pretvori u ljubav.

* * *

Gledao sam snimak Vašeg seminara u Sankt Peterburgu 16-17. maja 2009. godine na kome ste pročitali članak (pismo) o zapadnim crtanim filmovima. I ja, takođe, imam dosta zapažanja i razmišljanja na ovu temu. Želeo bih da ih podelim s Vama.

Pre svega, za razliku od naših crtanih filmova, u zapadnim su uvek konkretno i precizno razgraničene suprotnosti - „dobro“ i „zlo“. Pritom, ukoliko je u pitanju „dobro“, ono uvek koristi sve moguće načine, metode i dejstva - i nikada ne biva osuđeno nego se propagira kao „dobro“. To „dobro“ može da ubija, laže, obmanjuje, bude prepredeno, da podvaljuje i ni pod kojim okolnostima neće promeniti svoju „orientaciju“... Sa „zлом“ stvari stoje isto, ali potpuno obrnuto. Pritom „dobro“ obavezno na kraju uništava i pobeduje „zlo“.

Kao što i Vi uvek ponavljate - suprotstavljene krajnosti će, pri plitkom načinu razmišljanja, uvek nastojati da se međusobno fizički unište... Kompromisa nema.

Baš takav pogled na svet se i usađuje deci. U principu, Amerika se tako ponaša i u realnosti: definisali su da oni predstavljaju to „dobro“, a da je Irak - „zlo“ i da mora biti uništen. „Mi“ možemo da radimo šta god želimo, ali ćemo pritom uvek biti „dobri“, ma šta činili, kakve god metode koristili.

Biće da drugačiji „konflikt“, zarad oživljavanja radnje, oni jednostavno nisu u stanju da smisle.

Ali čak i prilikom površnog načina razmišljanja „dobro“ se uvek razlikovalo od „zla“ upravo metodama koje koristi, a ne samo ciljevima ka kojima teži.

Ukoliko, radi poređenja, pogledamo naše najnovije crtane filmove „Luntik“ i „Smešariki“, u njima ne postoji „zlo“ i „dobro“. Tamo su svi jednaki. Neki su više dobri, a drugi manje. Čak i ako je neko nevaljao (kao na primer gusenice u „Luntiku“), uvek im se oprosti i na kraju oni sve shvate i promene se. To su sjajni metodi za učenje ljubavi.

Još jedan veliki problem zapadnih crtanih filmova, kao i filmova za decu generalno, jeste nedostatak „detinjastosti“. U njima čak i bebe u pelenama već razmišljaju kao odrasle osobe, pokazuju interesovanje za suprotni pol, teže zarađivanju novca i drugo. Treba se setiti filma-bestselera „Sam u kući“. Osmogodišnji dečak, pravo čudo od deteta u inženjeriji, otkriva grandiozne i precizne šeme mehanike, fizike, hemije, matematike... I u crtanim filmovima je slično: tek što se rodio - već je odrastao. Nema detinjstva, romantike, bebi-kašica. Kako se može pratiti poziv „Budite kao deca“, ako, nagledavši se ovakvih filmova, izgubimo svaki pojam o tome ko su i šta su deca?

U poslednje vreme većina zapadnih crtanih filmova, naročito serijskih, prikazuju neke nakaze. Heroji su čoškasti, ukošeni, iskrivljeni... Oči i usta im izlaze izvan okvira lica... S jedne strane, možemo prepostaviti da je to podsvesni pokušaj da se otrgnemo od klanjanja fizičkoj lepoti i stabilnosti pred kojima kleči Zapad. Međutim, ipak mi se čini da to unutrašnja defektnost izbjija na površinu. I dečicu uče da se prema tome normalno odnose i da se na to navikavaju...

Takođe bih želeo da s Vama podelim najnovije iskustvo (možda će Vam koristiti). Beskorisno je stalno ponavljati sebi: „Volim Boga! Volim vas, dobri ljudi“. To samo stvara vezanost, posle koje se pojavljuju njenu suprotnosti - osuđivanje, mržnja, agresivnost prema objektima za koje smo vezani.

Primetio sam da kada se jako trudim da primenjujem sličan autotrening, posle nekog vremena (verovatno kada presuši količina ljubavi koja je tome namenjena) javlja mi se, ponekad intenzivno, a ponekad i neprimetno, osuđivanje ljudi. Pritom je zadržujuće to što se osuđivanje pojavljuje praktično prema svima, čak i prema prvom

prolazniku. Ponekad se čak i ne oblikuje u misaone obrasce, ali se ipak realno oseća.

Ljubav se pojavljuje odjednom u trenutku nevezanosti. Pojavljuje se osećaj lakoće... Kao i neki neobjašnjiv osećaj... Oseti se miris mira (svetog ulja - prim. prev.). Isprva sam mislio da je to neki čudan „starinski“ miris, jer me je asocirao na nešto staro, drevno, što miriše u starinskim drvenim kolibama. Pritom, miris se pojavljivao u trenucima nevezanosti i unutrašnjeg mira. Ovo nepodudaranje me je obeshrabrilovalo. Zatim sam odjednom shvatio da miris potiče upravo od mira.

S poštovanjem...

Sve počinje od duše - duša se pojavljuje prva. Zatim se razvijaju duh, um, a potom se oblikuje telo. Zbog toga je potpuno prirodno što deca žive dušom, osećanjima. To ih približava Bogu i ljubavi. Zbog toga je Hristos i pozivao da ljudi budu nalik deci, a da im duh i um ne budu na prvom mestu.

Crtani filmovi namenjeni deci treba da budu posvećeni duši i ljubavi. Ono što je povezano sa umom i telom (sila, agresivnost, volja, vlast, blagostanje) mora da ode u drugi plan.

Zapadnom svetu su najvažnije materijalne vrednosti. Zbog toga heroji zapadnih crtanih filmova žive telom i umom, a duša im je skoro svima defektna. Dakle, to je zakonomerna pojava. Ako se kod odraslih osoba raspada duša, zašto se ne bi raspadala i kod dece? Mislim da će se posledice takve „kulture“ ispoljiti u bližoj budućnosti.

Što se tiče učestalog ponavljanja izraza „Volim te“, mogu vam navesti nedavni razgovor s mojom prijateljicom koja živi u Njujorku. Razgovarali smo o holivudskim filmovima. U Americi je običaj da deca i roditelji jedni drugima stalno upućuju reči: „Volim te“. Rekao sam joj da to može naškoditi duši, a ona se veoma začudila. Tada sam joj objasnio u čemu je stvar:

- Počnimo od toga da ovakva radnja pojačava vezanost između roditelja i dece, a time i uzajamnu agresivnost, što za posledicu ima uništenje odnosa.

- Zar Bog nije ljubav?! - usprotivila se ona.

- Ali mi izjavljujemo ljubav čoveku - podsetio sam je. - Osim toga, radi se o grubom kršenju treće zapovesti: „Ne uzimaj imena Gospoda Boga svoga uzalud“. Osnovno ime Tvorca je - Ljubav. To osećanje simbolizuje absolutno jedinstvo svega. Često izjavljivanje ljubavi obezvredjuje značaj ovog osećanja, uništava jedinstvo s Tvorcem i, u skladu s tim, pojačava vezanost za ovaj svet.

Zato je bolje ne ponavlјati najdražem da ga volimo, već svoja osećanja dokazivati delima, ponašanjem, kao i onim kroz šta se ljubav ispoljava, a to su iskrenost, duševna toplina, brižnost, saosećanje, strpljenje, nevezanost, opravdana strogost.

Vaše iskustvo je svima veoma korisno. Hvala vam.

* * *

Od srca Vam želim srećnu Novu godinu! Želim Vam zdravlje, nadahnuće u radu i uspeh!

Hvala Vam za istraživanja koja nam pomažu da dublje shvatimo Bibliju i Kuran, da bolje razumemo sebe i otkrijemo greške u svom pogledu na život!

Budući da se bavite temom duše, možda će Vam moje iskustvo biti od koristi, a ono je rezultat rada koji je sasvim u skladu s Vašim poslednjim istraživanjima. Po uputstvima iz Vaših knjiga radim već deset godina.

Imam dvoje dece i supruga koga volim. Što se tiče porodičnog života, moj muž i ja se ponekad sukobljavamo, ali se trudimo da razumemo jedno drugo i da pravimo kompromise. Iako je on prilično gruba osoba, a ja sam emocionalna, u našem odnosu skoro da i nije bilo svađa. Ali evo već godinu i po dana kako se suočavam sa jednom te istom situacijom.

Otprilike jednom u šest meseci, kada mi je potrebno da rasvetlim neko, za mene bolno pitanje, moj dragi muž mi dobacuje reči poput: „Ne zanimaš me ni ti, ni tvoj stav, kao ni to što misliš. Neću s tobom uopšte da raspravljam“. Teško mi je da opišem što se dešava sa mnom posle tih reči, zato što više ni o čemu ne mogu da razmišljam. Obuzima me takav osećaj bezizlaznosti i besmislenosti zajedničkog života da reagujem uvek

na isti način: „Idi bestraga“! Zašto onda živeti zajedno, u čemu je smisao?“ A zatim, nakon pet minuta duševnog bola shvatim: u duši imam ljubavi, ali me osećaj beznađa nije napustio.

Pitala sam se zašto mi se čini da bih mogla da oprostim neverstvo, krah idealu, uniženje, izdaju, ali kad je ova fraza u pitanju, molim se i - ništa se ne dešava. Reakcija na te reči bila je uvek ista - beznađe, sve dok na jednom od seminara niste pomenuli kako ste otkrili da se iznad nivoa na kome se nalazi duša nalazi još viši nivo - nivo jedinstva duša ljudi koji vole.

Za mene je ta informacija postala lekoviti melem. Setila sam se svih situacija, počev od mog detinjstva, kada sam mogla satima da plačem zato što me roditelji ne vole i na taj način raskidaju jedinstvo sa mnom. Od detinjstva sam imala jasne predstave o tome kakvi odnosi treba da budu među ljudima koji se vole. Moj bol je bio nepodnošljiv zbog kraha ovih predstava, jer mi se odmah gubio smisao života.

Nakon toga, prošlo je godinu dana, reakcije beznađa su se proredile. Sada čekam treće dete - dečaka.

Nadam se da sam otklonila vezanost za taj nivo.

Jednom prilikom me je pozvala poznanica i rekla mi da je njena sestra verovatno poludela: smešta joj pakosti, podlosti, širi o njoj najrazličitije tračeve.

- To je neobjasnjivo - čudila se ona. - Ne shvatam zašto me tako kažnjavaju. Šta sam to radila u prošlosti?

- A da niste slučajno trudni? - upitao sam je.

- Ne - iznenađeno je odgovorila. - A kakve veze ima trudnoća s tim?

- Zato što ovakva situacija radi za budućnost i povezana je upravo s njom. U vašem polju se vidi duša deteta - najverovatnije dečaka. Znači, da bi se on rodio zdrav, potrebno je prihvati raspad budućnosti, uniženje gordosti, proći kroz sudbinske neprijatnosti. Ukratko rečeno, stiže vam pomoć s Višeg plana.

- Ali ja nisam trudna - bila je začuđena.

- Pripremite se na začeće - rekao sam joj i slegnuo ramenima.

Posle nekoliko meseci je zatrudnela i rodila dečaka. Da bi se rodilo ne samo zdravo, već i duhovno i talentovano dete, potrebno je proći ne samo kroz uniženje duha, već i duše. A u takvim situacijama podlosti od strane rodbine jedan su od najboljih lekova. Takođe, i neobzirnost, slučajno naneta uvreda ili ravnodušnost.

Sudeći po svemu, izborili ste se sa zadatkom. Čestitam vam.

* * *

Imam malo vremena na raspolaganju jer upravo krećem u crkvu i treba sve da postignem... Ali pišem Vam jer ne znam kome više da se obratim. Besmisleno je tražiti od Vas da mi pomognete jer mi je preostalo svega dva dana...

Priča je počela pre otprilike petnaest godina, kada sam bila uspešna, napredna i veoma sposobna osoba. Bavila sam se raznim praksama (dijonetika, sajentologija, dr Tojč, Bejls i dr.) Rezultati su bili neverovatni: isceljivala sam pacijente od teških bolesti (uključujući i rak). Bila sam ushićena i činilo se da mi je život unapred isplaniran za dugi niz godina.

Zatim sam zatrudnela i više nisam bila sposobna da radim: veoma teško sam se kretala, noge su mi otkazivale i dr., ali sam nastavljala da praktikujem razne tehnike, na primer - pisala sam afirmacije da moja buduća čerka ima duge i lepe noge, plavu kosu i oči (to je zaista tako), da bude sposobna i inteligentna. Tad mi se činilo da je to najvažnije.

Zatim sam prestala time da se bavim, razvela sam se od muža - sajentologa i zainteresovala sam se za Vaše knjige. Čitala sam ih, gledala video-materijale, posećivala predavanje i seminare. Verovala sam da sam postala pametnija. Nakon Vašeg poslednjeg nastupa bila sam potpuno oduševljena kako knjigom tako i Vama! Konačno mi se činilo da ima rezultata i da sve nije bilo uzalud.

Osetila sam da me ispunjava sreća. Stoga sam donela odluku da prošlost neizostavno moram da promenim. „Prepisivati!“ I počela sam da pišem afirmacije po sedamdeset puta dnevno. Tekst je glasio: „Najveća sreća za mene, moju čerku i sve moje potomke je ljubav prema

Bogu! I nikakve ovozemaljske vrednosti ne mogu da zasene tu ljubav!“
Takođe i: „Ja sam ljubav! Moje telo je staro dvadeset godina!“

Šestog dana sam usnila san: umrla sam, ali ne fizički, već je duša napustila moje telo. Hodala sam, razgovarala s ljudima ali sam znala sam da sam mrtva i da me niko ne vidi. Čula sam otkucaje svog srca i pritom jasno videla svoje ruke - nokti su pred mojim očima poprimali crnu boju kao kod pokojnice i počeli su da se raspadaju. Zatim su mi jasno rekli da će za tri dana umreti od raka na grlu, pri čemu su nešto izvukli iz mog levog podrebarja (kao neku kutijicu), a zatim su je vratili nazad. Hodala sam iščekujući smrt i bila sam vrlo začuđena što moje srce i dalje kuca. Potpuno jasno se sećam svojih misli - da moja majka neće preživeti moju smrt i da je iskustvo umiranja vrlo čudno. Uopšte se nisam plašila, samo sam čekala poslednji otkucaj svog srca, a zatim su moji prsti počeli da poprimaju roze boju i ja sam se probudila. Osećala sam se užasno! Plakala sam celog dana i bila veoma uplašena za majku. Pozvala sam telefonom jednu vidovitu ženu i ona mi je rekla da sam počinila jako veliki greh - zombirala sam sebe i čerku, kao i to da mi je ostalo jako malo vremena. Noćas me je u snu posetio otac (umro je pre tri godine), koji mi je dolazio u san i pre toga. Rekao je da mi je kupio ulaznice za cirkus 27. januara. Uglavnom, čeka me...

Preko dana mi se čini da je sve to bunilo moje bolesne mašte, a ujutru potpuno jasno shvatam da je sve veoma ozbiljno.

Sada idem u crkvu, a zatim - na posao, i ako Bog da, poživeću još malo... U nedelju će sve biti jasno.

Ako nekim srećnim sklopom okolnosti pročitate moje pismo, molim Vas pomozite mi! Zaista bih želela da ispravim ono što sam učinila.

Hvala Vam!

Ovo pismo, koje mi je stiglo elektronskom poštom, pročitao sam nakon tri nedelje. Često mi pišu ljudi koji su teško oboleli ili umiru. Većina njih nije upoznata s mojim knjigama i žele samo jedno - da prežive. Oni se ne uzdaju u ljubav, već u čudo, odnosno mole se za budućnost, uspešno ozdravljenje. Bog, ljubav i molitva - za njih su samo sredstvo očuvanja zdravlja i života.

Naravno, treba sanjati. Potrebno je da verujete da će kod vas sve biti u redu. Zdravlje i blagostanje su takođe važne komponente naše sreće. Stvar je u sistemu prioriteta. Snovi o blagostanju, ukoliko su na prvom mestu, počinju da nam truju dušu. Mnogi sanjaju o spasenju, ali pritom ne žele da se menjaju usled čega im se molitve pretvaraju u vradžbine.

Okultista želi da se njegove želje ispune, ali pritom nema nameru da se menja. Kada se čovek trudi da bude darežljiviji, tolerantniji, to u suštini predstavlja ograničenje njegovih želja, a egoizam okultiste i maga se tome kategorički suprotstavlja.

Ovde je opisana malo drugačija situacija. Žena je pokušala da se okreće prema ljubavi, želela je da oseti koliko je bilo kakva sreća marginalna, ali je pritom ostala okultista.

Osim zemaljskih vrednosti postoje i duhovne. One su mnogo opasnije od materijalnih ukoliko se postave u prvi plan. Sajentologija je tipična magija koja se predstavlja kao religija. Ona nas poziva da promenimo svet, s tim da ne promenimo sebe.

A odakle će čovek uzeti ljubav ako prestane da mu funkcioniše duša, ako teži samo srećnoj sudbini i ispunjenju želja usmerenih ka budućnosti? Takav iscelitelj će utrošiti svoju energiju a zatim umreti, ili će zbog izlečenja tela pacijenta crpeti i poslednje ostatke energije iz njegove duše. Teška bolest se pritom može izlečiti, ali na račun raspada duše. Ako duša ne učestvuje u procesu ozdravljenja, nastupa njena degradacija. Kod pacijenta koji se oporavio mogu nastupiti patološke promene u karakteru i sudbini, dok će mu telo ostati zdravo.

Međutim, informacije predstavljene u mojim knjigama doprinose tome da se bolje oseti božanska logika i pružaju mogućnost za ljubav. Dolazi do povezivanja sa višim energijama, pri čemu se uvećava brzina protoka svih procesa. Pogrešan i koristoljubiv odnos prema Ljubavi i Bogu postaje smrtno opasan. Sebičan odnos prema ljubavi uvek je opasan, a pri ubrzavanju svih procesa posledice mogu da se ispolje ne nakon godinu dana ili decenija, već u roku od nekoliko meseci i dana.

Kada čovek ponavlja određene afirmacije, to je u suštini autogeni trening: svest počinje da upravlja podsvešću, misli kontrolišu osećanja. Kada konj pokušava da upravlja jahačem, to ne traje dugo pa, samim tim, ne predstavlja ni opasnost. Ali ako takva situacija postane

uobičajena, dolazi do uništenja podsvesti i, na kraju, naše duše. Jer u duši postoji i druga, večna polovina koja je božanska i pokušaj da se ona kontroliše uvek se završava na isti način - raspadom uma i tela.

Međutim, ova žena se ipak trudila da se promeni i zbog toga joj je s Višeg plana umesto smrti dat osećaj približavajuće smrti, dozvoljeno joj je da kroz san vidi ono što će se dogoditi. Zapravo, dobila je šansu za spasenje.

Ranije nisam mogao da shvatim zašto je kod nekih ljudi, nakon što su pročitali moje knjige, propadao biznis, zdravlje i sudska buna, zašto su neki umirali. Mnogi nisu mogli ni fizički da podnesu čitanje. A zatim sam shvatio sledeće: ukoliko se čovek nije oslobođio koristoljubivog odnosa prema Bogu, tada dolazi do prisilnog, a ne dobrovoljnog čišćenja. Iz tog razloga su uvredljive, koristoljubive i egoistične osobe uvek izričito, pod bilo kojim izgovorom, odbijale da čitaju moje knjige. U njima su osećale veliku opasnost.

Bilo je i drugačijih iskustava - da je kod vernika i dobrodošlog čoveka takođe otpočinjalo čišćenje nakon čitanja mojih knjiga, a zatim se ustanovilo da je za to kriva podsvesna koristoljubivost, koja je pratila porodičnu lozu ili ju je čovek sam nagomilao u svojoj mladosti.

Ova žena je sanjala oca koji ju je upozorio da će umreti. Izgleda da se to zaista moglo dogoditi. Ali iz nekog razloga nisam osećao da je umrla. S jedne strane, radilo se o čistoj magiji u obliku afirmacija, a s druge - želji da se sačuva Bog u duši. Ako je imala takve snove, oni su ipak zaštita, upozorenje. Ako bude odbacila koristoljubivost, uspeće da prezivi.

Na kraju pisma je bio naveden broj mobilnog telefona. Pismo je bilo poslato 29. januara 2010. godine, a ja sam je pozvao početkom marta. Telefon je bio uključen. Odgovorila mi je upravo ona. Predstavio sam se i pitao je kako joj je prošao poslednji mesec.

- Živi ste? - rekao sam joj. - Čestitam vam.

Uzgred rečeno, njeno polje je bilo u dobrom stanju. To je značilo da se ipak nešto dogodilo.

- Ispričaću vam redom - rekla mi je. - Kada sam pročitala Vaše poslednje knjige, odjednom sam shvatila koliko je važno voleti Boga. Čitala sam ih i ranije, ali iz nekog razloga ih nisam osetila. Za mene je

pitanje sposobnosti veoma važno. Bavim se snoubordom i, generalno, volim sport. Uvek mi se dopadao osećaj potpune kontrole nad situacijom. Dakle, 20. januara ove godine počela sam da pišem afirmacije da bih ubrzala proces uvećanja ljubavi u duši.

Osmehnuo sam se, slušajući njena priznanja, a zatim je prekinuo:

- Sada ču vam prevesti na normalan jezik kako je to izgledalo. Zamislite da se mladić zaljubio u devojku. Prilazi joj i kaže: „Volim te“. Ona je zbunjena a obazi su joj se zarumeneli od sreće. Međutim, mladić stoji pred njom i nekoliko sati ponavlja: „Volim te, volim te“.

Šta treba da uradi normalna devojka? Mislim da već u prvom minuti, posle 50-70 ponavljanja, treba da pobegne jer kod mladića nešto nije u redu s glavom. Ponavljanje ove fraze ne samo što ne može da pojača iskreno osećanje, već će ga, naprotiv, oslabiti.

- Nedavno sam razgovarao s prijateljicom iz Amerike - nastavio sam - i ona mi je rekla da je jako srećna kada deca često ponavljaju reči: „Volim te“. Objasnio sam joj da se vremenom to pretvara u lažno svedočenje. Ako ne osećamo ljubav, a istovremeno ponavljamo reči „Volim te“, to je skrnavljenje osećanja i grubo kršenje treće zapovesti koja zabranjuje da se uzalud pominje ime Božje. Zbog toga se prema rečima „Volim te“ treba odnositi s velikim oprezom.

A sad se vratimo mladiću. On gaji topla osećanja prema devojci, priprema se da joj izjavi ljubav, ali u isto vreme ne želi da izgleda kao pravi idiot, pokušavajući da rečima oživi osećanja. Šta mu preostaje da uradi?

Postoji jedna ruska poslovica koja kaže: „Rečima nećemo pomoći delu“. O osećanjima ne govore reči, već dela. Mladić ne treba da govorи o ljubavi, već da je pokaže na delima. Njegovo ponašanje treba da opiše njegova osećanja.

Šta je najbliže ljubavi? To su toplina, briga i pažnja, spremnost da se pomogne i žrtvuje, sposobnost da budemo iskreni i pomirljivi. Mladić se iznutra potpuno otvara pred devojkom koju voli. On odbacuje interes, licemerje, egoizam, ne laže, ne oseća nadmoć prema voljenoj osobi, već je obasipa cvećem i poklonima, pokazuje da zbog nje može sve da žrtvuje, čak i svoj život. Iskazuje joj brigu i pažnju, demonstrira

stalnu spremnost da pomogne. Pritom, ne gubi svoje dostojanstvo i ne puzi pred njenim nogama. On neprestano razmišlja o svojoj voljenoj. U njegovoju duši je prisutan stalni osećaj zahvalnosti za to što ona postoji na ovom svetu, pri čemu želi da je učini srećnom.

Ljubav poseduje mnogo oblika, kao što i drvo ima mnogo grana, ali jedno stablo. Ukoliko mladić ispoljava strpljenje, brigu, saosećajnost, radost u svakoj situaciji, njegova osećanja ne blede i ne pretvaraju se u vezanost. Naprotiv, ona postaju sve suptilnija, nezavisnija i dugovečnija, pri čemu čine srećnim kako njega tako i devojku u koju je zaljubljen. Devojke često bivaju nepristupačne da bi im mladići dokazali svoju ljubav, to jest potvrdili je svojim ponašanjem.

Mi smo navikli da u toku molitve ponavljamo kako volimo Boga. Ali, zapravo, Bogu treba svakog dana dokazivati svoju ljubav, a ne mrmljati sebi u bradu razne afirmacije. Ljubav prema Bogu se dokazuje poštovanjem zapovesti, prevazilaženjem ličnih interesa, pohlepe, gneva i pohote, umećem da se uzdržimo od naslade, da se žrtvujemo i brinemo o bližnjem, da budemo srećni ne samo u radosti već i u bolu.

Uzgred, naučnici su obavili zanimljiv eksperiment. Odabrali su mlađe osobe, momke i devojke, i zamolili ih da se metodom slučajnog odabira podele u parove, a zatim pređu reku preko visećeg mosta. U jednom slučaju most je bio klimav te se činilo da je mogao da padne. U drugom slučaju most je izgledao mnogo stabilniji. Rezultati su pokazali da su romantični odnosi mnogo češće nastajali između onih mladića i devojaka koji su prelazili reku preko klimavog mosta. Opasnost po život, s jedne strane, primorava čoveka da bude nevezan, dok ga s druge strane podstiče ka ljubavi. Opasnost predstavlja snažan stres na koji organizam reaguje огромnim oslobođanjem energije. Ta energija se ne usmerava samo na zaštitu sopstvenog života, već i na povezivanje ljudi, jačanje odnosa.

Ono što nazivamo jedinstvom, uzajamnim razumevanjem, harmonijom odnosa - zapravo je rezultat visoke energetske razmene među bliskim ljudima. Kod vernika je ovaj nivo viši. Kod osoba koje su koristoljubive, zavisne, gnevne, odnosno kod potrošača, energija je niža i njihovi odnosi su manje harmonični.

Začutao sam nekoliko trenutaka, a onda sam nastavio:

- Žao mi je, odlutao sam. I tako ste cele nedelje pisali afirmacije pokušavajući da svoju podsvest ubedite u neke istine. A zatim ste sanjali oca i on vam je rekao da će te umreti.

- Sanjala sam ga nekoliko puta - precizirala je. - Pritom, to je bilo tako realno da sam fizički osećala svoju smrt. Znate, u snu su mi ruke tako strašno izgledale... Osećala sam da se fizički raspadam.

- Ruke su povezane sa sposobnostima, sa svešću. U snu su vam nagovestili da posedujete neverovatnu gordost, da vam je svest važnija od ljubavi. I pokazali su vam šta će se dogoditi s vašom budućnošću i vašom svešću. U redu - zaključio sam - i šta se dalje dogodilo?

- Stan koji iznajmljujem je vlasništvo jedne devojke iz Novosibirska. Videvši da zaista umirem, ispričala mi je sledeće: „Jedna žena mi je spasila život. Ona je vidovita. Pozovi je, i, ako bude htela, može ti pomoći“. Pozvala sam tu ženu i ona mi je rekla: „Ostalo ti je ne tri, već dva dana života. Kroz tebe struji moćna energija, ali se ti koristoljubivo odnosiš prema Bogu. Odmah se oslobađaj svega toga i idi u crkvu. U suštini, najbolje je da ideš čak u tri crkve. I u svakoj se moli i pokaj zbog toga što si se pogrešno odnosila prema Bogu, kao i zato što si vršila nasilje nad svojom dušom. Potrebno je da misliš na nju i da je spasavaš. Odbaci sve poslove i svakog dana idi u crkvu“. Takođe mi je rekla sledeće: „Zaštitnica vaše porodice je Kazanska Ikona Majke Božje. Možda u vašoj porodici postoji takva ikona. Moli se, pre svega, pred njom“.

- To je neverovatno - nastavila je - ali u našoj kući zaista postoji takva ikona. Kada sam sutradan otišla u Hram Kazanske Majke Božje, koja se nalazi na Crvenom trgu, dogodilo se nešto neobjašnjivo. Prišla sam toj ikoni i odjednom sam osetila da mi je mnogo lakše. Činilo mi se kao da mi se duša očistila i tokom celog dana sam osećala mir.

Uveče sam pozvala svoju kumu koja živi u Karagandu. Pre izvesnog vremena sam joj rekla da umirem i kada je ona pokušala da se moli za mene, bilo joj je veoma loše - skočio joj je pritisak, glava ju je bolela, ruke i noge su joj se grčile. Bilo joj je bolno čak i da govori. Zatim joj se stanje toliko pogoršalo da je počela da gubi svest. Uveče tog dana mi je rekla: „Ne znam šta si toliko zgrešila, ali ne mogu da se molim za tebe. Imam decu i unuke, i imam jasan i nepogrešiv osećaj da ću umreti ako se budem molila za tebe. Moliku se samo za tvoju čerku“.

Tri dana sam odlazila u crkvu i molila se. Tek tada sam osetila da me život ne napušta. Stanje mi se znatno poboljšalo, ali četvrtog dana samo što nisam poginula. To je bio dan kada sam dobila platu. Koračala sam trotoarom; pored raskrsnice su čistili sneg s krova, i ja sam, da bih zaobišla to mesto, izašla na ulicu. Nisam čula škripu kočnica niti sam videla automobil. A kada sam ga ugledala, nisam mogla da se pomerim s mesta. Međutim, dogodilo se neko čudo i automobil me nije udario.

- Niste se zapitali zašto vam je na duši bilo lakše uprkos tome što je smrt bila u vašoj blizini?

- Verovatno jer sam mnogo grešna - uzdahnula je.

- Odgovor je tačan, ali je uopšten - rekao sam joj. - Ako vam je duša uzletela, a pritom umalo niste poginuli, to znači da se površinski nivo pročistio, dok u dubini još uvek postoji gomila problema. Pritom su to, najverovatnije, problemi vaše čerke. S Višeg plana su vam nagovestili da je reč o odlaganju, a ne rešavanju problema. Ako čerku ne dovedete u red, situacija će se ponoviti, ali s težim posledicama. Rekli ste da vam je muž bio sajentolog?

- Ne samo muž, već i otac - odgovorila mi je.

- Dijanetika i sajentologija predstavljaju nasilje nad dušom zbog interesa tela i uma. Nije slučajno osnivač tog pravca Ron Habard pri kraju života patio od ozbiljnih psihičkih poremećaja. Istina, uspeo je da ostvari svoj san - da zaradi oko 600 miliona dolara. Odlučio je da služi mamonu, uništavajući pritom svoju dušu, samo, eto, nije uzeo u obzir da posledice, pre ili kasnije, počinju da uništavaju um i telo.

Vaša podsvesna koristoljubivost od samog detinjstva je mogla da dovede do postupaka koji sakate dušu. Mogli su to da budu abortusi, odsustvo želje za potomstvom, odricanje od ljubavi zarad blagostanja, izdaja voljene osobe zbog gordosti ili požude. Koristoljubivost dovodi do toga da požuda postaje važnija od ljubavi i podstiče čoveka na izdaju i podlo ponašanje.

- U pravu ste - sa uzdahom je odgovorila - imala sam abortuse. Ali tada nisam ni shvatala kakav greh činim.

- Mogućom smrću i iskrenom molitvom u određenoj meri ste prevazišli problem gordosti - rekao sam joj. - Ali ispod tog sloja leži još dublji sloj: greh požude. On i dovodi do abortusa, izdaje, pohotnosti. Tek

vam predstoji da ga prevaziđete u sebi, a zatim da pomognete svojoj čerki. Uzgred, koliko ona ima godina?

- Trinaest - odgovorila mi je i dodala: - Znate, ona često govori kako ne želi da ima decu.

- Objasniću vam zašto - rekao sam joj. - Da bi se rodilo dete potrebno je imati kontakt s muškarcem - ispoljavati ljubav, prihvatići uniženja, brinuti se i žrtvovati. Međutim, osoba čiji se život sastoji od zadovoljstava ne može da izdrži duševni bol. Vaša čerka intuitivno oseća da će joj pročišćenje, neophodno za rođenje dece, predstavljati nepodnošljiv proces. Zbog toga ona unapred ne želi da ima decu. U životu tako često biva - majka ne želi da se uda, a čerka ne želi da ima decu.

- Znate, ja zaista nisam želela da se udam kad sam bila mlada.

- Potpuno logično - odgovorio sam joj. - Kada najvažniji ciljevi u životu postanu volja, sposobnosti, um, budućnost, tada duša slabi i ljubav je napušta. U tom slučaju žrtvovanje i briga o drugima ne pružaju radost već bol.

Porodica je - konstantna pažnja i međusobna briga; to je zajedničko prevazilaženje teškoća. Mnoge porodice se raspadaju upravo onda kada prestanu problemi, odnosno kada ne treba davati energiju, ne treba brinuti, boriti se za opstanak. Deca odrastu, pojave se novac, blagostanje - i odjednom, na samom vrhuncu stabilnosti, porodica se raspada. Psiholozi sležu ramenima. A uzrok je prilično jednostavan: teškoće podstiću ljudi na udruživanje, razvijanje odnosa, međusobnu brigu, razmenu energije - drugim rečima, teškoće i problemi rasplamsavaju ljubav. Zbog toga, za vernika koji u svom srcu ima puno ljubavi, porodica, brojna deca, bilo kakve teškoće i problemi u životu predstavljaju važan sastavni deo sreće. Što više žrtvuje i pruža, time je u njegovoju duši više ljubavi i energije. Takva osoba se ne plaši bola, ne plaši se gubitka. Plaši se da izgubi onaj koji ne ume da stvori novo. Danas mnoge žene ne žele da se udaju ili se, pak, ograničavaju samo na jedno dete. To svedoči da njihova duša loše funkcioniše, da je u njoj premalo ljubavi. Zapravo, to su znaci gašenja loze. U crkvi ste se molili za svoju dušu i zato vam je dopušteno da preživite.

- Da li je to normalno - neočekivano me je upitala - što sada uopšte ne čitam nikakve knjige? Ni vaše, takođe.

- Naravno - odgovorio sam joj. - Zašto su potrebne moje knjige? Da bismo osetili ljubav. Ukoliko ste naučili tu lekciju, tada vam moje knjige više nisu potrebne.

P.S. Nedavno me je jedan poznanik pitao kako su znamenja vremena, obično nazvana krajem sveta, opisana u Bibliji. Odgovorio sam mu da prvo treba razumeti šta je ono što treba da se dogodi. Sudeći po svemu, to će biti vreme intenzivnijeg povezivanja s božanskom energijom - vreme kada se ubrzavaju svi procesi. Dakle, može se očekivati niz epidemija, katastrofa i smrti. Sa energetske tačke gledišta to je potpuno objašnjivo. Što je više podsvetne agresivnosti prema Bogu, time je interakcija s božanskom energijom opasnija za telo i um, koji će otpočeti da se raspadaju. Duša će se pritom pročišćavati čak i ako telo umre.

Agresivnost prema Bogu obavezno se pretvara u program samouništenja, što dovodi do pada imuniteta ne samo tela, već i subbine. Opšte slabljenje imuniteta može prouzrokovati, osim epidemije, i sindrom hroničnog umora, impotenciju, neplodnost, raspad porodice, bolesnu decu - sve su to posledice smanjenja energije duše i tela. Nesreće, katastrofe i kataklizme mogu se nazvati sudbinskim bolestima.

Ako bismo izmerili težinu patogene bakterije, koja je prodrla u telo, najverovatnije bi se ispostavilo da je teška milijarditi deo grama. Međutim, ona može da ubije organizam. Na fizičkom nivou, čovečanstvo je takođe ništavna čestica u poređenju sa celom planetom. Ali čovekova energija poseduje moć da uništi planetu. Podsvetna agresivnost uništava ne samo ljude, kao i sav živi svet, već i ono što nazivamo neživom prirodom - jer smo na suptilnom nivou svi jedno. Rekao bih i više: čovečanstvo predstavlja opasnost ne samo za Zemlju, već i za Sunce.

Kada sam sredinom 90-ih godina na predavanjima govorio o tome da se energija čovečanstva od 2000. godine neće više poklapati sa energijom Zemlje, odnosno da će otpočeti proces njenog suprotstavljanja Zemlji, teško da je iko u to poverovao. Kada sam govorio da čovečanstvo podsvetno počinje da ubija Zemlju i da će ona na to reagovati, mnogi su se smeiali. Danas su ti procesi primetni golim okom. Sadašnje čovečanstvo je agresivno prema planeti, prema Suncu, i, na

kraju krajeva, prema Tvorcu Vasione. Sve to neminovno mora da se pretvori u program samouništenja, samoistrebljenja.

Na pitanje mojih poznanika kako možemo odrediti vreme novog priliva božanske energije, odgovorio sam im na sledeći način: u Bibliji se ovo vreme naziva dolaskom Carstva Božjeg. Pre svega, moguća su masovna stradanja ljudi. Neko se raspitivao koji će ljudi prvi stradati. Odgovorio sam da će najpre stradati vernici. Svi su bili veoma začuđeni. Tada sam precizirao da će nastradati oni koji sebe smatraju vernicima, koji se neprestano mole i obraćaju Bogu, ali to čine iz koristoljubivih pobuda. Čini mi se da je do tog perioda ostalo svega nekoliko godina.

P.P.S. Autogeni trening i afirmacije predstavljaju delovanje na površinske slojeve podsvesti: njihovo kontrolisanje, upućivanje zahteva. Molitva je obraćanje Bogu kroz najdublje i najsveobuhvatnije slojeve naše podsvesti i naše duše.

Hristos je rekao: „...Caru carevo, a Bogu Božje“. Možemo upravljati ljudskim, ali ne možemo upravljati božanskim nivoom. Kada neka osoba želi da pretvori molitvu u autogeni trening, kod nje moraju otpočeti problemi, zato što autogeni trening predstavlja nasilje, zahtev, upravljanje, dok je molitva - izjavljivanje ljubavi, potreba da se sjedinimo s Tvorcem, i, u krajnjem slučaju ona je molba.

* * *

Želim da s Vama podelim svoje skromno iskustvo. Nekoliko godina praktikujem Vaš metod iako je on sada već prerastao u pogled na svet, dok je nekada bio sistem tehnika. Do Vaših istraživanja me je doveo niz povezanih događaja, kao i kod većine ljudi. Prvo bolest, a onda unutrašnji glas da svaku bolest možemo sami da pobedimo, potraga za informacijama - jedan autor, drugi, nečiji savet, Vaše knjige.

Pre nekog vremena mi se u dušu uvukao užasan osećaj: ona kao da je nečim odozgo bila prignječena. Sasvim mi je bilo jasno da to nije slučajno, da u svemu što se dešava postoji smisao, pa sam se trudio da sačuvam i ojačam ljubav prema Bogu. Međutim, kako se primicalo veče, osećaj težine se iznova približavao. U to vreme je već počeo Božićni post.

Prvo što mi je palo na pamet bilo je da ne postim pravilno. Prisetio sam se redova iz Biblije o tome da nije čovek za post, već post za čoveka. Tada sam pomislio da previše brinem, da je duši potrebna ljubav, a da je intelekt blokira. Stoga sam odlučio da ako mi se nešto baš bude jako jelo, da će prezalogajiti. Nakon toga mi je lagnulo, na duši mi je postalo znatno bolje, a namirnice koje su izazivale veliki apetit izgubile su svoju privlačnost.

Sinulo mi je da post mora biti u duši i shvatio sam da dušom nikada nisam postio. Tokom posta sam se obično uzdržavao od upotrebe mesa, mleka i dr., a nikada od osuđivanja, razdražljivosti. Rekao sam supruzi: „Hajde da se tokom posta ne svađamo već da živimo bez sukoba i stresa. A posle Božića, kako bude...“

Zatim sam osetio da je potrebno nešto što će učiniti da se duša pokrene, oživi. Pokušao sam da postavim sebi ciljeve u životu pri čemu sam posmatrao šta će prema svakome od njih osećati. To nije bilo bogatstvo, zarađivanje novca, niti društveni status - pri pomenu svega toga, bivalo mi je jako teško. Činilo mi se da sam sateran u čorsokak. Ništa nisam otkrio, nego sam se samo pomolio: „Bože, pokaži mi čemu da težim, kako da živim“. Pojavila mi se potreba da odem u crkvu na ispovest i pričešće, što sam i učinio. Već u ponedeljak sam osetio neku radost, kao i neobjasnjeni talas sreće. Osećao sam da sam duša, da je moje telo prolazno a duša večna, kao i da sam deo večnosti. Da pojačam ovaj osećaj pomogle su mi pravoslavne molitve. Čitao sam one koje su se odnosile na Sveti Trojstvo, Isusa Hrista. Zanimljivo je da nisam video same molitve, odnosno bilo mi je jasno da čitam, shvatao sam reči, ali sam osećao da dodirujem duše autora tih molitvi. Odmah sam odbacio večernja sedenja pored kompjutera i gledanje televizije. Imao sam potrebu samo da se molim, što sam i činio.

Jednom prilikom sam čitao knjigu o Serafimu Sarovskom: „Ciljevi hrišćanskog života“; o tome kako je otac Serafim dopustio svom učeniku da oseti Božju milost. Možda je i meni Bog iz nekih razloga omogućio da je dotaknem.

Jednom prilikom ste na predavanju rekli da je naslada - suparnik božanskoj ljubavi. Uverio sam se u to na svom iskustvu: prebivajući u stanju milosti, zaputio sam se u prodavnicu, kupio slatkiše i pomislio da mi to neće škoditi. Međutim, čim sam ih okusio, stanje radosti i

poletnosti me je polagano napušтало (po svoј прilici, мој pogled na život još uvek nije spreman da prihvati Boga).

Sada me je ovo stanje milosti napustilo. Ali ako sam ranije Boga doživljavao kao da boravi na nebesima, odnosno negde daleko, sada osećam da je On ovde, sa mnom, i ne samo sa mnom, već sa svim ljudima.

Ne znam da li će Vam moje iskustvo biti od pomoći, ali ja sam ga između ostalog stekao zahvaljujući Vašim istraživanjima i radu, zbog čega Vam izražavam svoje najdublje poštovanje i ogromnu zahvalnost.

Nedavno se jednom mom poznaniku dogodilo sledeće iskustvo. Pojavili su mu se vrlo ozbiljni zdravstveni problemi. Morao je ponovo da pročita moje knjige i da realno oseti o čemu se u njima govori. Situacija je bila kritična, ali je on uspeo da načini pomak i da se promeni. Nakon toga se bolest povukla, ali, kako se to često dešava, on se promenio samo površno. I sam je osećao da ono što se dogodilo više liči na odlaganje. Prisustvovao je mom seminaru, ali mu je posle toga bilo loše. Kada je pokušao da čita moje knjige, stanje mu se pogoršalo.

Tri meseca kasnije smo se sreli i ja sam bio zapanjen njegovim spoljašnjim izgledom. Lice mu je bilo mrtvački bledo, smršao je dvadeset kilograma zato što praktično ništa nije mogao da jede. Kada sam dijagnostikovao njegovo stanje na suptilnom nivou, shvatio sam da se radi o pitanju života i smrti. Dogodio mu se nemamerni post, u najgoroj mogućoj varijanti. Uzročnik njegovog stanja bio je najjači program samouništenja. On je prisustvovao seminarima, čitao je knjige nadajući se da će se situacija popraviti, ali se pritom praktično nije menjao. Posledica svega toga su bile makaze: s jedne strane je težio Bogu, a s druge strane se nije oslanjao na ljubav, već na moral, čestitost, ideale i status. Jednostavno rečeno, vrednosti duše i duha su mu bile važnije od ljubavi prema Bogu. Ono što nije htio da uradi dobrovoljno, dešavalo se u prinudnom režimu, ali pročišćenje duše nije mogao da prihvati. Kao posledica toga, program samouništenja je počeo da se zahuktava.

- Pokušao si da oprostiš ljudima kroz koje ti je poslato pročišćenje - objašnjavao sam mu - ali ti to nije uspelo. Nisi naučio da vidiš Božju volju u onome što se dešava i zato nehotično za sve svoje nedaće okrivljuješ druge. Pošto ne osećaš ljubav prema Bogu, još uvek je prerano da

ponavljaš kako je ljubav najveća sreća. Za početak, nauči da prihvatiš Božju volju u svemu. Možeš jednostavno da ponavljaš da prihvataš Božju volju, da se sve dešava u skladu s voljom Tvorca i da je to usmereno na razvoj naše duše i ljubavi. Usput, uzmi ponekad čašu crvenog vina. Poslednja tri meseca živiš u konstantnom stresu i sada ti je potrebna bar neka pozitivna emocija. Ne savetujem ti da se odaš piću, ali u novonastaloj situaciji smatram da je to normalno.

- Da li je potrebno da nastavim s postom? - pitao me je.

- Ne treba da postiš zato što u tvojoj duši ima agresivnosti. Što je intenzivnije izbavljenje od vezanosti za telo i um, time duša dobija više energije. Međutim, ukoliko je agresivna, što više energije bude pristiglo, time će biti agresivnija i tvoja podsvest. Takav post može dovesti do bolesti i smrti.

Znaš li zašto Hristovi učenici nisu postili? On je htio da im pokaže da post koji je namenjen isključivo telu i umu nema nikakvog smisla već može biti štetan. Zbog čega je Hristos prekorio fariseje što su im u toku posta bila turobna lica? To se objašnjava na sledeći način: kako su u to vreme rasuđivali Jevreji? „Bog mi je zapovedio da postim, odnosno da se uzdržavam od hrane i od zadovoljstava. Što moj post bude stroži, što više budem patio, time će Bogu biti ugodnije da vidi kakvu žrtvu i kakve podvige činim za Njega. Dakle, što više budem patio i što moje patnje budu primetnije, time će više grehova Bog otkloniti s mene“.

Hristos je dao novi model posta. Mi se oslobođamo svega ljudskog - da bismo stekli božansko. Hristos nije osećao strah od kontakta s Bogom, niti potištenost i samouništenje, već ljubav i sreću. Otuda se i odnos prema postu promenio. Ako je nekada smisao posta bio u patnjama, lišavanjima i nadama za iskupljenje grehova, sada su smisao postali ljubav i sreća. Pritom, sreća se nije sastojala u ispunjenju želja, potrazi za zadovoljstvima, njihovoj raznolikosti, već u suprotnom: u odricanju od želja, naslade i zadovoljstva. Kontakt s Bogom je donosio više sreće od interakcije sa spoljašnjim svetom.

Zašto deca ne treba da poste? Zato što ona žive dušom. Ona imaju ljubav, te im bol, gubitak i nevezanost nisu potrebni.

Smisao posta je u tome da se oseti ljubav prema Bogu, a za to je potrebno da se otvari duša. I ono što je pritom najvažnije jeste - ne odbacivati ljubav, oprštati, prevazilaziti uvrede, uninije, nezadovoljstvo

sudbinom. Hristos je jasno stavljao do znanja svojim učenicima: strog post za telo i spoljašnja odricanja su beskorisni i štetni ukoliko duša nastavlja da osuđuje, oseća strah i uninije. Jer post je potreban zbog toga da se čovek otvori prema Bogu.

Gresi se zaista otkupljuju kroz patnje, ali minimalno, zato što patnje ne mogu potpuno da promene čoveka. Kroz pokajanje se otvaraju velike mogućnosti za prevazilaženje greha s obzirom na to da je smisao pokajanja u promeni sebe, svog karaktera i svog ponašanja. Najznačajniji potencijal u prevazilaženju greha ima ljubav. Ljubav nas spaja s Bogom, a s obzirom na to da je Bog bezgrešan, osnažujući jedinstvo s Njim, mi se na taj način pročišćavamo. Božanska ljubav daje najbolje mogućnosti za čovekovu promenu.

Smisao posta je u tome da budemo srećni, da zadobijemo primarnu i najveću sreću. Upravo radi toga se mogu odbaciti sve druge želje i zadovoljstva.

Danas mnogi pokušavaju da poste polazeći ako ne iz verskih, tada iz zdravstvenih razloga pri čemu ne shvataju da postu treba pristupati s ljubavlju i srećom, podesiti sebe na potpuno prihvatanje božanske volje, sa svešću o tome da svaka situacija radi za ljubav, pri čemu otklanja i najsitnije strahove, kajanja i uvrede. Tada će fizičko i duhovno uzdržavanje pojačati ljubav, a neće je uništavati. Sve počinje s ljubavlju, ne sa komadom hleba. Ne zaboravite Bibliju, u kojoj je napisano: „Ne živi čovek o samom hlebu...“ (Ponovljeni zakoni 8:3)

P.S. Često me pitaju zašto ljudi oboleli od dijabetesa ne treba da poste, zašto se u proleće pogoršavaju hronične bolesti - ne samo fizičke, već i psihičke?

Nauka još uvek nije pronašla odgovor na ova pitanja. Šta se dešava na suptilnom planu? U čovekovoj podsvesti leto i zima se doživljavaju kao život i smrt. Najveće oslobođanje energije se dešava u trenutku rađanja i umiranja. Proleće je svojevrsno rođenje, a jesen podseća na uvenuće i smrt. Zbog toga je veoma važno u šta se tokom tih perioda usmerava slobodna energija. Ako u proleće i u jesen razmišljamo o Bogu, dešava se pročišćenje duše. Ako se, pak, u proleće vezujemo za

uživanja, a na jesen zapadamo u depresiju, to šteti našoj duši, a tendencija odricanja od ljubavi se prenosi na potomke.

Od detinjstva se sećam izraza koji se stalno i svuda čuo: „Proleće je doba zaljubljenih“. Postoje kruti stereotipi - u proleće treba otpočeti nove romanse, tražiti seksualne avanture i to se smatra sasvim prirodnim. U suštini, proleće treba da bude jedna od etapa ljubavi prema Tvorcu. Stvar je u tome što se u tom periodu kod čoveka otvara nova energija budućnosti. Ako se ta energija koristi za uvećanje ljubavi prema Bogu, čovekova zavisnost od požude, života i želja se naglo smanjuje i na taj način se prevazilazi sklonost ka vezanosti za uživanje. Dakle, u mesecima koji slede ljudi će manje grešiti, manje će biti podložni strastima, a uporedo sa strastima će se smanjiti i njihova ljubomora, gnev, zavist i pohlepa. Odnosno, pravilan odnos prema prolećnom postu pročišćava dušu i pomaže da se spreče buduće bolesti i nesreće u samom začetku.

Zašto se šizofrenija pogoršava u proleće? Stvar je u tome da je nagon produžetka vrste jači od nagona samoodržanja. To je potpuno logično jer je neophodan za strateški opstanak živih bića. Nadolazeća božanska energija se prvenstveno usmerava ka nagonu za produženje vrste, odnosno u seksualne osećaje. Post i molitva pomažu da se seksualni osećaj transformiše u ljubav - životinjsko da se pretvori u ljudsko, a zatim u božansko. Kada čovek ne udovoljava svojoj seksualnoj želji nego je po mogućnosti kontroliše, on tako pomaže životnoj energiji da se transformiše u božansku.

Šizofrenija je poklonjenje požudi. U proleće, kada pristiže nova energija, višestruko se pojačava podsvesna požuda, koja se usporava time što se pogoršava šizofrenija. Jesen je period podsvesnog uništenja požude i želja. Za čoveka, koji zavisi od njih, ovaj period može da bude veoma bolan. Pogoršanje šizofrenije takođe usporava i ovaj proces.

Što više energije duša primi, time je opasnije njeno pogrešno korišćenje. U celini, proleće se može smatrati pripremom za ono što se naziva „Carstvo Božje“, ili „Strašni Sud“.

Energija ljubavi koja pristiže u dušu deli ljudi na dva tabora: kod jednih se pojačava težnja ka Bogu i ljubav prema Njemu, a kod drugih - požuda, strast, agresivnost za kojima dolaze nesreće, bolesti i smrt.

Zašto je baš u proleće po hrišćanskom učenju propisan dugačak post? Energija koja dolazi početkom proleća po inerciji budi životinjska i ljudska osećanja. To liči na alkoholičarske i narkomanske krize. Čovek odustaje od uobičajenih naslada, a njegova duša pati i traži da se sve vrati na prethodno stanje. U proleće se pogoršavaju bolesti zato što se pojačavaju požuda i životinjske želje. Onome koji povremeno posti lakše je da prođe kroz ta iskušenja i pretvori zemaljsku logiku u božansku.

Zašto se u proleće pojavljuju alergije? To je još jedno pitanje na koje nauka nema odgovor. Za početak, razmislimo o tome na koji način se alergija ispoljava. Uglavnom su to kijavica i kožni osipi. Oni predstavljaju ograničenje podsvesne požude. Naši drevni preci su nasladu dobijali putem čula mirisa, ukusa i dodira. Kijavica snižava aktivnost čula mirisa i ukusa, a kožni problemi nasladu putem čula dodira. Prosto govoreći, osobi koja pati od kijavice i kožnih problema nije do seksualnih maštarija. Naša podsvest pokušava da nas spase od požude koja nas udaljava od ljubavi.

Zašto danas mnoga deca pate od alergija? Zato što su majke u njih ugradile mehanizam odricanja od ljubavi zarad zadovoljstva. Ljubav slabi, energija se smanjuje, i u proleće, umesto ozdravljenja, deca se razboljevaju i muče sa alergijama. Preobilna, začinjena hrana koja podstiče apetit, takođe negativno utiče na dušu. Zbog toga se kod mnoge deca posle konzumiranja „Coca Cole“, „Fante“ i praškastih sokova često pojavljuje alergija kao zaštitna funkcija.

Sada nešto na temu dijabetesa. Podsvesna požuda i sladostrašće vezuju dušu za život i želje čineći čoveka gordim i ljubomornim. Onaj koji se stalno prejeda i konzumira previše slatkiša, prilično brzo oboljeva od dijabetesa, budući da takva ishrana višestruko pojačava požudu. Uzgred, naučnici su otkrili da česta upotreba slatkiša kod muškaraca izaziva pad testosterona - muškog hormona koji je odgovoran za potenciju i muževnost.

Kako spasiti osobu kojoj je požuda blokirala ljubav na podsvesnom nivou? Potrebno je da joj hrana postane otrov, mogući izvor smrti. Zatim je potrebno ubrzati ovaj proces i tada će čovek podsvesno osetiti da poklonjenje požudi vodi ka smrti.

Dijabetičarima se savetuje da jedu meso i mlečne proizvode na koje se troši energija ostrašćenih želja. Zato post ili gladovanje za njih postaje neopisivo mučenje koje može da ima i smrtni ishod.

Duša prebacuje na telo mehanizam vezanosti za želje. Odricanje od ljubavi zbog požude se na nivou duše dešava neosetno i donosi zadovoljstvo. Isti takav proces, kada se spusti na telesni plan, ne samo što je vidljiv i opipljiv, već uzrokuje mučenje, patnju i smrt. Zbog toga, najvažniji post za dijabetičara nije u ograničenju hrane, već u ograničenju naslade i uživanja. To nije samo ograničenje ili odricanje od seksa, već i od alkohola, cigareta i svega onoga što nazivamo lošim navikama. Isto je tako odricanje i od osuđivanja, ljubomore, zavisti, uvređenosti i uninija. Jednom rečju, to je usmerenost na ljubav i molitvu.

Mnogi moji pacijenti - dijabetičari, nakon konsultacije su počeli da se mole pri čemu su primećivali da se ograničenja u ishrani, pa čak i gladovanje lako mogu izdržati jer nisu propraćeni takvim mukama. Kada duša oživi, tada i telu postaje lakše.

Uzgred da napomenem, venerične bolesti, koje su masovno rasprostranjene u Evropi nakon epohe renesanse, takođe su imale za cilj spasenje duše. Kada se čovek zarazi veneričnom bolešću, on spontano, u podsvesti, zadovoljstvo i strast povezuje sa bolestima i patnjama.

U principu, svaka osoba bi u proleće trebalo da prestane sa upotrebom alkohola. Opasnost od alkohola je u tome što on otupljuje uzvišena osećanja i pretvara ih u prizemna. Jednostavno rečeno, alkohol pretvara ljubav u požudu zbog čega je veoma opasan za omladinu. Strast prema alkoholu pre detetovog začeća može ne samo fizički da povredi buduće dete, već i da zatvori njegovu dušu za ljubav i veru. Strast prema alkoholu uzrokuje rađanje grešnika i zločinaca.

Apostol Jakov je govorio da je sve jedno, da su sve zapovesti međusobno povezane i da kršenje jedne neizostavno vodi do narušenja i ostalih. Pohotna osoba pre ili kasnije postaje sklona krađi, pijanstvu ili upotrebi narkotika. Onaj koji je počeo da krađe neće se odupreti ni požudi ni alkoholizmu i na kraju će pasti u potpuni razvrat. Osoba koja piće daleko će lakše ukrasti i počiniti razna zlodela. Sve ovo uništava dušu i moral.

Međutim, velike pare, kako je poznato, zarađuju se upravo na interesima tela i uma, što omogućava propagiranje razvrata i uništenje duše. Naravno, ova tendencija dovodi do uništenja naroda, država i civilizacija. Ukoliko osoba bude shvatila da je potrebno da brine o duši i počne da primenjuje elementarna pravila suzdržavanja, ovo tada može pomoći ne samo njoj samoj, već i njenom okruženju, ne samo njenoj deci, već i čitavom čovečanstvu.

Predstavnici verskih zajednica mnogo toga mogu da učine u rečenom pravcu. U judaizmu, hrišćanstvu, kao i u islamu dat je prilično tačan opis kako uprljana i nemoralna duša gura čoveka ka požudi, krađi, pijanstvu i homoseksualnosti. Kad bi se sveštenici svih religija ujedinili u borbi za moralnost, to bi donelo predivne plodove. Na tom planu dostoјno mesto zauzima islam sa svojim rigoroznim odnosom prema krađi, požudi i alkoholu. Udružujući se na moralnim principima, predstavnici religija bi mogli da prevaspitaju našu problematičnu državu i njene građane učine zdravim i srećnim.

Vratimo se temi posta. Ranije sam, pokušavajući da se uzdržavam od hrane, svoj jelovnik ipak učinio raznovrsnijim, pri čemu sam nastojaо da mi hrana bude ukusnija i privlačnija. Tek nedavno sam shvatio da u toku posta ne treba jesti, već utoljavati glad. Hrana ne treba da bude izvor zadovoljstva, već sredstvo za utoljavanje gladi, i ništa više od toga. Tada se umesto misli o ručku i večeri pojavljuje osećaj slobode i radosti.

Uzgred, moj prijatelj, koji je smršao 20 kg, nije mogao ništa da jede i skoro tri meseca nije spavao, a posle našeg razgovora je spavao kao zaklan. Ograničenja za njega više nisu predstavljala tegobu, već mogućnost da u potpunosti prihvati Božju volju, da je vidi u svemu što se dešava, da je prihvati kao najvišu dobrobit i da svima oprosti.

Dakle, post je prvenstveno namenjen duši.

* * *

Često sam patila od upale grla. Nisam jela ništa hladno, oblačila sam se u skladu s vremenom, ali bez ikakvog razloga mi se pojavljivala upala grla s jakim bolovima. Nikakve dražeje mi nisu pomagale, te sam morala da pijem antibiotike. Tako se nastavljalo do moje dvadesete godine, kada sam pročitala Vašu prvu knjigu. Shvatila sam da se sve to

dešavalo zbog moje uvredljivosti. I još mnogo toga drugog sam tada shvatila. Zahvaljujući tome, otpočela sam borbu koju i sada vodim. U početku sam upadala u uninije, ne znajući kako da prevaziđem svoje vezanosti. Pomoglo mi je to što Sergej Nikolajevič nije pozivao na momentalnu promenu, već je dopuštao da čovek može da se spotakne, da ne pronađe odmah pravi put. Upravo to pomaže da ne odustanemo kada načinimo grešku. Najvažnije je ići, ali svakog dana. Tada nam postaje barem za mrvicu lakše.

I još nešto. Svojevremeno sam odbacila ljubav jednog muškarca. Sada sam već pet godina sama. Za to vreme nije bilo nijednog poljupca, nijednog muškarca u mom životu. Ali sad znam da je inercija mojih osećanja previše velika: kada bi mi Bog poslao iskušenje, možda ga ne bih pobedila. Zbog toga mislim da mi i nije dat lični život. Zato savetujem svim mladim devojkama: ako volite, nemojte odbacivati ljubav. Bolje je da se kasnije sto puta pokajete (iako je i kajanje zbog prošlosti - greh). I volite, bez obzira na sve što se dešava. Ako ste spoznali da ste se nekada odrekli ljubavi, razmišljajte o tome, pripremite se za moguća iskušenja, analizirajte situacije. I ne klonite duhom. Sve je moguće dok smo živi. Svima želim snagu u borbi sa sobom.

Nedavno sam se susrela sa sledećom rečenicom: „Često je čovek rob sopstvene slike o sebi“. To se delimično odnosi i na mene. Prema tome, možemo početi čak i od toga što ćemo posmatrati sebe sa strane. Ali, ne svoj spoljašnji omotač (kobajagi: kako sam lepa ili ružna, gojazna, mršava...), već na karakter, kako se ophodimo prema ljudima, kako na njih gledamo.

Godinama sam pratilo kako se menja sastav ljudi na mojim predavanjima i seminarima. Isprva se skoro sva publika sastojala od žena. Bez obzira na glasine i optužbe da ispoljavam mržnju prema ženama, one su nastavljale da sve više posećuju moja predavanja. Kako je rečeno u jednom popularnom filmu: „Žena oseća utrobom“.

Prolazile su godine. Moj sistem je opstao i dokazao svoju održivost. Nerado, gegajući se, protegnuli su se i muškarci, a poslednjih godina se pojavila i omladina. Nedavno je jedna žena načinila zanimljivu opasku: „U Vašoj publici je ista situacija kao i u Rusiji - prisustvuju sve kategorije građana, uključujući starce i decu“.

Raduje me što je u poslednje vreme sve više mladih. Jer mladima je, kao nikom drugom, danas potreban ispravan pogled na život radi opstanka, stvaranja porodice i rođenja dece.

Ovo pismo mi se svidelo zato što devojka kao da lebdi nad onim što nazivamo životom i sudbinom. Veoma je bitno gledati sebe, svoj život i sudbinu kao objekte ljubavi, vaspitanja i promene.

Nekada se čovek u celosti i potpuno identifikovao s telom, pa je zato svaki bol i nelagodnost doživljavao kao pretnju po sebe usled čega je bio spremjan čak i da ubije. To je bila samozaštita. Prošli su milenijumi i ljudi su prestali da se poistovećuju s telom. Više od toga, primetili su da ograničavanje tela i uzdržavanje od životinjskih želja osnažuje duh. Čovek je počeo da se identificuje sa umom i zahvaljujući tome je lakše mogao da se podvrgava fizičkim iskušenjima i potrebama. Ali sudbinski problemi i krah budućnosti za njega su i dalje bili nepodnošljivi.

Prolazilo je vreme i čovek je postepeno shvatao da nije samo telo i um. On je pre svega duša. Pojavile su se religije koje su objašnjavale da je Tvorac jedan, da pre svega moramo da brinemo o duši i moralnosti. Nesreće, bolesti i krah nada počeli su da se podnose dostojanstvenije, s razumevanjem da ta iskušenja okrepljuju dušu. Sva ograničenja tela i duha doživljavali su se kao igra, jer je čovek sebe poistovećivao s dušom. Ali ako neko nije mario za dušu, tada ljudi, suočeni s podlošću i nemoralnošću, nisu to mogli da prihvate, doživljavajući ih kao pretnju po sebe. To ih je uništavalo do temelja i oni su odgovarali mržnjom, osudom i prezriom prema onima čije su duše bile mizerne.

Pre dve hiljade godina u istoriji čovečanstva je započela nova epoha. Čovek je prestao da se poistovećuje ne samo sa telom i duhom, već i sa dušom.

Ako verujemo da smo telo, tada će telesni bol i uništenje tela za nas biti nepodnošljivi. Svaka promena predstavlja delimično uništenje, tako da se razvoj na telesnom nivou ne dešava kroz promenu tela, već kroz njegovo odumiranje. Ako se poistovećujemo sa duhom, tada ne možemo da promenimo svoju sliku sveta, zato što je to uništenje našeg uma. Umesto da prihvatimo novo, mi ćemo mrzeti onoga koji nam ga donosi. Čak i ako je to naše spasenje, mi ne možemo da ga prihvatimo zato što svoj um smatramo nepromenljivim i večnim.

Ukoliko se, pak, poistovećujemo sa dušom, tada možemo da razvijamo telo, tada lako možemo da prođemo kroz sva fizička iskušenja. Reorganizacijom svog uma možemo da prihvatimo nove istine. Međutim, svoj karakter i svoja osećanja ne možemo da promenimo.

Pre dve hiljade godina jedan čovek je u Izraelu rekao: „Ja sam Ljubav“. Zbog ljubavi možemo da izgubimo dušu. Možemo da izgubimo um, budućnost, telo. Ako je čovek ljubav, tada mogu da se prebrode sve duševne patnje, a to znači da duša i karakter mogu da se promene do samog temelja. Usvajanje božanske informacije tada postaje daleko sveobuhvatnije, što otvara mogućnost spasenja čitavog čovečanstva.

Kada čovek shvati da je ljubav, da je jedno s Tvorcem, tada se on prema svojoj duši, umu i telu odnosi s ljubavlju, ali na odstojanju. On počinje da shvata da je po svojoj suštini večan jer je ljubav - večnost. Njegova duša prestaje da bude agresivna, s obzirom na to da je večnost nemoguće izgubiti i tada se otvaraju novi putevi za vaspitanje sopstvenog karaktera, subbine i tela.

U poslednje vreme omladina pokazuje povećano interesovanje ka traganju za smislom života. Bar je tako u Rusiji. Nedavno je moja dvanaestogodišnja čerka videla na mom stolu treću knjigu „Vaspitanje roditelja“, koja je nedavno izašla iz štampe.

- Moje drugarice čitaju te knjige - odjednom je rekla, pokazujući na koricu knjige.
- Da nisi nešto pobrkala? - iznenadio sam se.
- Ne - tvrdila je ona - zaista čitaju.

Pomislio sam: „Ako moje knjige čita omladina, možda sam zaista počeo u nešto da se razumem?“

* * *

Imam 30 godina i već tri godine radim po Vašim knjigama. Veliko Vam hvala! Pre tri godine postavljena mi je strašna dijagnoza: ciste na jajnicima i hepatitis C. Imala sam ozbiljne probleme u porodici: svađe sa suprugom, poniženja s njegove strane skoro do želje da okončam život. Zakazana mi je operacija, ali sam se na vreme predomislila. Imala sam

sreće - upoznala sam se s ljudima koji slede Vaše učenje, uspostavila sam kontakt s njima i saznala za knjige.

Porodični odnosi su mi se poboljšali - sa suprugom živim kao „jedna duša“. Lekove ne koristim. Prošla sam ultrazvučno ispitivanje, ciste su nestale, hepatitis C takođe.

Rođena sam u muslimanskoj porodici, ali verskom vaspitanju u porodici nisu poklanjali pažnju. Zbog toga, shvativši sve, odlučila sam da primim hrišćanstvo. Ipak, još uvek imam nerešiv problem: zaista želim dete, ali ne mogu da zatrudnim; ne mogu da pronađem čime će se baviti u životu (domaćica sam). Promenio mi se odnos prema muškarcima, pojavilo se poštovanje i ljubav prema njima iako me i po ženskoj i po muškoj liniji prati smrt muškaraca. I moja majka je udovica. Promenio mi se odnos prema životu, sve situacije prihvatom kao božanske poruke.

Molim vas, dijagnostikujte šta je ono što treba da ispravim i na čemu da radim kako bi mi Bog poslao dete. I u kojoj sferi da se ostvarim, gde će biti najpotrebnija?

Hajde da logički razmislimo. Ako smrt muškaraca prati vaš rod, znači da se može pretpostaviti da su žene na unutrašnjem planu veoma agresivne. Ako vam je majka udovica, tada verovatno ne samo vi, već i buduća deca i unuci nosite breme vezanosti za ljudsku sreću, strasti i agresivnosti.

Uspeli ste da se izborite sa sobom i zbog toga je počelo da se menja vaše okruženje. Ali to uopšte ne znači da su se promenila vaša buduća deca i unuci. Kada se vaša podsvesna vezanost i agresivnost smanje do te mere da se ljubav u duši uveća nekoliko puta, tada će ta količina biti dovoljna za decu i doći će do začeća.

Čim začeće bude moguće, moraćete da prođete kroz naredno pročišćenje, ali ono će biti namenjeno deci. Žena često ne može da zatrudni iz prostog razloga što u njenoj duši nema dovoljno ljubavi da prođe kroz iskušenja koja su neophodna za pročišćenje detetove duše. Zbog toga poboljšanje vašeg fizičkog zdravlja svedoči samo o tome da ste vi sebe manje ili više doveli u red.

Ako začeće postane moguće, veliki su izgledi da će vam se vratiti hepatitis, ili će vas muž ponovo ponižavati, ili ćete dobiti urogenitalnu

infekciju itd., itd. Jednostavno, ne treba očekivati pozitivne rezultate, već im treba neprekidno ići u susret. Kroz sebe treba dovesti u red duše dece i unuka. Morate da učinite sve što je u vašoj moći, a s Višeg plana će rešiti da li će vam dati dete ili neće.

Što se tiče islama: iskreno, ne vidim nikakve razlike između hrišćanstva i islama ukoliko govorimo o suštini. U islamu se poštuju pet glavnih proroka i smatra se da je sveto sve što je povezano s njima. To su: Noj, Avram, Mojsije, Hristos i Muhamed. Sve ono čemu je podučavao Hristos, priznato je i od strane islama. Ako govorimo o razlikama, one se najpre odnose na tumačenje Hristovih reči. U tom smislu zaista postoje razlike između katolika, pravoslavaca i muslimana. Ako se udaljimo od rituala, politike i ekonomije, tada islam i hrišćanstvo uče jednom te istom: Bog je jedan, ljubav prema Njemu je najviša vrednost, volja Tvorca je sveta i mora se bespogovorno prihvdati. Deset zapovesti su podjednako sveti kako za muslimane tako i za hrišćane. Dakle, nije najvažnija pripadnost nekoj religiji, već ljubav u duši i izvršavanje osnovnih zapovesti.

Još nekoliko reči o potomstvu. Više puta sam govorio da je molitva za njih naročito efikasna u proleće i početkom avgusta. Ukoliko se u proleće pridržavamo posta, to nam pruža daleko veće šanse da dušu dovedemo u red. Smisao posta je jednostavan: sreća u duši mora biti neprekidna - uz uzdržavanje od seksualnih odnosa, slatke, kalorične i mrsne hrane. Ali još jednom želim da podsetim - nikakve tehnike neće zameniti ličnu težnju ka Bogu. Potreba za ljubavlju mora da bude ista kao što je potreba za disanjem. Kada duše dece postanu harmonične, sve će se urediti tako da ona dođu na svet.

* * *

Kroz Vaše radove (knjige), Alah me je doveo ka islamu. Put je bio trnovit, ali nije reč o tome. U Vašim predavanjima mi se dopada formula monoteizma koju koristite: „Ja sam Bog tvoj jedini“. U islamu ona takođe postoji, ali zvuči drugačije: „La ilahe illallah“ - „Nema Boga osim Boga“.

Možda, kada se izostavi lična zamenica „ja“, formula dovodi ljudе na viši nivo razvoja?

Takođe mi se dopada što preporučujete da se ne jede svinjetina pri čemu dobro objašnjavate razlog za to. Takođe ste blizu i otkrivanju koliko je alkohol štetan.

Znala sam da je u islamu svinjetina zabranjena hrana (haram), ali nisam tome pridavala veliki značaj. Jela sam namirnice koje sadrže životinjsku mast nepoznatog porekla, ili čokoladu koja često sadrži alkohol. I bilo mi je veoma teško da se borim sa svojim porocima (gresima, nedostacima).

Nedavno nam je naša učiteljica iz osnova islama rekla da ukoliko čovek konzumira haram (zabranjenu hranu), odnosno alkohol i svinjetinu, da će obavezno uraditi nešto loše (neugodno Alahu).

Počela sam preciznije da se pridržavam ovog pravila, i, da znate, zahvaljujući tome mi je postalo lakše na duši.

Što se tiče abortusa takođe se u potpunosti slažem s Vama. Želela bih da dodam ono što se navodi u radovima islamskih naučnika, a to je da je analni seks sa ženom „mala homoseksualnost“, kao i to da je seks tokom menstruacije krajnje štetan za dušu oba supružnika.

S poštovanjem...

U principu, sve monoteističke religije omogućavaju da se prevaziđe zavisnost od tela i duha i da se spozna značaj duše. Na taj način, moralnost je u prvom planu, a novac, hrana, blagostanje ostaju u drugom. Bez monoteizma se ne bi pojavila savremena civilizacija, a njena današnja kriza je uzrokovana time što su ljudi počeli da se klanjaju požudi i zadovoljstvu u različitim oblicima.

Naslada je postala važnija od ljubavi. Ova tendencija je dovela do opsednutosti seksom, alkoholom, igrama na sreću, pušenjem i drugim oblicima uživanja koja neprimetno uništavaju ljubav.

O štetnosti pijanstva i sladostrašća rečeno je u judaizmu. U hrišćanstvu se takođe osuđuju pijanstvo, sladostrašće, vezanost za materijalno blagostanje. U islamu je ova tendencija takođe očuvana. Ali bez obzira na jednostavne i razumljive preporuke koje su iznete u Svetim knjigama, ljudi postepeno gube volju da ih se pridržavaju. Svaka tradicija, ukoliko je nerazumljiva, postepeno se gasi.

Islam je mlađa religija, pa su moralni principi očuvani prilično dosledno. Ali težnja da se trči za zadovoljstvima, ostrašćenost, koja dovodi do osuđivanja i agresivnosti, kod predstavnika islama takođe dobija na zamahu.

Čini mi se da ovaj opasan proces može da se prevaziđe samo povezivanjem nauke i religije. Tada će ljudi svesno, sa razumevanjem početi da se odnose prema božanskim zapovestima, dok će moral prestati da bude samo sredstvo za iskupljenje greha, odnosno razlog da se pogordimo zbog svoje čistote i preziremo druge. Moral i ljubav će postati alat za opstanak i spasenje, ne samo sebe već i svog potomstva.

Danas se u svetu nazire blagotvorna tendencija. Nauka i religija počinju međusobno da sarađuju na planu spoznaje Boga, kao i po pitanju razumevanja koliku važnost imaju vera, ljubav i moral. Ovo je važna šansa za spasenje civilizacije.

* * *

Odlučila sam da Vam ispričam šta mi se dogodilo kada sam počela da čitam Vašu novu knjigu („Vaspitanje roditelja“, knjiga 3.).

Kupila sam je sredinom decembra 2009. godine, gotovo odmah pošto se pojavila u prodaji. Počela sam da je čitam - i osetila kako su mi se javile razdražljivost i težina na duši. Na pragu je bila Nova godina, a ja sam tako želela da je dočekam veselo i bezbrižno! Tad sam smislila: „Ako nastavim da je čitam, otpočeće čišćenje i biće mi teško. A želela bih da lepo provedem praznike! Odložišću knjigu i pročitaću je kasnije.“

Odložila sam je. Međutim, razdražljivost nije prolazila. Znala sam da se proces čišćenja već aktivirao, pa sam pokušala da radim na sebi. Ali išlo je nekako traljavo.

Otišla sam po sina u školu 23. decembra. Bio je u drugoj smeni pa sam ga sačekivala posle pet popodne. Tada je već bio mrak, praktično noć. A put je vodio kroz pijacu, odnosno dve pijace: jedna je bila osvetljena, tamo je bila gužva, ali tim putem je do škole trebalo hodati oko sto metara. A drugi put je bio mračan, na rubu pijace, ali je vodio direktno do škole. Obično njim uvek i idem. Iako je bilo mračno, odlučila sam da idem tim putem. Neočekivano sam na raskrsnici iz nekog razloga

rešila da se zaustavim i da se pomolim. Bilo je tihom i mirno, pogodno za molitvu. Pomolila sam se, zahvalila Bogu za sve što imam i krenula dalje.

Samo što sam skrenula na taj sumračni put - u susret mi je dolazio mladić. Pa šta ako dolazi? Neka dolazi, običan je prolaznik. Put je uzak, dok su sa obe strane bili snežni nanosi. Htela sam da ga propustim, ali se on, iz nekog razloga, usmerio ka meni. I odjednom je zamahnuo iz sve snage i udario me pesnicom u oko. A zatim je počeo da me udara po glavi.

Usled neočekivanog šoka mi nije bilo jasno šta se dešava. Zgrabio mi je torbu i počeo da je vuče. Kada sam shvatila da mu je potrebna torba, ispustila sam je iz ruku i pala u sneg, pokrivajući glavu rukama, potpuno sigurna da će me dokrajčiti. Ali je on pobegao zgrabivši i moju krznenu šubaru.

Naravno, dobro me je izudarao. Ali oko je ostalo celo. Sreća što je blizu bila traumatologija, gde su mi odmah pomogli.

Prvo što sam tada pomislila bilo je: „Koliko u meni ima agresivnosti kada me ovako čiste!“ Verujem, da se tada nisam pomolila na raskrsnici on bi me verovatno ubio. Sigurno je držao u rukama nešto gvozdeno i oštro jer mi je ispod oka ostao ožiljak od posekotine.

Možete li samo da zamislite? Ja sam sebe smatrala naprednom „Lazarevkom“ - čitam Vaše knjige od 1998. godine. Toliko sam toga shvatila i uspevala umnogome da se promenim. I onda - ovako nešto!

Međutim, kada sam analizirala situaciju, razjasnila sam i uzroke i posledice. U poslednje vreme sam zaista postala vrlo razdražljiva i nikako nisam mogla da se izborim s tim. Ali kako se kaže - oprštala sam sebi. Gordost se u meni razbuktala strašnom silom i zbog toga su patili svi moji ukućani, no mene je i dalje sve nekontrolisano nosilo. Iritirala su me mala razmažena deca i njihovi, s moje tačke gledišta, nemarni roditelji koji su podsticali takvo ponašanje. Počelo je užasno da me nervira kada su mi se u prodavnici neljubazno obraćali. Pa, naravno, zbog toga su sa mnom razgovarali još neljubaznije. A ja sam ih osuđivala. Bravo za mene. Kao posledica toga, nagomilalo se toliko agresivnosti u meni da je rezultat bio logičan. Jedina stvar koju ne mogu da shvatim je zašto nisam mogla da se zaustavim jer sam bila vatreni sledbenik i poklonik Vašeg sistema. Sistem mi je uvek pomagao, zahvaljujući njemu sam uvek mogla

da razjasnim situaciju i pomognem kako sebi tako i drugima. A zatim odjednom - takav užas.

Posle svega sam osetila da bez Vaše knjige to neću moći da razjasnim. Dva ili tri dana sam oprezno gledala u nju, a onda sam donela odluku. Počela sam ponovo da je čitam. I išlo je kao podmazano. Razjašnjavalo mi se mnogo toga, navodno odavno poznatog, ali kao da su mi se ponovo otvorile oči. Zaputila sam se u prodavnicu i kupila Vaše decembarske i januarske seminare i predavanja. Slušala sam ih, gledala i ponovo gledala. Radim na sebi. Znate, imala sam osećaj kao da se ponovo srećem s Vašom informacijom. Sada su mi s Višeg plana poslali čišćenje koje je bilo jednostavno i elementarno. Nekada na takve događaje ne bih obratila pažnju, nego bih mirno bih prošla kroz neprijatnu situaciju. Ali sada se nisam izborila. Tačnije, izborila sam se, ali uz teškoće. Ne znam šta je u pitanju. Da li sam dostigla viši nivo ili sam, suprotno tome, pala i ponovo raščišćavam svoje prošle grehe? Ali, u svakom slučaju, neizmerno sam zahvalna Gospodu za lekciju. I Vama sam veoma zahvalna za rad koji obavljate.

Iskreno, u poslednje vreme (pre svih ovih događaja) pojavile su mi se i zamerke prema Vama. Krenulo je od Vaših komentara o knjizi „Joe Vitale“. Pomislila sam: „Pa eto, na forumu su postavili reklamu za tu knjigu a Lazarev je tako oštro kritikuje. Postavlja se pitanje: zašto je bilo potrebno da se reklamira na forumu? Verovatno su je zbog toga ljudi masovno kupovali. Javljale su mi se raznorazne zamerke zbog sitnica. Sramota me je, naravno, i da pričam o tome. Oprostite mi. Ali Bog mi je dao još jednu priliku da se uverim da Vaš sistem funkcioniše, i to veoma dobro.

Zbog toga Vam, Sergeju Nikolajeviću, želim mnogo snage i ogromno strpljenje da nastavite svoja istraživanja. Ona su veoma važna i veoma potrebna. A u današnje vreme - jednostavno su neophodna.

Svaki put pomislim: pa, ukoliko nas tako čiste, kako se tek Lazarev s tim nosi? Jer Vama je hiljadu puta teže i opasnije. Držite se. I hvala Vam!

Sa ogromnom zahvalnošću prema Vama i Vašem radu...

Ja sam sebe ranije takođe smatrao naprednim „lazarevcem“. Hvala Bogu, sada sebe ne smatram takvim. Budućnost ne možemo da

uglavimo ni u kakvu, pa ni u najbolju šemu. Logika događaja je logika ljubavi, a ljubav odoleva šemama i definicijama. Ipak, ako postoje zakoni za fizička tela, ako postoje zakoni fiziologije za naš organizam, tada je potpuno logično pretpostaviti da i naša duša ima svoju fiziologiju i svoje zakone.

Telo, um i duša su na određeni način povezani i predstavljaju jednu celinu. Kada shvatimo da je duša primarna, tada postaje jasno zašto, čak i razlažući se, ona nastavlja da živi. Radi se o tome da je duša bazična struktura i po svojoj suštini je večna. Raspadaju se samo njeni površinski slojevi, posle čega je raspad uma, pogleda na svet i budućnosti neizbežan i potpuno razumljiv, a u takvoj situaciji je telo osuđeno na bolesti i smrt. Nemoralna osoba, koja nanosi štetu svojoj duši, osuđena je na propast. Samo, nekada je ova tendencija obuhvatala nekoliko pokolenja.

Često su me proganjali sledećim pitanjem: zašto su nemoralni, nepošteni i podli ljudi zdravi, zašto napreduju i imaju sva bogatstva, a moralni i čestiti se razboljevaju, žive u bedi i pate. Slična zapažanja su često odvodila ljude u ateizam. Ali to je, zapravo, pogled koristoljubive i površne osobe.

Isto pitanje se može postaviti i drugačije. Zašto osobe koje u duši imaju mnogo ljubavi i energije, kojima se ispunjavaju sve želje, koje su zdrave, uspešne i bogate - brzo izgube moral i postaju podlaci i zločinci? I zašto osoba koja ima malo ljubavi i energije, usled čega se najčešće razboljeva, ne može da postigne poslovni uspeh, nema novca i ne uživa u blagostanju - ali postaje poštena i vernik? Zašto blagostanje uništava ljubav, veru i moral, a patnje, nesreće i bolesti ih jačaju?

Odgovor je veoma jednostavan. Vera i ljubav su nam preslabi. Mi smo i dalje prekomerno zavisni od ljudske sreće. Odavno smo izgradili stereotip: bogataš je podlac i nitkov, a siromašan je dobar i plemenit čovek. U suštini, uopšte nije tačno da svaka bogata, uspešna i jaka osoba postaje nitkov. I daleko od toga da svaka siromašna osoba, koji živi u bedi - postaje poštena i dobra.

Sve zavisi od ljubavi i vere u duši. Jednostavno, energija i mogućnosti kod osobe koja u duši gaji ljubav ne pojavljuju se odmah. Nekada se to dešavalо tek u narednom pokolenju - i razvoj i slabljenje

protezali su se na četiri do devet pokolenja. Sada se ti procesi odvijaju mnogo brže, tako da mi postepeno učimo kako da pratimo vezu među pojavama, pri čemu počinjemo dublje da shvatamo i postajemo bliži istini, odnosno ljubavi.

* * *

Imam 31. godinu.

U poslednje vreme često govorite o gresima kao što su abortus, ubistvo deteta u šestom mesecu trudnoće, odsustvu volje za životom. U mojoj porodici je svega toga bilo premnogo.

Moja prabaka nije imala volju za životom jer ju je muž neprestano tukao. Izrodila je osmoro dece, i ona je, može se tako reći, okončala život samoubistvom jer je na minus trideset stepeni izašla u laganoj haljini. Kada ju je komšinica opomenula, odgovorila je: „Ne želim više da živim“, a nakon mesec dana je umrla od zapaljenja pluća.

Moja baka, odnosno njena čerka, videvši takav život, još od detinjstva je odlučila da se ne potčinjava ljudima, naročito muškarcima, o čemu neprekidno i danas priča, u 82. godini. I pored toga, udala se kada je imala 20 godina i u braku je proživila 53 godine, sve dok mi deda nije umro, 2003. godine, od raka želuca. Rodila je dve čerke. Treće dete je trebalo da bude sin, ali ona je abortirala u šestom mesecu trudnoće. Taj postupak je opravdavala time što joj je muž pio. Deda nije mogao ni jednom rečju da joj se usprotivi.

Starija čerka moje bake ostala je usedelica, bez dece i muža. Moja majka (druga čerka) rođena je kao zdravo i lepo dete, ali kada je imala godinu dana razbolela se od piomijelitisa i hramala celog života. To joj nije smetalo da se uda i rodi dvoje dece, ali i ona je zgrešila - imala je tri abortusa.

U julu 2004. godine, moja majka je operisala tumor na mozgu, nakon čega je prestala da hoda (paralisana joj je leva strana tela). Iste godine sam prvi put u životu ostala trudna i završila u bolnicu s vanmateričnom trudnoćom. Otklonili su mi jajovode i preživela sam kliničku smrt uz veliki gubitak krvi.

Sve Vaše knjige čitam zajedno s majkom i gledamo predavanja (diskove).

Šta da radim? Da li u ovoj situaciji mogu imati decu?

Svi se mi često susrećemo sa situacijom kada nevinu osobu vređaju, ponižavaju ili ubijaju. Ne možemo da shvatimo zašto je morala da bude kažnjena budući da je poštена i dobra. Suština je u tome da mi procenjujemo čoveka samo u odnosu na to kako se on ponaša prema drugim ljudima. Ali, pritom, nemamo predstavu kako se on odnosi prema Bogu, i to - ne na spoljašnjem, svesnom planu, već duboko unutar sebe, podsvesno, u duši.

Navikli smo da živimo u skladu s civilnim, upravnim i krivičnim zakonima, jer ako ih ne poštujemo, stradaće naše telo ili naš džep. Ovi zakoni definišu naš odnos prema drugim ljudima. Oni omogućavaju opstanak društvu, porodici i svemu onome što nazivamo civilizacijom.

Zakoni treba da štite pravdu koja izvire iz morala, a moral mora da proizilazi iz ljubavi i vere. Poslednjih vekova zakoni ne štite moralnost, već interes određenih grupa koje poseduju novac. Ako su nekada ljudski zakoni bili potvrda i zaštita božanskih zakona, sada je primetno sve značajnije njihovo razmimoilaženje.

Čovek može predivno da se odnosi prema svom okruženju, da bude krajnje pošten, iskren, čestit i druželjubiv, a da se, pritom, krajnje nepošteno odnosi prema Bogu, da odbacuje ljubav, prezire nepoštene i nemoralne osobe, ubija decu putem abortusa, ispoljava nezadovoljstvo sudbinom i nedostatak volje za životom. Mi vidimo samo spoljašnju stranu - čovekovo ponašanje - i čudimo se zašto se tako dramatično odvija njegov život.

Međutim, vasiopske zakone je nemoguće opozvati. Žena može da ubija ljubav u duši pod raznim izgovorima: bili to požuda, sladostrašće, neobuzdanost želja, nemoralno ponašanje, ljubomora ili mržnja. Ali zakon je zakon. Svako odbacivanje ljubavi uzrokuje eksploziju agresivnosti, i to podsvesne, koja ne može uvek da se oseti i kontroliše. Onakvi kakvi smo na unutrašnjem planu - tako se drugi prema nama odnose spolja. Pre pet godina neka žena je omrzla oca ili prezirala muža,

a danas je na ulici ubija nepoznati muškarac. Zločinac uvek napiše žrtvu osetivši njenu unutrašnju agresivnost.

Vaša prabaka je rodila mnogo dece. Za svaku svoju nevolju, sudeći po rečenom, ona je okrivljavala muža; nije u tome opažala božansku volju, pa zato nije mogla ni da oprosti; osim toga, osećala je strah, zbog čega nije mogla da se zaštiti. Ako ne možemo da prevaziđemo bol i uvredu, potrebno je da to ispoljimo. Bol i uvredu treba izbaciti iz duše, a kada pristojnost i ovozemaljska logika nalaže da ih potiskujemo, dešava se još mnogo gore: agresivnost prodire unutra i truje decu i unuke. I to je šema petlje na omči. Čovek koji je izgubio ljubav prema Bogu nema sposobnost da vidi božansku volju. On ne može da oprosti, a njegove uvrede, mržnja i osuđivanje rastu, pri čemu se to dešava podsvesno - akumuliraju se, a čovek to ne oseća. Vaša prabaka je imala mnogo dece, a pritom se podvrgavala abortusima jer nije želela da joj deca dođu na свет. To je direktno odricanje od ljubavi i moglo je biti uzrok toga što ju je muž tukao.

I tako, čovek gubi ljubav prema Bogu i postaje agresivan na unutrašnjem planu. Pritom, privlači probleme i nesreće čiji je zadatak da zaustave ovaj opasan proces. Ta iskušenja treba da prihvati i da se vrati Bogu, međutim on biva još ozlojeđeniji ne uviđajući očigledan razlog poniženja i uvreda, ne osećajući Višu pravdu u onome što se dešava. Zbog toga se njegova ozlojeđenost pojačava, kao i poniženja, bolesti i nesreće. Kada se čovek teško razboli, na unutrašnjem planu on postaje sve bolji, te mu poniženja i uvrede više nisu potrebni. Ukoliko je, pak, organizam snažan i čovek ostane zdrav, tada mu se ne uništava telo, već sudbina. Umesto bolesti čoveku slede batine, poniženja i nasilje. On može da izgubi ruku ili nogu, ili da, na koncu svega, nastrada.

Samoubistvo je deserterstvo i nespremnost da se menjamo. Takva percepcija se predaje deci i ona dobijaju okamenjenu sliku sveta.

Osoba koja živi dušom, neprestano oseća uzajamnu povezanost suprotnih principa. Njen pogled na svet se menja, razvija i usavršava, pri čemu je spremna na svaku iznenadnu situaciju. Istinskog vernika ne može ništa da uplaši, niti da učini da oseća bojazan od budućnosti. Kako može osećati strah, kada sve dolazi od Boga? Međutim, kada je duša razorena, kada čovek živi kroz um, njegova slika sveta postaje statična, te

stoga, ako se nešto ne uklapa u njegove ideje, javljaju mu se strah, mržnja, osude ili uninije.

Vaša prabaka je imala visoku energiju, odlično zdravlje i rđav pogled na svet. Njeni preci su bili vernici, zato je i rodila osmoro dece koja su bila dugovečna.

Međutim, naopak pogled na svet ju je doveo do samoubistva i iskvario karakter njene dece.

Nije slučajnost što je bakin muž umro od raka na želucu. Kod oholih i uvredljivih ljudi često stradaju pluća ili želudac. Deda je pio jer ga je žena neprimetno ubijala. Muškarci-alkoholičari po pravilu imaju ljubomorne i ohole žene. Vaša baka nije abortirala zato što joj je muž pio, već zato što je za rođenje dečaka bilo potrebno proći kroz uniženje budućnosti, uma, gordosti - a za to ona nije bila spremna. Mogla je da umre na porođaju. Intuitivno osećajući to, podvrgla se abortusu.

Tendencija degeneracije je zašla dublje i uzrokovala neplodnost jedne čerke i bolest druge. Vanmaterična trudnoća se obično javlja kod žena koje imaju težak karakter, povišenu gordost. To kod deteta neminovno izaziva agresivnost prema muškarcima i tada se priroda štiti od nesavršenog ploda. Može doći do vanmaterične trudnoće ili začepljenja jajovoda, kao i do usporenog rada žlezda i nemogućnosti održanja trudnoće. Na kraju, može se pojaviti rak ili doći do odstranjenja materice, što će prouzrokovati nemogućnost rađanje dece. Jasno je da su vaša trudnoća i bolest vaše majke povezani.

Postoje bitni i ključni trenuci u životu kada se pročišćenje duše, neophodno da bi se deca pojavila na svet, ne odvija kroz situacije i događaje, već na drugačiji način. Ono se dešava brzo i intenzivno, ali na suptilnom, podsvesnom nivou.

Na suptilnom planu u roku od nekoliko sekundi se može videti ono što će se na fizičkom planu odvijati tokom dužeg vremenskog perioda. Na taj način su vidovnjaci i proroci ponekad za nekoliko sekundi mogli da vide ono što će se dogoditi za godinu dana ili nekoliko decenija. Prema legendi, Muhamed je učinio čudesno putovanje na nebesa i obleteo raj na svom konju za tako kratko vreme da voda iz prevrnutog vrča nije stigla da se prolije.

Uvrede, poniženja, problemi i nesreće koji na fizičkom planu treba da se odigraju tokom decenija, na suptilnom planu mogu da se dogode za nekoliko minuta - i da se duša istinski očisti. Za to je potreban ogroman intenzitet ljubavi - tek tada je moguće prihvatanje bola i gubitka. Ako je, pak, malo ljubavi, doći će do eksplozije agresivnosti i pročišćenje će se završiti bolešću ili smrću.

U vašem slučaju smrt su, takoreći, podelili na dva dela. Ukoliko je osoba dobrodušna, nedaća može da se "usitni" i tada će je ona lakše podneti.

Na spoljašnjem planu, kada smo poniženi i uvređeni, možemo iskusiti mržnju ili osudu osobe koja nas vređa. Međutim, kada se pročišćenje odvija na Višem planu, mi ne vidimo onog koji nam nanosi bol, te se zato mržnja okreće prema samom sebi i dolazi do rasplamsavanja programa samouništenja. Nakon toga sledi teška bolest ili smrt.

Kod vaše majke se program samolikvidacije usporio tumorom na mozgu i paralizom leve strane tela - time su se združili gresi nagomilani u prošlosti. Kod vas je to dovelo do delimične neplodnosti i kratkotrajne smrti uz gubitak krvi. Krv je simbol života, želja i požude. Zašto su se nekada mnoge bolesti lečile ispuštanjem krvi? Zato što je život pre svega povezan s dušom, a gubitak krvi smanjuje požudu i težnju ka zadovoljstvima.

U principu, u ovoj belešci je predstavljena priča o lozi koja izumire. Da bi se pojavila deca, odnosno otpočeo novi život loze, neophodno je obnoviti prvu kariku koja je izgubljena: ljubav prema Bogu, apsolutno prihvatanje Njegove volje. Potrebno je svima oprostiti, neophodno je naučiti suzdržavati se od požude, besa i pohlepe. Kada ljubav u duši počne da se uvećava, na spoljašnjem planu će se događati situacije koje su namenjene pročišćenju. Uvrede, poniženje, problemi i bolesti mogu da se sipaju kao iz roga izobilja.

Ako uspete da sačuvate ljubav i zahvalnost prema Bogu, bez obzira na sve - proći ćete prvu etapu pročišćenja. Ljubav će se učvrstiti i vaša duša će postepeno oživeti. Nastupićе period sreće bez tmurnih oblaka. A zatim će povremeno dolaziti talasi bolnog pročišćenja, neophodnog da bi na svet došla deca i unuci.

Tako se uvek dešava: čovek pročišćava dušu patnjama - prvo plača za grehe svojih predaka, potom - za svoje grehe i sopstvenu prošlost, zatim - za decu, a potom - za unuke i praunuke. I tu ništa ne može da se učini - svet je jedan. Mi smo odgovorni za sve i svi su odgovorni za nas. Ako čovek prolazi kroz patnje uz pokajanje, molitvu i ljubav, one se iz muka pretvaraju u sreću. Jer, dimenziju nesreće mi sami određujemo - svojim odnosom prema njoj.

Kada naučite da vidite Božju volju u svemu, pojam „nesreće“ će se istopiti sam od sebe. Sve što se dešava za vas će biti sreća. Jer, svaku situaciju određuje Bog, što znači da nas vodi ka ljubavi. Potrebno je samo ne zaboraviti na to.

* * *

Imam 23 godine i već tri godine radim po Vašim knjigama, sledeći Vaš sistem i metode. S knjigama me je upoznala sestra, a ja sam imala skeptičan odnos, verovatno zbog toga što sam tada imala 20 godina. Ali zatim sam pronikla u suštinu i na sopstvenom iskustvu se uverila da metod funkcioniše.

Izlečila sam jaku alergiju bez lekova, a u mom životu se pojavio i jedan mladić. Naša porodica je muslimanske vere, ali me na nju nisu „naviknuli“, i zbog toga, vagajući sve „za“ i „protiv“, odlučila sam da primim hrišćanstvo.

Diplomirala sam na fakultetu sa visokim ocenama. Sada završavam i drugi fakultet, vodim zdrav način života. Trudim se da prihvatom sve situacije kao božansku promisao.

Ali, evo, već pola godine je sve stalo: nemam mladića (s prethodnim sam raskinula), niti posao (iako imam diplomu i znanje), a pogoršala mi se davnašnja nasledna bolest (hemoroidi).

P.S. Sve znam o svojoj porodici (po majci i ocu): po ženskoj liniji je postojao prezir prema muškarcima (majka mi je udovica, otac mi se obesio, braća su mi umrла ili su invalidi), a po muškoj - svi muškarci su umrli. Najrazličitija prokletstva, ma kakva bila, postoje u našem rodu.

U vezi s tim, želim da Vas zamolim: posavetujte me ili dijagnostikujte u kom pravcu treba da idem, kakve greške roditelja treba

da isprave deca, na čemu da rade. Imam 23 godine i želim da izgradim svoj život, ali shvatam da je potrebno “odraditi” sve grehe.

Hvala Vam.

Ako čovek gubi potrebu da teži Bogu kao najvećem smislu života i osnovnom zadovoljstvu i sreći, tada se njegove mogućnosti da prođe kroz pročišćenje posredstvom bolesti, teškoća i gubitaka veoma ograničavaju. Duša počinje da pati. Za čoveka koji je izgubio jedinstvo s Bogom duševne patnje su nepodnošljive jer on želi da njegova najviša osećanja, površinski slojevi njegove duše, budu večni. Naravno, on neće niti želi da prihvati njihovo uništenje. Ali, leptir ne može da bude večan, niti može da bude večan cvet. Ništa nije večno, sem Boga.

Na spoljašnjem planu čovek može da bude pripadnik neke religije, da se drži zapovesti. Naravno, to će plodotvorno uticati na njegovu dušu. Ali, ako on pritom osuđuje, mrzi, podleže uniniju i oseća nadmoćnost prema drugima, viši delovi njegove duše će se zatvoriti za ljubav zato što unutrašnje osude i odricanje od ljubavi prema drugoj osobi znači neprihvatanje božanske volje. Spolja, na nivou ljudske logike, mi imamo pravo na kritiku i analizu, a na unutrašnjem planu živimo po božanskoj logici. A na nivou božanske logike se nalaze ljubav i absolutno jedinstvo svega postojećeg. Zbog toga mržnja prema drugome predstavlja mržnju prema samom sebi, a prezir prema drugome znači želeti smrt samom sebi.

Dugo sam razmišljaо o tome zašto je Hristos pozivao: „Ljubite neprijatelje svoje“. Mnogo stotina godina su njegovi sledbenici pokušavali da ovu zapovest izvršavaju bukvalno te je fizičko nesuprotstavljanje zlu i neprijateljima na kraju dovodilo do samouništenja ili ka još većoj mržnji. A zatim mi je postalo jasno da Hristove zapovesti ne treba bukvalno shvatati i primenjivati na fizičkom planu, zato što one nisu upućene telu već duši. Neprijatelj našeg tela je onaj koji nam ga unizi i pozledi. Ali čovek nije telo niti je duh. Čovek je prvenstveno duša. Dakle, najveći neprijatelj će za nas biti onaj koji nam povredi dušu, unizi je i nanese joj bol.

Najmučniji bol se javlja kada gubimo ono što nam predstavlja najveću sreću i radost, a najveću sreću nam pruža voljena osoba. Zato je naš najveći neprijatelj voljena i draga osoba, jer nam upravo ona može

naneti najjači bol. Taj bol nas primorava da shvatimo kako i najsjetija ljudska osećanja mogu biti uništena, to jest da su ranjiva i da nisu večna. Taj bol nas gura u zagrljaj večnosti, vraća nas Bogu, vraća izgubljeno jedinstvo s Njim. Kada prihvatomo bol koji nam dolazi od voljene osobe ali joj oprštamo, to nam omogućava da smanjimo zavisnost od ljudske sreće, od požude i naslade. Ukoliko, pak, ne možemo da sačuvamo ljubav prema bliskoj osobi i da joj oprostimo, znači da je izgubljeno zadovoljstvo za nas važnije od ljubavi. U tom slučaju, gubitak zadovoljstva uzrokuje mržnju, uvredjenost ili uninije.

Umeće da osećamo neprekidnu ljubav i jedinstvo s drugima na božanskom nivou omogućava nam da prođemo sva iskušenja i da svoju dušu održimo živom i zdravom. A ono što nazivamo zapovestima - uslov je za očuvanje ljubavi. Ono što nazivamo religijom zapravo je sistem održanja zapovesti i moralnosti. Ono što nazivamo tradicijom i običajima jeste održanje religije u skladu s lokalnim osobenostima.

Ako je čovek jevrejske, katoličke, pravoslavne ili muslimanske vere, on može sebe da doživljava i poistovećuje sa religijom. Ali ako se odriče ljubavi, on će oboljevati i umirati bez obzira na to kakvu religiju ispoveda.

Kada su za čoveka novac, komad hleba, uteha i telesne ugodnosti važniji od ljubavi, on će se razboljevati i umirati. U slučaju da su blagostanje, vlast i status važniji od ljubavi, on će osećati nadmoć prema okolini i mrzeće svakog onog ko unizi pravednost. Biće okrutan prema ljudima jer neće osećati jedinstvo s njima. Takođe će se razboljevati i umirati iako se ne klanja materijalnim, već duhovnim vrednostima. Ako su za njega moralnost i religiozne zapovesti važnije od ljubavi, on će osećati prezrenje prema onima koji su siromašni duhom, a na unutrašnjem planu će odbacivati one koji su nepošteni ili poročni. Umesto da ih strogo vaspita, on će ih prezirati usled čega će oboljevati i umirati.

Što više religija čoveku otkriva suštinu zakona Vassione, što aktivnije pomaže njegovoj duši, dajući mu priliku za razvoj, time postaje jača energija vernika, tim je on u većoj prednosti u odnosu na one čija je vera krhka. I tim jače postaje iskušenje da se odrekne od ljubavi prema ljudima koji su prepuni mana - prema onima koji nisu naučili da veruju u Boga, koji gube veru, prema onima koji ne umeju da vole, kojima je

slaba i nemoralna duša, zavisna od požude, materijalnog blagostanja i komada hleba. Nije najvažnija religija koju ispovedamo, već ljubav, vera i zapovesti kojih se pridržavamo.

U vašem rodu po ženskoj liniji žene su najverovatnije posedovale fizičku lepotu i bile su duhovne. Nisu živele vođene dušom, već umom, talentima, sposobnostima i lepotom. Što je žena lepša, inteligentnija i duhovnija, time je za njenog muža i decu opasnije ukoliko u njenoj duši oslabe vera i ljubav. S obzirom na to da žena treba da rodi decu, njena unutrašnja energija je jača nego kod muškaraca. Kada kod muškarca slabi vera u Boga, on postaje ranjiv i uvek će izgubiti u unutrašnjoj borbi sa ženom. Zbog toga se u poslednje vreme prilično često susreću porodice u kojima muževi umiru ili se degenerišu.

A sada po pitanju vašeg poslednjeg problema. Hemoroidi, od kojih danas pate skoro svi - posledica su osuđivanja ljudi, osećaja sopstvene nadmoćnosti. To je uniženje gordosti i uma. A problem s mladićima znači blokiranje požude.

Zapitajmo se: zašto su uniženi duša i sudbina? Zbog čega je to potrebno? Odgovor je jednostavan i jasan: zbog začeća i rađanja budućeg deteta. Nekoliko godina pre začeća žena dobija pojačanu količinu energije, koja treba da osigura proces stvaranja i razvoja deteta. U tom periodu, isto kao i u proleće, dolazi do obnavljanja duše i veoma je važno gde će ta energija biti usmerena. Ako je usmerena na požudu, sladostrašće, srećnu sudbinu, tad je teško da će dete biti sposobno za život. U najboljem slučaju će se roditi fizički zdravo, ali će mu duša i duh biti obogaljeni. Ono može da postane kriminalac, nitkov, mentalno zaostao.

Da bi se spasilo dete potrebno je da se energija koja dolazi u dušu ponovo transformiše u ljubav, odnosno da načini krug. Božanska energija se spušta, transformiše se u viša osećanja, svest, i na kraju u životinjske nagone. A zatim krug mora da se zatvori: životinjska osećanja moraju da se pretvore u uzvišena, oduhotvorena, a zatim u ljubav prema Bogu. Ukoliko čovek dobrovoljno ne doprinese ovom procesu, s Višeg plana mu se pomaže prisilno - blokiraju mu se kako požuda tako i materijalno blagostanje. Možete se radovati i zahvaliti Bogu. Ako je pomoć krenula, znači da postoje šanse da se pojavi dete.

Ne čekajte blaga koja treba da padnu s neba. Ne možemo upravljati svojim očekivanjima božanskom milošću. U indijskim Vedama se kaže da je Viša božanska milost bezuzročna i nepredvidiva. Ali možemo pokušati da je budemo dostojni - povećavajući u duši ljubav, težnju ka Bogu i želju da se sjedinimo s Njim.

* * *

Hvala Vam za istraživanja s kojima sam upoznat već deset godina. Ali istinski sam počeo da radim na sebi poslednje tri godine.

Pre dvanaest godina sam upoznao jednu devojku i veoma smo se zavoleli. A zatim sam saznao da je pre poznanstva sa mnom imala abortus u petom mesecu trudnoće.

Mučio sam se u sumnjama da li da s njom nastavim odnos. Ali odlučio sam da je ljubav najvažnija.

Venčali smo se. Sedam godina nismo imali dece. Supruga je odlazila u crkvu, molila se. Bog nam je dao čerku. Sve je izgledalo dobro, porodica je potpuno finansijski stabilna. Međutim, žena mi je postala životinjski agresivna, pri čemu izjavljuje da ne zna da li oseća ljubav prema meni. Dijaloga nema. Svaki pokušaj da se reši bilo kakav konflikt završava se histerijom - ka meni leti sve što joj padne pod ruku. Povremeno napuštam kuću.

Kako pomoći čerki jer ona gleda ponašanje majke?

Kako vaspitati ženu? Ili je bolje razvesti se?

Imam 34 godine.

Više puta sam pisao o tome da u petom mesecu trudnoće dete komunicira s Bogom i da ubistvo deteta u tom trenutku razara ljubav u našoj duši daleko sveobuhvatnije nego drugim u sličnim slučajevima. Pritom se znatno pojačava poklonstvo onome zbog čega smo se odrekli ljubavi. Po pravilu, to je ono što nazivamo blagostanjem, srećnom sudbinom, planovima za budućnost. Na taj način se gordost višestruko pojačava.

Naravno, menja se i karakter žene. Uništavajući svoju dušu, ona gubi jedinstvo s drugim ljudima. U toku sukoba, ona neće težiti kompromisu zato što ne može da popusti. Pritom mora da potčini, odbije neprijatelja ili da ga uništi. Zadovoljstvo joj neće pričinjavati jedinstvo s voljenom osobom, već osećaj nadmoćnosti prema njoj. I što u većem komforu i prosperitetu takva žena bude živila, time će se agresivnije i nepodnošljivije ponašati, ali će takvo stanje opasnije uticati i na njenu decu.

Ako žena ima histerične napade i baca razne predmete po kući - to označava njenu potpunu nesposobnost da se sukobljava, podsvetu želju da uništi onog koji ju je povredio, nemogućnost da postigne sporazum, odnosno prihvati kompromis koji bi oboma odgovarao.

Ona je posećivala crkvu, molila se, ali se pritom nije menjala. U Bibliji je rečeno da se svaka želja upućena Bogu ispunjava. Ali treba biti dostojan svojih želja i snova. Potrebno je da se promenimo tako da budemo usklađeni sa srećom koju želimo da dobijemo. Ako, pak, ne želimo da izgradimo temelj, a nastojimo da podignemo visoke zidove, naša sreća će se neizbežno srušiti.

Ona se međutim nije promenila pa se zbog toga kod njene čerke poklonstvo srećnoj sudbini najverovatnije višestruko povećalo. Devojčica to još i ne naslućuje, ali je ona duboko nesrećno biće, zato što su za nju interesi sopstvenog egoizma i gordosti mnogo važniji od ljubavi i slike. I zato na unutrašnjem planu unapred ubija onog ko može da dođe u sukob s njom.

Tužno je, ali odmah želim da Vas upozorim: ako devojčica ostane živa i ne oboli od teške bolesti, najverovatnije će patiti od neplodnosti, neće uspeti da zasnuje porodicu i izgradi lični život. Naravno, čudo se može dogoditi ako se majka promeni.

Zašto se odjednom naglo promenio njen karakter? Postoji vreme kada razbacujemo kamenje, a postoji vreme i kada ga treba prikupiti. Sve emocije iz naše mladosti lako prodiru u dušu naše buduće dece i kada se ona rode, njihova podsveta osećanja se sa istom tom lakoćom vraćaju roditeljima. Nemoguće je zatvoriti se od emocija koje dolaze od dece, te ukoliko su agresivne, tada i kod roditelja može da se promeni

karakter, subbina i zdravlje. Promena karaktera žene predstavlja prvu fazu budućih nesreća i bolesti.

Sada o tome da li se treba oženiti sa ženom koja je imala abortus u petom mesecu trudnoće. Biću iskren: ne treba se ženiti. Deca ne mogu da budu zdrava - u 95% slučajeva. Ali ako je volite, treba se ženiti. Ljubav se ne dešava baš tako lako. Znači da i u vašoj duši postoji nešto slično: ili ste u prošlom životu primoravali ženu na abortus tokom dužeg vremenskog perioda, ili ste je tukli tako da je kod nje došlo do pobačaja, ili ste se odrekli deteta koje se rodilo hendikepirano. Ili je možda u vašoj porodici kod nekoga bilo nešto slično.

U uobičajenim situacijama mi bežimo od bola i neprijatnosti i to je sasvim normalno i logično. Ali ako nas je posetila ljubav, treba da prihvativimo bol i neprijatnost i prođemo kroz njih. Sudbina ima svoj pogled na pročišćenje duše. Ako u duši više ne postoji ljubav prema ženi, tada je moguć razvod a buduće nevolje će pomoći njoj i čerki da pročiste dušu i prežive.

Ako osećanja ipak i dalje postoje, moraćete da se pripremite na dug proces prevaspitanja. I ženi i čerki je potrebna ljubav, molitva i suzdržavanje, dok prekomerno materijalno bogatstvo, s moje tačke gledišta, ne treba da imaju. Poželjno je stvoriti monaške uslove života: s jedne strane ljubav i molitva, redovno posećivanje hrama, a s druge strane ograničenje zadovoljstva za dušu, duh i telo. Ako to ne budu uspele da urade, pomoći će im bolesti i nesreće, koje će im poslati sudbina.

Humanizam prema onome koji se odriče ljubavi i vere je glup i neperspektivan posao. Teška situacija urazumljuje takve osobe daleko bolje od bilo kakvih propovedi. Setite se Hristovih reči: „Ne bacajte bisere pred svinje i ne dajte svetinje psima“. Oni koji se okreću od božanskog i teže životinjskom ne mogu se nagovoriti. Hristos je bičevao one koji su se odrekli monoteizma, klanjali se mamonu i pretvarali hram u mesto za trgovinu. On je prevrnuo njihove stolove i isterao ih iz hrama. To nije bila osuda ili kažnjavanje, već sredstvo spasenja i pomoći onima koji su se odrekli ljubavi i Boga.

Vama, po svemu sudeći, predstoji dug, težak i srećan put u vaspitanju žene i čerke, a zajedno s njima i samog sebe.

P.S. Tokom dana sam razmišljaо o svom odgovoru. Učinio mi se surov i poželeo sam da ga bolje objasnim.

Konfučije je govorio: „Veoma je važno nazivati stvari svojim pravim imenom“. U imenu mora biti odražena suština stvari, njen smisao i svrha - tada pravilno možemo da baratamo njom. Ako mašinu za mlevenje mesa nazovete usisivačem, onda ćete imati problem s njenim korišćenjem.

Razmislimo o tome šta humanizam predstavlja kada je reč o čoveku. Šta je humanizam, možemo približno da zamislimo: to je saosećanje, briga, angažovanost, želja da pomognemo čoveku. Sada je potrebno razjasniti šta je čovek. Savremena nauka i zapadna psihologija posmatraju čoveka samo kao telo i veruju da su um i osećanja telesne funkcije. Religija u Evropi i Americi je izgubila svoj značaj; u današnjoj Evropi jača odricanje od hrišćanstva, koje se naziva političkom korektnošću. Teza o primarnosti duše, naravno, potpuno se ignoriše.

Društvo mora da se razvija, a što se više razvija brinući o telu, time se brže uništavaju duša i svest. Kuće, arhitektura, automobili, garderoba - sve se to usavršava zato što opslužuje telo. Sve ono što treba da opslužuje dušu degradira pred našim očima. Zato zapadno društvo i ne oseća svoju degradaciju - jer takav pojam kao što je briga o duši jednostavno ne postoji.

Svetske religije, u suštini, odražavaju zakone Vasione. Intuitivno, mistično razumevanje uvek je bilo obuhvatnije od shvatanja kroz empirijsko iskustvo. Svetske religije tvrde: duša je primarna - i to je tačno; Bog je ljubav. Ono što nazivamo dušom zapravo je skup naših osećanja, a suština duše je ljubav. To osećanje stvara svest, odnosno duh. Bez tog osećanja nemoguće je pojavljivanje i postojanje fizičkog tela.

Naučnici su sproveli jednostavan eksperiment. Kada se jajna ćelija izoluje od svih kosmičkih zračenja - ne dolazi do začeća. Ukoliko do njega ipak dođe, a embrion se izoluje, on prestaje s razvojem. Da bi nastao i razvio se život, neophodno je jedinstvo s čitavom Vasionom. Na fizičkom nivou je sve bilo u redu, ali na nivou duše, na nivou osećanja, dolazilo je do delimične izolacije - i to je bilo sasvim dovoljno da se život ne pojavi ili da se zaustavi njegov razvoj.

Dakle, čovek je pre svega duša, zatim - duh i na kraju telo. Zbog toga, ispoljavanje humanizma prema čoveku prvenstveno predstavlja brigu o njegovoj duši. To je očuvanje ljubavi, negovanje vere i moralnosti čak i ako su ograničeni telo i srećna sADBINA - tim pre što se duša često pročišćava kroz stradanje tela i duha. Ali duša se iznad svega pročišćava kroz ljubav i jedinstvo s Bogom.

Današnje maloletničko pravosuđe, usvojeno u zapadnim zemljama, štiti samo detetovo fizičko telo, uništavajući pritom porodicu, sposobnost da se voli i prašta. Ovaj sistem je apsolutno nemoralan i to je razumljivo. Poklonjenje telu i novcu na štetu duše i vere ne može biti moralno.

Bez obzira želeli mi to ili ne, svi smo vaspitači u životu. Smisao vaspitanja je u lečenju duše. Obdareni čudesnim moćima, Hristovi učenici nisu mogli da izleče dušu osobe zaposednute demonima. A kada su prišli učitelju i pitali ga zašto su njihova energija i njihove sposobnosti u toj situaciji nemoćni, Isus je odgovorio: „Ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom“.

Šta je đavo? To je težnja da se odbace ljubav i vera u Boga. Kada odbacujemo ljubav? Kada su telo i duh na prvom mestu. Tada, radi spasenja duše, otpočinje njihovo propadanje. Čovek prvo postaje opsednut demonima, a zatim nastavlja da degradira i umire.

Šta je potrebno da bi se demon prognao iz duše? Odgovor je jednostavan: neophodno je odreći se tela, kao i uma koji je povezan s gordošću i blagostanjem. Upravo um nagoni čoveka da se klanja budućnosti, donosi osećaj superiornosti, osudu i mržnju. Upravo um pomaže u bujanju previsokih ambicija, kao što izaziva sveopštu i neobuzdanu žeđ za vlašću i novcem. Stoga, da bi se spasila duša, um mora da se raspade. Spoljašnje znake tog raspada nazivamo opsednutošću i đavolizmom.

Prognati takvog demona - znači proterati bolest koja spasava dušu. Kada su apostoli pokušavali mehanički da uklone đavolizam, da otklone spoljašnje simptome problema, nanosili su štetu čovekovoj duši, njegovoj ljubavi i veri. Bolest pročišćava dušu, a oni su nesvesno pokušavali da je zaprljaju i zbog toga ozdravljenje nije nastupalo.

Hristos je objasnio da se opsednutost demonima leči postom i molitvom. Post je odricanje od tela i uma - ali i od požude, odnosno od

površinskih slojeva duše. S druge strane, molitva upućena Bogu je doticaj ljubavi i oživljavanje duše. Da bismo pobedili demone u duši neophodno je da se vratimo Bogu. Potrebno je ograničiti svoje telo, duh i životinjsko-ljudski deo duše - tada se oslobođena energija pretvara u ljubav prema Tvorcu. Kada ta inercija postane jača i nadmaši inerciju propadanja, nastupa izlečenje.

Dakle, svi smo mi u životu vaspitači. Suština vaspitanja je briga o duši. Svi mi želimo da ovladamo premudrostima pedagogije - čitamo knjige na tu temu, interesujemo se za iskustvo drugih ljudi u toj oblasti. Međutim, iz nekog razloga zaboravljamo da je Bog najbolji vaspitač i da samo Njega treba da oponašamo. On prvenstveno vaspitava i spasava ljubav u našoj duši.

Radi spasenja i razvoja ljubavi, Bog nam daje duševne patnje. On nam s jedne strane daje najviše zadovoljstvo i sreću, a s druge strane - više duševne patnje kako bismo osetili večnost ljubavi i prolaznost zadovoljstva.

Kada ne želimo niti možemo da prihvatimo duševne patnje, prestajemo da živimo dušom i pokušavamo da živimo kroz duh, um i budućnost. Tada otpočinju naše duhovne patnje. Kao iz roga izobilja sipaju se na nas problemi i nesreće, raspada nam se budućnost, snovi, planovi i nade. Postajemo revoltirani, osuđujemo, osećamo uninije, nezadovoljstvo, zbog čega možemo da oslepimo, poludimo, obolimo od onkološke bolesti i dr. Ako se pritom i ne setimo Boga, niti želimo da se vratimo ljubavi, tad otpočinje poslednja faza naše degradacije - uništenje tela. To je poslednja prilika da osetimo iluzornost duhovnog i fizičkog sveta i okrenemo se ka večnosti. Ako čovek pored svega toga istrajava na svom putu i ne želi dobrovoljno da se vrati, tada se povratak bludnog sina odvija prisilno. Čovek umire, njegovo telo i um se raspadaju, ali duša nastavlja da pati i da se muči, prebivajući u zagrobnom svetu. Proces patnje predstavlja samo nedostatak ljubavi, nespremnost da se ljubav prema Bogu postavi na prvo mesto.

Sada nekoliko reči o ženi koja je abortirala. Ona je pokušala da se odrekne ljubavi zarad blagostanja, ambicija, ciljeva i planova. Takva tendencija se naziva demonizmom ili đavolizmom. Pritom, u skladu s već rečenim, obogaljuje se duša i kvari karakter. Verovatno ta žena intuitivno oseća da detetov život može biti spasen ako majčina sloboda i

budućnost budu razoreni. Zato ona podsvesno čini sve kako bi se razvela i pretrpela uniženje tela i duha.

Stvarati joj komforne uslove, osuđivati je i ljutiti se na nju, predstavlja zločin. Njoj je potrebno nešto suprotno tome - ljubav, oproštaj i stroga ograničenja. Potrebna su joj uniženja u najrazličitijim oblicima - tela, uma i duše. Ukoliko muž ne može istovremeno da joj pruži ljubav i bol, ona sama mora da pronađe neku nesreću, da isprovocira bolest - radi spasenja svog deteta i same sebe. Ali ove stroge mere ne smeju da budu osveta, već podrška i spasenje duše. To je zahtevna umetnost i ukoliko muškarac njome ne vlada, bolje je razvesti se. Patološki proces se ne sme pogoršavati.

Još jednom želim da vas upozorim - nijedan savet ne može biti apsolutno ispravan. Potrebno je, pre svega, verovati svojoj duši i ljubavi. Najvažnije odluke čovek uvek mora da donosi sam.

* * *

Veliko Vam hvala za knjige i nastupe!

Od neizmerne su mi pomoći Vaša istraživanja o duši koja čine da osetim kako se svet oko mene momentalno menja.

U poslednje vreme osećam kao da svakog dana polažem ispit za očuvanje ljubavi u duši.

Mnogo poznanika mi umire, među njima su i dva deteta od 9. i 13. godina.

Inače sam srećna, imam lepu porodicu, troje dece. Deset godina čitam Vaše knjige, gledam video-materijale, ali u poslednje vreme osećam neki nemir po pitanju budućnosti. Starija čerka mi ima blaži oblik mucanja.

Na čemu treba raditi?

Mucanje je uniženje uma, odnosno budućnosti. Muškarac se najčešće oslanja na fizičku snagu, a žena - na intuiciju. Zbog toga žene po pravilu bolje od muškaraca osećaju opasnost. Šlep grehova, koji se proteže od vaših predaka i iz vaše mladosti, najverovatnije utiče i na

budućnost vaše dece. Jer, na suptilnom planu postoji samo jedno vreme, tako da naši problemi u prošlosti automatski označavaju probleme u budućnosti. S obzirom na to da naša duša kreira budućnost, potrebno je više brinuti o duši, ali ne samo o sopstvenoj, već i o dušama svoje dece.

Kada osetite da je poklanjanje, davanje i žrtvovanje za vas daleko prijatnije od primanja, to znači da se u vašoj duši pojavio višak energije, te da, samim tim, ne gubite ljubav i povezanost s Bogom. Međutim, napredak u tom pravcu ne bih nazvao radom. To je realizacija mogućnosti da budemo srećni.

* * *

Imam 39 godina. Praktikujem Vaš metod od 1996. godine; pomaci postoje, i to značajni. Međutim, problem nepostojanja ličnog života se zadržao.

U mladosti sam imala mnogo problema s muškarcima. Nekoliko silovanja. Neprestano sam upadala u loše situacije, pri čemu su muškarci prema meni bili agresivni.

U mojoj blizini je uvek bilo mnogo muškaraca a ja sam vazda završavala u suzama. Stoga me je uvek neko dočekivao ili pratilo (drugarice ili majka). Osećala sam strah.

I onda me je neko posavetovao da mentalno odevam na sebe crni ogrtač (odnosno da se umotavanjem zaštитim od muškaraca). Tako sam i uradila. Silovanja i agresivnost su prestali.

Kasnije, kada sam počela da čitam Vaše knjige, shvatila sam da je u meni postojala agresivnost prema muškarcima, kao i seksualni problemi. Puno sam radila na sebi, ali sam i dalje sama. Pokušavala sam da skinem taj mentalni ogrtač, no nije mi pošlo za rukom. Napravila sam sebi problem. Šta da radim?

Možete li da proverite da li se u meni zadržala agresivnost prema muškarcima?

P.S. Nekoliko puta sam pokušavala da napišem ovu poruku. Prilikom pisanja reči „ogrtač“ mastilo u olovci bi se istrošilo. Delovalo mi je jezivo. Kao da sam začarala samu sebe.

Sličnosti se privlače. Sve što smo nekada uradili živi duboko u našoj podsvesti. Na primer, pohlepa naših roditelja i dedova je u nama, pa i mi privlačimo slične ljude.

Slično se leči sličnim. Ukoliko lozu prati ljubomora, tada ćemo i mi, ne primećujući to, birati prijatelja ili supružnika koji je takođe ljubomorna osoba. Pohlepa, gnev, ljubomora - sve su to spoljašnji simptomi vezanosti duše za ljudsku sreću. Tamo gde je požuda, neizbežno će se pojaviti ljubomora, a zatim i agresivnost, koja ne traži spoljašnji motiv.

Zašto su devojčice uvek vaspitavane strože od dečaka? Zato što njihova neumerenost, koja se pretvara u vezanost, kvari ne samo njihovu dušu, već se prenosi na decu i unuke.

Unutrašnja agresivnost privlači spoljašnju agresivnost - to nisu samo uvrede i poniženja od strane muškaraca, već sudbinski problemi i nesreće, a, na kraju krajeva, i bolesti. Da bi se izbegle sudbinske neprijatnosti kao i uvrede od strane muškaraca mogu se koristiti mentalne i magijske tehnike. Pomoću njih možemo i odbiti bolest. Uz pomoć običnog autogenog treninga moguće je izlečiti se od mnogih bolesti. Ali sve je to samo otklanjanje posledica unutrašnje disharmonije. Uzrok međutim ostaje.

Vezanost i agresivnost se pojavljuju neprimetno. Na primer, dovoljno je da se žena više godina divi voljenoj osobi i da ponavlja kako ne može da živi bez nje.

Tokom posta, na primer, potrebno je distancirati se od svih vezanosti, ograničiti se u zadovoljstvima. Ograničenja se odnose ne samo na kaloričnu i slatku hranu, već i na seksualni odnos. Poželjno je neko vreme boraviti u samoći, s obzirom na to da zadovoljstvo zbog komuniciranja s drugom osobom takođe može da nas udalji od težnje ka Bogu i od ljubavi prema Njemu.

Ako se zaštitni mehanizam nevezanosti ne aktivira, ukoliko ne postoji težnja ka Bogu, ukoliko žena ne poštuje zapovesti, osuđena je na podsvesno srastanje duša. Međutim, to je pogibeljno i muškarac, želeći da zaštitи sebe, pravi distancu na razne načine - ponekad biva agresivan,

ponekad pije, ili se prepušta bančenjima, pronalazi ljubavnicu, nastoji da pobegne iz kuće, ide često na pecanje, ili oboljeva.

Ljubav uvek proizvodi agresivnost. Isprva ta agresivnost može da izgleda kao strah od gubitka voljene osobe, nespremnost da se živi u slučaju njenog gubitka, uninije zbog misli o mogućoj prevari, kao konstantna uvređenost usled njene nepažnje i netaktičnosti, ili sumnjičavost i ljubomora. Ove emocije se pojačavaju ukoliko sebi dopustimo preterivanje u zadovoljstvima - hrani, alkoholu, seksu. A da se i ne pominje abortus, rđavo ponašanje u toku trudnoće, nepoštovanje roditelja, i tako dalje. A zatim moramo odgovarati zbog svoje agresivnosti.

Ukoliko žena teži Bogu i pokušava da se promeni, ali ne može da prihvati pročišćenje kroz muškarca, s Višeg plana joj se šalje najblaže pročišćenje u vidu odsustva ličnog života. Tada ona ne može da zasnuje porodicu, a udvarači je napuštaju. Ukoliko se žena ne menja, tada nastupa teže pročišćenje - kroz bolesti, probleme, uvrede od muškaraca. Ukoliko žena pri tome gunda i besni na sudbinu, lako je prepostaviti šta će dalje biti.

Vi ste dobili najblažu varijantu pročišćenja. Znači da ste zaista počeli da se menjate. Samo ne treba zaboraviti da za svakog muškarca žena, s kojom otpočinje ljubavnu vezu, predstavlja potencijalnu majku njegove buduće dece. Kada su duše dece agresivne, muškarac intuitivno oseća opasnost i ne želi da ona dođu na svet.

Mislim da je došlo vreme da ne „radite po metodu“, već da učite da volite, oprštate, osećate radost zbog toga što brinete o drugom čoveku. Potrebno je učiti voleti bez uslova i očekivanja. Neophodno je pridržavati se posta, povlačiti se, moliti se za decu.

Moramo shvatiti da nam za istinsku sreću u duši nisu potrebni ni porodica niti blizak muškarac. Najveća sreća dolazi od osećaja da nas Bog voli, da Mu možemo darivati svoju ljubav, da možemo brinuti o svojoj duši, ispunjavajući je tim neizrecivim osećanjem. Energiju ćemo moći da poklanjamo u najrazličitijim oblicima i pravcima i da pritom budemo istinski srećni.

A kada se bezrazložna ljubav naseli u vašoj duši, tada osećanja koja nastaju pri kontaktu sa osobom koja vam je bliska neće predstavljati opasnost. Naslada se neće pretvarati u vezanost, već u ljubav i tada će

se pojaviti energija neophodna za stvaranje porodice i dolazak dece na svet.

Nastavak sledi...